

Tiểu Yêu Của Anh

Contents

Tiểu Yêu Của Anh	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	5
3. Chương 3	11
4. Chương 4	18
5. Chương 5	25
6. Chương 6	31
7. Chương 7	36
8. Chương 8	43
9. Chương 9	50
10. Chương 10	57

Tiểu Yêu Của Anh

Giới thiệu

Hương bước vào nhà mà tâm trạng không đâu vào đâu, nàng bực mình suy nghĩ. THẾ THÌ QUẢ THẬT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-yeu-cua-anh>

1. Chương 1

Chương 1: ĐÍNH HÔN

Hương bước vào nhà mà tâm trạng không đâu vào đâu, nàng bực mình suy nghĩ. THẾ THÌ QUẢ THẬT LÀ ÔNG TRỜI KHÔNG MUỐN NÀNG ĐƯỢC SỐNG YÊN ỔN RỒI.

Đầu đuôi cũng tại ông già ép nàng quá mà thôi!!

Đã bảo không thích cưới mà cứ ép hoài!! Người ta mới có học lớp 12 mà đã tính đến chuyện cưới xin đính ước. Hương không thể chịu được viễn cảnh lấy chồng. Lấy chồng khác nào đeo gông vào cổ. Nàng có tôn chỉ:

sống trước hết phải vì bản thân

kết thúc những chuỗi ngày mài *** quần ở trường học chính là thời gian hưởng thụ

Chính vì thế không thể có chuyện chồng con gì ở đây.

Thế nhưng trưa nay khi đang ngồi ăn cơm, ba nàng đã trình trọng tuyên bố : nàng đã đính ước với con trai của người bạn thân (cũng là đối tác lâu năm của công ty) của ba từ khi nàng con bé tí!!!! Lên đại học sẽ cưới luôn rồi nàng sẽ tiếp tục học đại học.

Tất nhiên đầu tiên nàng không tin nhưng nhìn vẻ mặt của ba chẳng phải đùa.

Đã vậy còn có giấy tờ xác nhận của 2 bên gia đình hẳn hoi, bao nhiêu cơm nàng ăn vào như muốn trào ra từ đường nó tới. Đầu nàng lúc đó như muốn nổ tung vì tức, cơn ầm ục trào lên, nàng đặt mạnh chén xuống đến nỗi cơm văng tung toé. Dựa vào cái gì mà tự ý định đoạt cuộc đời nàng như thế.

- Ba. CÓ CHẾT CON CŨNG KHÔNG CƯỚI!!! - Nàng cố thốt ra những lời kìm chế tới đa, mặt đỏ gay, để khỏi phải hỗn với bậc phụ mẫu.

-Ba mẹ đã quyết dù thế nào cũng không thoái thác...

- Ba!

- Cuộc hôn nhân này có lợi cho đôi bên, không rút lại...

- Có lợi cho ba thì có, ba coi con là cái gì hả!! Sao không ...

- Im ngay. Con học ở đâu cái kiểu ngắt lời người lớn thế hả? Ba dạy...

Hương đứng bật dậy lao thẳng lên phòng, bỏ dở câu nói của ông già, Hương tức anh ách mà không nói được. Họ coi nàng là gì mà ghi giấy như biện nhận một món hàng vậy?? Họ coi việc hôn nhân của cô là sợi dây bện chặt “tình đoàn kết” giữa hai công ti hay sao? Cục tức trào lên cổ nhưng nàng cố nuốt xuống, nàng không phải loại tiểu thư đựng vào là khóc, xin lỗi, muốn xỏ mũi nàng dắt đi như thế thì để ấy người quá đi mất. Hương cay cú nghĩ, phải tìm cách để ông già từ bỏ ngay cái ý định đó đi. Không có nó thì nàng ăn ngon ngủ yên được rồi. Nhưng nàng thừa biết ba nàng là cao thủ. Nàng xách cặp đi học thẳng, cho khỏi ngứa mắt.

Chiều nay đi học về nàng vẫn còn tức, nhưng bản tính nàng vốn đã cay cú chuyện gì thì dùng hòng bỏ qua. Ai mà trông thấy bộ dạng của Hương lúc này chắc sẽ té ngã vì hình ảnh đoan trang thùy mị của nàng đã hoàn toàn biến mất, thay vào đó là nụ cười nửa miệng cong cong, ánh mắt gian gian, có lẽ nàng đã nghĩ ra trò gì hay lắm. Phải, tất nhiên là trò hay, nàng không muốn dùng mấy cái trò như cố ý học dốt, dọa tự tử,... để thoái thác chuyện hôn lễ này, nàng muốn “quang minh chính đại” khiến họ từ bỏ mà lòng tức anh ách. Thế mới là nàng.

Mẹ nàng đã nói chiều nay sẽ dẫn nàng đi gặp gỡ bên “thông gia tương lai”. Hương cười thầm, nàng sẽ cho ông già tức 1 trận ối máu. Nghĩ đến đó Hương khoái chí cười toe đến nỗi mẹ nàng tưởng nàng đổi ý. Nàng ngoan ngoãn đứng yên cho người hầu mặc áo, chải tóc, trang điểm, càng đẹp càng tốt chứ sao, chờ cho ông già khoe trước rồi tức sau.

.....

hương 2: HƯƠNG

Hương là thiên kim tiểu thư của nhà giám đốc Tần Chính (người mà Hương hay gọi là ông già).

Họ tên đầy đủ của nàng là Tần U Hương.

Tên nàng chính là do ba nàng đặt. Mặc dù bị vợ và mẹ phản đối kịch liệt nhưng ông vẫn nhất định giữ chữ U trong tên con. Cuối cùng phe đông đã chịu thua phe ít.

Từ bé Hương đã rất xinh đẹp, nàng là niềm tự hào của mẹ nàng. Bà cho Hương học đủ mọi thứ trên đời, cầm, kì, thi, họa đủ cả. Hương từ bé vốn đã ít nói, ngay cả mẹ nàng cũng không biết nàng nghĩ gì huống chi người ngoài, nên trong mắt bà hương là một cô bé ngoan ngoãn, trong mắt người ngoài thì nàng lại càng là niềm khao khát của bao ông bố bà mẹ. Hương vừa xinh đẹp, vừa học giỏi nên mẹ nàng vô cùng hạnh diện khi kể về nàng với người ngoài. Chỉ duy nhất một người không bị vẻ ngoài của nàng đánh lừa đó chính là ông Tần Chính. Người cha đáng kính này đã nhìn thấu cô con gái rệu.

Hương từ bé đã luôn che dấu sự danh đá bên trong vỏ bọc hiền lành. Nàng không giống những đứa trẻ đồng trang lứa, những đứa trẻ vô tư luôn làm trước nghĩ sau, còn nàng thì lúc nào cũng làm sau nghĩ trước, nên những hành động của nàng rất được lòng người lớn. Dù làm bất cứ việc gì nàng cũng muốn cái lợi về nàng nên trước sau đều tính toán cẩn thận. Trên lớp, nàng rất được lòng thầy cô nhưng luôn luôn cô độc bởi bản tính nàng không thích kết bạn, bạn nàng cũng rất ớn khuôn mặt lạnh như tiền của nàng, đứa nào mà đại đột đắc tội với nàng thì nàng sẽ đòi cho đủ cả vốn lẫn lời. Ba nàng lại có thể lực nên càng không có đứa nào dám chọc vào cô chiêu.

Nàng cũng biết ba nàng đã nhìn thấu cái vỏ bọc đó nên ngoài ông già ra, nàng không ngán ai hết.

Ngoài giờ học, nàng lên mẹ đi học võ bởi mẹ nàng quan niệm rằng con gái mà học võ thì sẽ vô duyên và vô là thứ không hợp với đứa con thực nữ của bà. Còn nàng từ bé đã khoái đánh đấm mà lúc nào cũng phải KÌM NÉN, tức đến nổi muốn nhào vô bóp cổ cũng phải KÌM NÉN để đóng vai thực nữ, nên trường võ chính là nơi để cho nàng xả nỗi KÌM NÉN bấy lâu. Và cứ như thế màu của cái mặt dai cứ đậm dần lên mà mẹ nàng vẫn chẳng hay biết gì.

Đối với người yêu bản thân hơn tất cả như nàng thì cú sốc “ĐÍNH HÔN” là điều không thể chấp nhận được. Nàng sẽ khiến ông già tức học máu và phải ông già chính tay xé nát cái tờ giấy đó đi mới hả dạ.

.....

Chương 3: VỎ QUÝT DÀY CỎ MÓNG TAY NHỌN

7h30PM

Hương quần áo chỉnh tề theo ba mẹ đi gặp “thông gia tương lai”.

Nàng mặc áo sơ-mi trắng, quần jean đen, trông rất thời trang. Nàng tươi cười bước vào cổng khách sạn. Khỉ!! Nàng rửa thầm. Nàng không biết ông già kiểm đầu ra cái quần jean chật muốn nghẹt thở. Kiểu này tí nữa vào gặp ông bà già bên kia làm sao nàng ăn uống thoải mái được, hình như ông già nhìn thấu ý định muốn gây “ấn tượng tốt” với ông bà già bên kia của nàng rồi hay sao ý. Khỉ thật. Khó chịu quá! Nhưng làm sao có thể đánh mất hình tượng giữa bàn dân thiên hạ được. Ông già, cú này ông trừng phạt hơi quá tay rồi!!

- Tiểu Hương! Con bao nhiêu tuổi mà đòi qua mặt ba hả con? - Ông già khoái chí nhắc khéo - Khôn hồn thì tí nữa cư xử cho tốt nhé con gái.

- Con biết mà. Tại con muốn thử ba chút thôi mà. - Khỉ chứ! Tại ông cao tay quá. Nghĩ thế nhưng nàng vẫn tươi cười.

- Khỏi cần giả vờ con gái. Ai không biết chứ ba còn lạ gì con, tí nữa lại muốn bày trò phải không. Yên tâm đi. Ba chuẩn bị hết rồi. - Ông Chính vẫn giữ bộ mặt bình thản, vừa đi vừa nói.

Quả thật là hổ phụ sinh hổ tử!

Hương cay cú bước theo, quả thật nàng chưa đủ hoá hầu để đầu lại ông già.

Nhưng hôm nay nàng sẽ tận dụng mọi cơ hội để gây “ấn tượng tốt”, thử xem ông già ngăn được bao nhiêu.

Bên này nàng suy tính, bên kia ông Chính cũng âm thầm kêu khổ. Ông còn lạ gì đứa con bảo bối của ông nữa. May mà hôm nay ông nghe vợ kể con đột ngột hồi tâm chuyển ý nên ông mới biết nàng muốn bày trò trong buổi gặp mặt. Ông không biết nàng còn có trò gì chưa giở. Ông quyết phải ép nàng đi và về trong bộ dạng thực nữ, không thể để lại hình tượng xấu trong mắt “thông gia tương lai”. Con gái ông đâu phải loại hiền lành gì, lần này đúng là mạo hiểm rồi, phải chỉ vợ ông cũng nhìn rõ mặt con thì hay quá, hai vợ chồng

sẽ “song kiếm hợp bích” trấn áp con tiểu yêu. Đẳng nay bà lại 1 mực tin là con hiền thúc, thế là bao nhiêu trách nhiệm dồn lên đầu ông. Haizzz !!! Nghĩ đến mà ông đã thấy ớn rồi.

Nhưng từ trước đến nay ông cũng biết con ông là một đứa biết điều, điều gì có hại nó sẽ không làm nên ông cũng yên tâm được phần nào, có điều nó còn nhỏ, tính tình sốc nổi không biết đâu mà lường. Thôi, dù sao cũng lo liệu trước được phần nào rồi, còn đến đâu thì đối phó đến đấy. Ông Chính trầm nghĩ.

.....

Chương 4: THIÊN HẠ BÉ NHỎ, ANH HÙNG GẶP NHAU

Đi hết hành lang khách sạn, gia đình nàng bước vào phòng tiệc gặp thông gia.

Bên thông gia đã có mặt từ trước, vừa thấy ba mẹ nàng bước vào, họ đã đứng lên miềm nở chào hỏi, Hương vào cuối, vừa thấy nàng, họ đã niềm nở:

- Cháu xinh gái quá! Hóa ra là thiên kim tiểu thư nhà giám đốc Tần, quý hóa quá!

- Dạ cháu... - Hương giả vờ bên lên đỏ mặt, cái gì chứ đóng kịch thì cô rất giỏi. - Cháu chào 2 bác. - Khỉ chứ! Mấy người tưởng tôi ham tới đây nghe chuyện này hay sao, mặc cái quần này trên người chắc nghẹt thở mà chết quá, Hương thầm rửa. - Ai dà! Mời anh chị ngồi, cháu nhà tôi còn kém nhiều lắm, mong anh chị sau này tận tình chỉ bảo cháu thêm. - Ba Hương khoái chí tận hưởng lời khen mà mặt vẫn lãnh đạm. - À, mà cháu nhà anh chị trông cũng phong độ quá, nghe nói cháu học giỏi lắm, lại có tài kinh doanh, mới 26 tuổi mà đã bảo vệ luận án thành công ...

Hương vừa tức anh ách, vừa nhột nhột khi nghe 2 nhà thay phiên tăng bốc nhau lên tận mây xanh. Bỗng một tiếng nói lạnh lùng vang lên cắt ngang câu chuyện:

- Ba mẹ, đồ ăn đã nguội rồi, chào hai bác, mọi người gặp nhau rồi thì nên ngồi vô bàn nói chuyện.

Nghe giọng nói Hương mới sực nhớ ra ở đây còn có cả “chồng tương lai” của nàng nữa. Hương tò mò không biết hần mặt mũi ra sao mà ăn nói nghe ngông cuồng thế. Còn nàng lại phải đeo vẻ thực nữ lên.

- Phải rồi, phải rồi! mãi nói quá nên quên mất, mời anh chị và cháu ngồi! - Ông già bên kia cất tiếng.

- À vâng, vâng! Mời anh chị ngồi. - Ba nàng cũng niềm nở không kém.

Bàn tiệc được dọn ra, toàn là những món sơn hào hải vị, cầu kì, phong cách,...

- Mời anh chị.

- Mời anh chị.

Bữa ăn bắt đầu, nàng vốn định sẽ “chiến đấu” cật lực cho ông bà già bên kia thấy thế nào là “miệng ăn núi lở” nhưng có cái quần này, nàng chỉ dám làm theo câu ” nam thực như hổ, nữ thực như miêu” mà thôi. Nhưng cái quần chật quá, nàng muốn “thực như miêu” cũng khó. Ông bà già bên kia cứ gấp lia gấp lia hết món này tới món khác cho nàng nhưng nàng không đụng đũa, hay nói đúng hơn là không dám. Họ vốn cũng nghĩ nàng sẽ ăn ít nhưng đâu có ngờ là nàng không đụng vào 1 miếng nào như vậy.

- Đồ ăn không hợp khẩu vị hả cháu? - Bà thông gia hỏi.

- Dạ, tại cháu hơi mệt. - Hương giả vờ, lòng nàng hận ông già quá hiểm. - Cháu xin phép.

Hương đứng dậy đi thẳng ra cửa. Vừa ra hành lang, nàng không thèm giữ cái vẻ ngoài đoan trang nữa.

- Cái quần khốn kiếp, bà mà không xé mảy ra làm 3 thì... - Hương chột khựng lại khi sực nhớ ra xé nó thì nàng mặc bằng...niềm tin.

...

- Này cô. - Một giọng sau lưng nàng vang lên.

Hương quay phắt lại.

- Anh... - Thì ra là quý anh chàng “chồng tương lai” của nàng.

- Anh muốn gì? - Lần này thì nàng thật sự là chính nàng rồi.

- Hừ, sao không đeo cái vể thực nữ lên đi?

- Liên quan gì đến anh? - Nàng hỏi bằng giọng gây sự.

Anh ta nhìn Hương khinh khỉnh, kiêu mà từ bé đến giờ chưa ai dám nhìn nàng. Điên tiết vì bị ép hôn, điên tiết vì cái quần, lần này thì Hương không nhịn nổi nữa. Không nói không rằng, Hương quay đi rồi bất chợt quay lại đá mạnh cái bình hoa trên cái bàn gần đó. VÉO!! Cái bình hoa như một viên đạn lao thẳng đến đầu anh chàng kia. May sao anh chàng né kịp nên cái bình hoa bắn thẳng vào tường bể tan tành thành từng mảnh. Hình như còn chưa hả dạ, nàng hăm he tìm thêm món mới.

- Cũng giỏi đấy nhỉ. - Nàng gần giọng.

- Cô dám... - Hình như đây cũng là một cái trứng mỏng, bị tặng cái bình một cách đầy bất ngờ như thế làm sao Trịnh Vũ không điên tiết cho được.

Nói rồi nhanh như cắt, anh chàng lao tới, quyết cho con bé không biết trời cao đất dày kia biết thế nào là lợi hại.

Thật ra Trịnh Vũ không phải là kẻ ưa đánh phụ nữ nhưng vừa nhìn cách Hương đá cái bình thì đã biết nàng “có nghề” mà “nghề” cũng rất cao, với lại từ trước đến nay chưa có kẻ nào dám láo với anh như thế, ngay cả con gái cũng xếp hàng theo anh mà con nhỏ này dám... Với lại anh cũng không định đánh, chỉ định nhéo ấy cái thôi.

Thấy tên kia lao đến, Hương đưa chân gạt ngay cái xe cái xe đẩy rồi đá mạnh về phía Trịnh Vũ, đang trên đà lao tới, anh chỉ kịp đạp lên cái xe đẩy, phóng qua.

- Anh chết chắc rồi!! - Hương nhếch môi cười, nàng tung chân đá lên.

- Cô!! - Trịnh Vũ toát mồ hôi hột, vội đưa chân gạt ngay chân nàng để “bảo vệ nòi giống”.

Nhưng Hương đâu phải tay vừa. Nàng đưa tay gạt chân anh, bao nhiêu cảm hờn nàng dồn vào cú đá này, kể cũng hơi ác nhưng giận quá còn nghĩ được gì.

Đến nước này Trịnh Vũ phải lách người qua, chân đạp mạnh vào bức tường, anh lao qua người cô, hú vía!!

- Cô!! Đồ yêu nữ!! Cô sẽ phải trả giá!! - Trịnh Vũ giận run. Anh không ngờ có ngày mình phải né 1 cô gái. Mối nhúc này anh quyết rửa!!

Hương cũng bắt đầu thấy khó chịu khi đâm đá trong chiếc quần chật, nàng biết có đánh nữa cũng chỉ chuốc lấy thất bại, chẳng may con rách luôn quần này nàng đang thẳng thế đại gì không được dịp lên mặt, he he!!

Nàng quay lưng bỏ đi, biết thế nào hôm nay về cũng bị ông giá phạt nhưng nàng không sợ, có lẽ hôm nay chính là ngày sung sướng nhất đời nàng, là lần đầu tiên nàng được làm theo ý thích, vứt toét cái vể ngoài thực nữ kia đi.

Lúc Hương quay đi nàng không biết rằng ở cuối hành lang có 4 cái mồm há hốc ra, à không, phải nói là 3 cái há hốc ra, 1 cái còn gượng lại được, đó chính là ông Tàn Chính.

2. Chương 2

Chương 5: HÁ MIỆNG MẮC QUAI

Lúc Hương quay đi nàng không biết rằng ở cuối hành lang có 4 cái mồm há hốc ra, à không, phải nói là 3 cái há hốc ra, 1 cái còn gượng lại được, đó chính là ông Tàn Chính.

Ông không ngờ con tiểu yêu nhà ông hôm nay lại nổi loạn như thế, lại còn biết võ, nó học từ bao giờ nhỉ?? Một người nghiện phim kiếm hiệp như ông quả thật rất khoái mấy màn đánh đấm như thế, nếu là người ngoài, nhất định ông sẽ trầm trồ tán dương con ai mà đá cái bình hay thế, con nhà ai mà đá lên hiểm thế!! Nhưng ngặt một nỗi đây là con gái ông, đứa mà ông vừa mới hết lời khoe là thực nữ, là nhu mì dịu dàng, bây giờ nó đã chứng minh cho bên thông gia thấy ông là đồ ba xạo. Ông ước sao đất nứt tét ra cho ông

chui xuống, à không, cả 2 vợ chồng ông cùng chui xuống cho đỡ ngượng vì vợ ông mới này cũng hăng say khoe!!?!

Mặt ông từ màu đỏ chuyển dần sang màu tím, bây giờ cơn giận nó mới trào lên, đê bẹp cơn xấu hổ. Con kia!! Về đây!! Chết với tao!!

Nó dám giấu ông học võ, dám ngang nhiên “chiến” với chồng tương lai, dám để ông há miệng mắc quai. Ông thề nếu tối nay ông không trị nó thì ông sẽ đi bằng đầu!!!!?!

Bên này tổng giám đốc Tần cùng phu nhân đang ngượng ngùng và tức giận thì bên kia tổng giám đốc Trịnh cùng phu nhân cũng đang tức giận và ngượng ngùng.

Họ vừa mới khoe khoang về học thức và sự lịch thiệp của thằng quý tử thì ngay tại đây nó đã chứng minh cho bên ” thông gia tương lai” thấy họ cũng ba xạo không kém!!

Đường đường là nam tử hán đại trượng phu mà lại đánh con gái, đã thế lại còn bại trận, nhục ơi là nhục!! Thế này thì cười vợ về chắc...Ừc! Ông bà Trịnh không dám nghĩ nữa. Họ tốn bao nhiêu tiền cho con học võ mà lại đánh thua 1 đứa con gái, lại còn làm cho họ xem không có cháu bồng, mỗi nhục này quả thật ông bà Trịnh nuốt không trôi. Thằng này, về phải cho 1 trận rồi dạy dỗ lại thôi. Haiz! Lại còn con nhỏ bên kia, đàn bà con gái xinh đẹp mà dữ dằn, đá cũng lựa chỗ hiểm để đá, lỡ sau này cưới về thì thằng con họ chắc không có tiếng nói trong nhà quá!! Việc đính hôn này quả thực phải xem lại.

Không hẹn mà 2 bên thông gia cùng nhìn nhau, ông Chính niềm nở cười cầu hoà trước:

- Ai dà!! Anh chị thông cảm. Hai cháu còn trẻ người non dạ,...

- À vâng vâng. - Nghe thế bên kia như túm được phao. - Anh nói chí phải, haizzz, mong anh chị lượng thứ cho thằng con nhà tôi!

- Đâu có, con bé BẤT TÀI nhà tôi mới mong anh chị lượng thứ. - Ông Chính nhấn mạnh 2 chữ BẤT TÀI, dù sao ông cũng rất khoái trá khi thấy con chiếm thế thượng phong, he he, dù có cưới cũng không sợ bị ăn hiếp!!

Chả lẽ bên kia không hiểu hay sao? Ông bà Trịnh nghe hai chữ bất tài mà tự nhiên đâm nhột.

- Chúng tôi sẽ dạy cháu nó KỈ HƠN. - Ông Trịnh nhấn mạnh chữ KỈ HƠN như nhắc nhở sau này con gái ông bà liệu hồn!!

- Thôi tôi cũng đến giờ họp rồi, mong anh chị lượng thứ, ai dà... - Ông Chính vin ngay vào cái cơ hội hành động để rút lui.

- À!! Tôi cũng có buổi hẹn đánh gôn với ngài Mã. Mong ông lượng thứ!! - Thật không hiểu ông Trịnh này kiếm đâu ra gôn để đánh buổi tối???

Nói thêm mấy câu khách sáo, hai bên cáo từ ra về!!

.....

Chương 6: VỀ NHÀ

Hương bỏ ra khỏi khách sạn, nàng sung sướng khi tưởng tượng ra vẻ mặt bầm tím vì tức của ông già. Ha ha!! Mặc dù bị cái quần chật hành hạ nhưng chỉ cần nghĩ tới ông già, nàng lại quên cả khó chịu.

- Ha ha ha!!! - Đang đi giữa đường bỗng Hương đứng lại cười thật to, bao nhiêu người đi đường ngoái lại xem thử đứa nào lên cơn động kinh!!? Nhưng nàng không để ý, đã lâu lắm rồi nàng mới thoải mái như vậy. - Ông già, có ngon thì phạt thử xem! Ha ha ha!!! - Nàng vừa cười to lại vừa hét vang như thế khiến bao nhiêu người lắc đầu luyến tiếc: ai dà! Con nhà ai xinh đẹp mà bị khủng!!?!

Nhưng Hương chẳng thèm để ý, nàng đi thẳng về nhà, chờ đón cơn thịnh nộ của ông già.

Ngồi trong chiếc BMW cùng với vợ, ông Chính đang ước mình BỊ điếc để khỏi nghe tiếng khóc lóc của bà vợ:

- Hương ơi là Hương! Con ơi là con...

- Bà có thôi đi không, nó đã chết đâu mà bà làm ghê chết đi được!!
- Con tôi!!! - Bà Tần làm như không nghe, không thấy chồng vẫn tiếp tục khóc. - Tại sao lại thế hả trời, con tôi doan trang thủy mị, tại sao nó lại biết võ, tại sao nó lại đánh chồng của nó, thế thì còn ai dám lấy nó,...
- Là chồng tương lai. - Ông Chính sửa lưng vợ.
- Con ơi là con!!! - Bà tần vẫn tiếp tục khóc, mặc kệ ông chồng ngu quan méo mó vì tiếng khóc của bà.

Ông Chính mặc kệ bà vợ, ông chìm vào những suy nghĩ riêng.

Ai dà!! Hôm nay quả thật con ông đã cho ông mở mang tầm mắt, nghĩ đến đó ông lại muốn học máu vì tức, nhưng không hiểu sao ông lại thấy tự hào khi nhìn con đấu võ với thằng rể tương lai. Ha ha ha!!! Quả là con gái ta!! Không uống công ta sinh ra nó!! Đang đắc ý ông chợt nhớ ra chính nó đã biến ông thành kẻ ba xạo bốc phét! Mặt ông lại đổi màu!! Mày về đây, về đây!! Mày chết với tao Hương ơi là Hương!! Còn thằng rể “quí” của ông nữa, lỡ nó về ôm hận thì sau này con ông khó sống ở nhà bên ấy. Nhưng mà lo gì, họ mà dám làm cục vàng của ông sút mẻ xem!!

.....

Chương 7: PHẠT

Nàng lững thững bước tới cửa thì đã thấy ông già lù lù đứng chắn đường trước, không hiểu sao trong đầu nàng hiện lên hình ảnh gã đao phủ trong phim cổ trang mang khuôn mặt của cha nàng, không nhận được, Hương phì cười. Nói trắng ra thì nàng cũng sợ lắm, nhưng tâm tình nàng thoải mái nên nỗi lo cũng vơi đi 1 nửa.

Thấy con gái không những không sợ mà còn dám nhìn mặt cha cười, ông Chính càng cảm thấy điên tiết:

- Mày còn dám vác mặt về sao? - Nói là nói cho sượng miệng thôi chứ con không về thì lấy ai mà ông PHẠT!!
 - Dạ chào ba con mới về! - Nàng nhìn mặt ông già. - Ba muốn phạt con thì để sau, mở cửa cho con vào đã.
- Ông Chính cảm thấy uy phong của mình tụt dốc thảm hại thì không chịu nổi nữa, một người hét ra lửa như ông mà con gái lại chẳng coi ra gì rồi!!

- Mày!!...

Đến đây thì sức chịu đựng của ông đã đến cực hạn, ông... ra mở cửa!!?

- Mày vào đây, vào đây!!

Hương đi vào nhà, nàng đã nghĩ đến hình phạt rồi, chắc là ăn vào roi vào mông, phạt quì úp mặt vô tường, nghe ***** vài ngày,... cái nào nàng cũng không sợ. Nhưng nàng thừa biết ông già cũng cao tay lắm, vỏ này nàng làm ổng mất mặt quá, nàng hồi hộp xem ổng nghĩ ra trò gì đây?

Ông Chính tím tái mặt mày vì tức, con gái ông to gan dám làm mất mặt ông như thế, quả thật, quả thật...

- Quì xuống!! - Ông chính quát lên khi vừa vào trong nhà.

Quì thì quì, Hương quì xuống giữa nhà, nàng quì nhưng đầu không cúi mà trái lại còn ngẩng lên nhìn ông Chính. Ông thiếu điều chưa tăng xông mà chết!! Ông biết con gái ông đang hả hê lắm, nó tưởng chỉ như thế mà ông cho huỷ hôn hay sao, hừ, nó lợi hại lắm, giống ông lắm, nhưng chỉ có như vậy thì chưa đủ, nó muốn đấu thì ông chiều nó tới cùng!!?!! Quì con, xem mày với bố ai lợi hại hơn!! Ông Chính thâm nghĩ.

Thấy thần sắc của ông già cổ quái, Hương thâm chột dạ, phải chăng cha nàng quyết đấu với nàng tới cùng đây??

- Ba...

- Hương nhi, nghĩ đi nghĩ lại ba cũng không muốn truy cứu chuyện này nữa. - Ông già đột ngột đổi tông bất ngờ!! - Đứng dậy đi con.

Nghe ông già đột ngột chỉnh lại thanh âm, Hương thấy mồ hôi ươn ướt đàng lưng, ực!! Nàng thà ăn vài chục roi vào mông còn hơn nhìn ông già trong bộ dạng này, khổ rồi, thôi chết rồi!! Hương than thầm. Nàng lồm cồm đứng dậy.

- Ba à!! Sao ba không đánh con?!!? - Hương cố “gợi ý” cho ông già, cho ông quên đi cái ý định “đen tối” trong đầu.

- Hà hà! Ba nghĩ kĩ lắm rồi con gái! - Ông Chính cười đắc ý. - Vợ chồng tương lai thì xích mích chút đỉnh là chuyện nhỏ mà con, ây dà, mai ba sẽ qua thưa chuyện với nhà thông gia. Ấy dà, thằng nhỏ coi bộ đẹp trai gọn, học hành cũng không tồi, rất xứng với con...

- Ba!!!! - Hương kêu lên đầy... tuyền vọng.

- Ha ha ha, ba đang rất vui, con yên tâm, ba biết con cũng khoái thằng nhỏ đó mà!! Để ba sẽ bảo nhà đó chuẩn bị để con vô đại học là cưới ngay.

- Baaaaa... - Hương rên lên tuyền vọng, nàng không ngờ ông già lại nghĩ ra “hình phạt” kinh dị thế này!!

Lúc này Hương chỉ hận một nỗi tại sao khi này mình không đá cú thứ 2 cho chính xác để... Ông già, ông phạt ác lắm!!

Nhìn mặt con méo xẹo ông Chính hả hê vô cùng, nổi tức giận như quả bóng xì hơi, con gái ơi, muốn đấu thì luyện thêm đi con!!!

- Ha ha ha, ha ha ha... - Hương đi đến chân cầu thang mà vẫn còn nghe tiếng ông Chính cười ở phòng khách.

- Đợi đấy ba! Con quyết không cho ba đắc ý lâu đâu!! - Nàng lầm bầm. Ông già tưởng nàng hết cách rồi hay sao.

..... Chương 8: HẬN!!

Ra về, Trịnh Vũ ôm theo mối HẬN. Giờ đây anh đang ngồi trong quán Bar với thằng bạn chí thân.

- Mẹ kiếp!! - Trịnh Vũ bất ngờ gầm lên làm thằng bạn ngồi bên cạnh giật bắn.

- Lên cơn hả Vũ?? - Bị hù cho giật mình, Phong nhăn nhó nhìn thằng bạn động kinh.

- Con nhỏ đó, tao mà không trả thù thì tao không làm người!! - Trong đầu Trịnh Vũ là hình ảnh của Hương, là vẻ mặt giương giương tự đắc lúc nàng bỏ đi. Từ lúc ra khỏi khách sạn anh đã cố kìm chế nhưng đến giờ thì chịu không nổi rồi.

- Ủa, con nhỏ nào vậy mày?? - Nghe thằng bạn nói, Phong ù ù cạc cạc, anh biết bạn anh không phải là kẻ thích tính toán với phụ nữ, huống gì Trịnh Vũ phong độ đẹp trai, con gái xếp hàng theo đếm không xuể mà đứa nào dám đắc tội với anh?

- Là con nhỏ vợ sắp cưới của tao! - Trịnh Vũ như con tắc kè, mặt hết xanh rồi lại tím, lâu lâu còn đổi qua màu đỏ.

- Con nhỏ đó nó làm gì mày mà mày giận kinh thế, sao hôm nay mà hẹp hòi thế Vũ? - Phong vẫn chưa hiểu mô tê át giáp gì nên cứ hỏi léo nhéo.

Trịnh vũ điên lắm mà cứ nghe thằng bạn léo nhéo bên tai lại còn bảo anh hẹp hòi, anh không chịu nổi nữa. Anh dấm mạnh xuống bàn đến nổi mấy cái li rung rinh. Nói ra thì xấu hổ lắm, làm sao anh mở miệng được, nhưng Phong là thằng bạn từ thuở cỗi truồng tắm mưa nên anh cũng không giấu.

- Hôm nay tao theo ông bà già đi gặp con nhỏ đó, nghe ông nói nó hiền thực đoan trang xinh đẹp nên cũng muốn coi chơi...

- Thế hoá ra nó mặt dơi tai chuột hả mày? - Phong ngứa miệng bon chen.

- Ờ không, cũng đẹp. - Trịnh Vũ cũng phải công nhận Hương đẹp. - Nhưng con nhỏ đó tao nhìn là đã không ưa, làm bộ thực nữ chứ như con hổ cái! - Anh nghiêng răng. Nói đến đây anh lại nhớ đến 2 cú đá xẹt lửa của nàng.

- Thế thì... - Nghĩ đến gái đẹp Phong đã thấy thích.

- Im, đừng có nhảy vô họng tao. - Trịnh Vũ vẫn chưa hết điên tiết, nay lại bị thằng bạn lâu lâu chọc 1 câu khiến anh càng tức, nổi tức giận dồn hết lên Hương. - Nó xem làm cho tao thăng đường... - Nghĩ đến đó anh không hên mà đổ mặt, quả thật nhục ơ là nhục.

Phong càng không hiểu, 'thăng đường' là cái gì.

Nhìn mặt bạn Trịnh Vũ biết ngay là thằng đàn này chưa hiểu, nhưng chả lẽ lại nói toẹt ra là anh suýt bị đá cho... hay sao??

Phong thắc mắc quá, bộ dạng cay cú của Trịnh Vũ lại càng làm cho anh hiểu kì, anh quyết tìm hiểu cho ra ngọn ngành. Mà biết tìm ở đâu đây? Phong trầm nghĩ. A! Đúng rồi, ba mẹ nó đi cùng nó chắc... Vũ ơi, lần này tao phải xem con nhỏ đó lợi hại cỡ nào mà mày tức đến thế! Ha ha ha! Phong nghĩ thầm, trên môi không nén nổi nụ cười khoái trá. Thằng bạn đại ca của anh uy phong lẫm liệt cũng có ngày bị làm cho thê thảm hay sao?? Chương 10: SHOPPING

(1)

Sáng chủ nhật...

Chíp chíp chíp!!

Tiếng chim hót véo von báo hiệu một buổi sáng thanh bình, tia nắng sớm lọt qua khung cửa sổ làm Hương tỉnh giấc. Nàng ngồi dậy, đi về phía cửa sổ, mở toang ra đón làn gió sớm. Hương hít 1 hơi không khí sớm mai trong lành rồi... hét toáng lên!?!

- Đám chim chúng mày cút hết cho tao!!! - Phạch, phạch, phạch,... lũ chim đáng thương giạt mình bay chối chết. Bịch, có 1 em chim yếu tim bị tiếng hét của nàng hạ ngay tại chỗ!?!

- Cả đêm không ngủ còn bị phá đám, chim với cả cò!! Còn đến nữa thì bà vạt hết lông chúng mày! - Nàng lầu bầu trở lại giường, kéo chăn kín đầu và... ngủ tiếp.

Hương là chúa ngủ nướng, trình độ "nướng" của nàng phải gọi là siêu việt, để nàng ngủ mà không kêu thì đến chiều nàng vẫn còn trong chăn. Cả tuần đi học không được ngủ nên chủ nhật chính là thời khắc tuyệt nhất của nàng, thế mà đám chim chết toi kia còn dám phá đám, đã thế tối qua nàng còn trần trọc nằm tính kế đối phó với ông bà già đến 2h sáng.

Thôi chết!! Nàng vùng dậy khi sức nhớ ra ngoài ông già mình còn phải đối phó với bà già.

Mẹ Hương là một người đơn giản, bà hết mực chăm lo cho chồng con, chỉ phải tội là bà cứ muốn con gái thành thực nữ.

Ngược lại với bà già, Hương giống ông già, nàng quá tính toán. Chính vì nhìn đời bằng con mắt thực tế nên nàng chỉ quen đối phó với những người như ông già, người như bà già quả thật là nàng chưa nghĩ ra cách.

Ôi!! Hương vò đầu bứt tai. Nàng quên mất bà già. Khổ rồi!! Đối phó sao đây?? Từ trước đến nay vì muốn mẹ vui mà Hương khoác vẻ thực nữ lên người, mà ông già thấy chắc bà già... Ừc! Hương nuốt khan. Bà già mà được tận mắt chứng kiến nàng thượng cẳng chân hạ cẳng tay như thế chắc...

Hương tung chăn, nhảy phóc ra khỏi giường, nhân lúc trời còn sớm, nàng trốn đi đâu lánh tạm rồi từ từ tính sau. Kể cũng cảm ơn mấy con chim kia quá. Ha ha!

Nàng lao vào nhà tắm. Đánh răng, rửa mặt, tắm tấp sập sạch sẽ, nàng biết hôm nay sẽ là 1 ngày dài ngoài đường đây. Nàng không muốn gặp bà già một chút nào, phải chi bà già cũng như ông già thì khoẻ cho nàng rồi. Đằng này... nàng thở dài ngán ngấm.

Chuẩn bị đâu đó xong xuôi. Hương rón rén mò xuống nhà, trông nàng lúc này không giống 1 thiên kim tiểu thư mà giống 1 tên trộm. May quá, không có ai. Hương len lén xách chùm chìa khoá ra mở cổng.

Lang thang ngoài đường, Hương chẳng biết đi đâu.

- Haizz!! Không lẽ mình cứ lang thang như vậy sao trời!! - Hương thở dài. -A! Đúng rồi.

SHOPPING. CHÍNH LÀ NÓ!!

Nàng cũng là con gái mà. Shopping chính là nơi đầu tiên nàng chọn để đặt chân đến trong chuyến đi lần này.

- Taxi!- Hương gọi.

.....

2)

Bao nhiêu người đi đường phải ngoái lại nhìn, đa phần là đàn ông, một cô gái vừa bước ra khỏi chiếc taxi.

- Cha mẹ ơi!! Con nhà ai mà đẹp vậy! - Một anh chàng đang uống café gần đó thốt lên, ngay sau đó anh đã nhận được 1 cú đá sầm sét của cô bạn gái ngồi bên. - Ôi nhưng không đẹp bằng em, híc híc!! - Chàng cầu hoà ngay lập tức, mặt nhăn hỉ vì đau.

Nàng chính là Hương.

Nàng ngược mắt nhìn cái trung tâm mua sắm to vật vờ rồi bước vào.

Ưu tiên chính là hàng quần áo thời trang, giày dép, túi sách. Hương không kìm nổi mà... nuốt nước miếng ực ực. Lâu quá nàng không đi shopping, đã thế lại còn mắc cái vụ đình hôn làm nàng ăn không ngon ngủ không yên. Hôm nay nàng sẽ xả stress tới bến. He he!! Hương sung sướng nghĩ bụng.

Hình ảnh ông bà già đã hoàn toàn biến mất khỏi tâm trí nàng. Giờ chỉ còn quần áo, túi sách, giày dép,...

Nàng lượn qua, lượn lại,... ngó mấy cái túi LV mới nhập về, chẹp!! Đẹp dã man, tiền không thành vấn, bao nhiêu nàng sẽ “xệch” cái thẻ của ông già. Ha ha ha!!

Càng đi, số nhân viên theo xách đồ cho nàng càng nhiều..ực!! Tội nghiệp ông già! Nhưng dường như Hương vẫn chưa thoả mãn, lại thêm một chiếc áo CK lọt vào mắt nàng. Nhưng lần này chưa kịp chạm tay tới thì đã nghe một tiếng hét:

- Ê!! Bỏ tay cô ra khỏi cái áo của tôi!!

- Hả?? - Hương quay phắt về phía phát ra tiếng hét hách dịch kia, tay nàng cũng không quên cầm cái áo!!

- Ê con nhỏ kia!! - Cô gái kia hét lên. Nắm tay chàng người yêu giật giật. - Anh, đòi lại áo cho em!!

- Hừ! Cái áo này còn treo ở đây, cô lấy cớ gì mà nói nó của cô? - Hương hất hàm hỏi, nàng vừa tức mà vừa muốn... chọc tức con nhỏ kia, nó dám lên mặt với nàng sao? Nói rồi nàng quay lại đưa áo cho đám nhân viên phía sau. - Tính tiền. - Hương lạnh lùng nói.

- Đứng lại! - Cô gái kia tiếp tục hét lên nhưng Hương chỉ khinh khỉnh lơ đi. - Anh!!!!

Cô gái kia tiếp tục giật tay chàng trai, nhưng hình như chàng hoá đá rồi. Bởi vì...

.....

(3)

Bởi vì chàng trai kia chính là Trịnh Vũ!!?!

Hương mới đi được có mấy bước cũng khựng lại...

- Cô!!! - Lòng Trịnh Vũ lại trào dâng nỗi căm hận. Kia chính là con hổ cái mà ông bà già bắt anh cưới. Còn lâu!!

- Anh?? - Hương nhướn mày nhìn lại, chính là tên con trai nàng ghét cay ghét đắng!! Nàng sắp phải lấy tên đó làm chồng. Không thể nào!!

Ánh mắt Trịnh Vũ như 2 đóm lửa cháy rừng rực, thiêu đốt hình ảnh của Hương. Quả đất tròn, mà thành phố này cũng bé quá, hôm nay ông trời để anh gặp lại con tiểu yêu độc ác kia, anh phải cho nó biết thế nào là lễ độ. Nhớ lại trận chiến bữa trước, anh không khỏi chột dạ đề phòng.

Đằng kia lòng Hương cũng sôi sùng sục, nàng chỉ muốn bóp chết “chồng tương lai” của mình cho khỏi mất công cưới.

Thấy hai người mắt chữ O mồm chữ A nhìn nhau “đắm đuối” cô gái kia chả hiểu mô tê gì.

.....

3. Chương 3

Chương 11: LỢI DỤNG

(1)

- Anh!! Hôm nay là ngày của em mà?? - Bất ngờ cô gái kia la lên làm 2 người tỉnh lại. - Sao anh lại cặp thêm nó. Em ứ chịu đâu.

- Con nhỏ đó...

- Hả!?? Cô nói gì?? - Nàng rít lên. Máu nóng bốc lên tận đỉnh đầu Hương rồi, con nhỏ kia tưởng cô là người yêu “theo lịch” của Trịnh Vũ sao??

Nếu là ngoài đường, Hương đã túm cổ con nhỏ đó mà nện ột trận nhưng đây là trung tâm mua sắm, nàng không muốn bị bảo vệ “hốt”.

Máu nóng chính là chất xúc tác cho... sự gian xảo vốn có của nàng, dám đụng đến bà thì đừng có trách!

- Anh!! - Thấy Hương từ từ tiến lại, bất giác Trịnh Vũ ngây người, lại còn gọi anh là “anh” đầy thân mật, nó muốn gì đây?

Hương làm như không để ý đến khuôn mặt ngơ ngác của 2 người, nàng từ từ tiến đến bên Trịnh Vũ, rồi... bất ngờ ôm chầm lấy anh nũng nịu.

- Anh, ừ ừ, em không chịu đâu, hôm nay là ngày của em , CỬA EM, kia mà!! - Hương nũng nịu, tay càng xiết chặt Trịnh Vũ hơn, hình như muốn bóp chết anh luôn nhưng không thể. Nàng vừa nghe cô gái kia nói” hôm nay là ngày của em” đã biết Trịnh Vũ là kẻ hẹn hò theo “thời vụ”, còn con nhỏ kia to gan dám đụng tới cô, cô phải cho nó biết thế nào là lễ độ. - Cửa em mà anh, anh hứa rồi mà sao còn dắt cô ta đi?? - Hương chỉ vào mặt cô gái kia, cười gian ác.

- HẢ!?? - Trịnh vũ không ngờ con tiểu yêu này gian trá đến thế, nó ôm anh mà anh muốn nghẹt thở, hừ, nó muốn giết luôn anh cho tiện đây mà!! Nghĩ thế nhưng anh vẫn... để yên cho Hương ôm. Anh cũng muốn tống khứ con nhỏ kia đi mà chưa có cách, vì nó là con gái của đối tác bên công ti ba anh. Nay có Hương anh... khoẻ quá. Chịu... ôm một chút anh cũng “cam lòng”.

Thấy Trịnh vũ không những không đẩy mình ra mà còn cười khùng khục, Hương thắc mắc ngó lên, thì thấy anh cũng đang ngó xuống. Bất ngờ Trịnh Vũ cũng vòng tay ôm... lấy Hương.

- He he! Ai dà, chết thật. Anh hứa mà anh quên mất. - Trịnh vũ đeo bộ mặt “ngây thơ”. - Bây giờ làm sao đây?

Hương không ngờ tên mình lại lỡ đi làm lợi cho tên đáng ghét này, nhưng lỡ phóng lao nàng đành theo lao!!! Trịnh Vũ, được lắm, từ trước đến nay, đầu với nàng được đến nước này chỉ có ông già thôi!

- Thế anh tính sao đây?? ANH!! - Hương hỏi, bộ nàng ngu hay sao mà lãnh “đạn” 1 mình. Còn dám ôm nàng, Trịnh Vũ này chán sống rồi.

Cô nàng kia thấy diễn biến bất ngờ quá nên đứng cầm khẩu từ nãy đến giờ.

- Anh, anh...!! - Cô nàng lắp bắp.

- Em “yêu” anh như thế mà anh dám vi phạm vào ngày của em sao?? Anh không sợ em nói ba em hả?? - Hương nhắc khéo Trịnh Vũ. - Anh đi với cô ta mà còn dám “ôm” em hả, chờ em tính xong cô ta là tới phiên anh đó!!

- Tại anh “yêu” em quá mà. - Trịnh Vũ dày mặt nhìn nàng, vẫn không buông tay, chợt nhớ đến dù sao nàng cũng là vị hôn thê của mình, để ông già bên kia qua mắt vốn chắc ông già cất luôn tiền tiêu vật tháng này, Trịnh Vũ đành xuống nước. Anh nhìn qua cô gái bên kia buông tiếng ” thở dài”. - Ai da! Anh nhớ rồi em ơi , mình hẹn khi khác nha?? Có lỗi với em quá!!

- Anh... Anh... - Cô gái kia nước mắt lưng tròng, Trịnh Vũ thở dài, rõ ràng chưa đủ trình độ để đấu với con tiểu yêu này. - Sao anh dám...

Nói rồi quay sang chỉ mặt Hương.

- Mà... Mà... Mà sẽ phải trả giá!! - Nói rồi cô ta nức nở bỏ chạy.

- Ha ha ha... - Hương cười to. - Muốn đấu thì về học thêm đi em. - Nàng gọi với theo. Coi như là trút xong một mối giận, còn...

..... Hương bất ngờ co căng giẫm mạnh xuống, Trịnh Vũ vội xô nàng ra để tránh.

Cứ vừa rồi nàng mà lên gối thì chắc... ực!!

- Yêu nữ!! - Trịnh Vũ nhìn nàng toé lửa.

- Hừ! Dám lợi dụng ôm bả cô nương hả?? - Hương định lao vào nhưng chợt sức nhớ tới đây không phải là ngoài đường hay trong hành lang khách sạn. Vội lại nàng mua nhiều thế này... - Anh!! - Hương đổi tông đột ngột. - Tính tiền cho em với!!

- Cô, à không em... - Chợt nhớ có bao nhiêu nhân viên đang nhìn từ nãy đến giờ, Trịnh Vũ vờ ngọt ngào.

- Sao anh? - Hương tiếp tục tấn công.

Nhìn “núi” quần áo, phụ kiện Hương mua, Trịnh Vũ thầm xót xa cho cái thẻ của mình!! Nhưng chẳng lẽ đứng giữa bao nhiêu con mắt mà lại bảo anh không có tiền hay sao?? Cuối cùng anh đành cắn răng.

- Tính tiền đi. - Anh nói với mấy nhân viên!

- Có thể chứ “anh yêu”!! Lần sau mà còn dám lợi dụng em là không xong đâu?!!- Rõ ràng là nàng lợi dụng anh trước mà bây giờ lại thành anh lợi dụng nàng!!

- Cô lợi hại lắm!! - Nhân lúc không có ai, Trịnh Vũ ghé tai nàng.

- Ha ha ha...

Hương hả hê xách 1 đồng giỏ ra khỏi trung tâm mua sắm. Đằng sau cô, Trịnh Vũ mặt mày méo mó, anh mất toi gần cả trăm triệu cho sở thích mua sắm toàn hàng xịn của Hương.

Chợt nhớ ra điều gì đó, Hương quay lại.

- Cô muốn gì nữa?? - Trịnh Vũ đã ném đủ lợi hại của Hương.

- Sao “anh” cứ cô cô,tôi tôi với “em” thế?? - Hương gian ác nhìn Trịnh Vũ. Xem ra cô phải lợi dụng anh tiếp thôi. Nhưng cô thừa biết Trịnh Vũ không phải loại vừa, 2 lần bị cô làm cho điều đứng chẳng qua vì rơi vào thế kẹt mà thôi. Đối với loại người như anh, cô đúng là phải cẩn thận.

Chương 13: XUỐNG NƯỚC

- Trịnh Vũ này, anh hận tôi lắm phải không?? - Bỗng nhiên Hương hỏi một câu không ăn nhập với tình hình hiện tại.

- Cô muốn gì nữa đây?? - Gương mặt đẹp trai của Trịnh Vũ đột ngột biến sắc. Con yêu nữ này muốn gì trò gì nữa đây?

- Tôi hỏi thì anh cứ trả lời đi! - Mặc dù đang muốn xuống nước nhưng Hương không bỏ được cái giọng tiểu thư. Rồi như chợt nhận ra giọng mình không hợp với hoàn cảnh, nàng đột ngột đổi giọng. - Em hỏi có phải không?

Nghe con tiểu yêu đột ngột xưng hô ” ngọt ngào“, Trịnh Vũ không chịu nổi. Bao nhiêu lông trên người anh dựng ngược cả lên. Anh đã đủ ”khôn” sau những cú chơi khăm của Hương. Đối với loại người ”nông sâu khó lường” như nàng, anh đã biết đủ mùi lợi hại!

Nhìn mặt Trịnh Vũ, Hương biết ngay anh đang đề phòng nàng. Hương cười.

- Bộ tôi đáng sợ vậy sao? Thực ra tôi có chuyện muốn nói với anh. - Hương tiếp tục dùng giọng ”thục nữ” với Trịnh Vũ. - Trịnh Vũ...

- Hừ, muốn gì thì nói thẳng đi yêu nữ, đừng có giả giọng thục nữ ra đây! - Trịnh Vũ hừ giọng, anh vẫn còn cay cú nàng lăm lăm Tần U Hương à!! Thật ra là vừa cay cú vừa... ớn!!

- Trịnh Vũ, tôi thật sự có chuyện cần nói với anh. - Hương ráng kiềm chế để không nổi điên, không có chuyện cần thì còn khuya, hừ!

Đột nhiên Hương dừng hẳn lại, nàng hiểu nếu không nói toạc ra thì không được.

- Trịnh Vũ, nói cho anh biết, nếu không vì có chuyện cần nhờ anh, tôi...

- Hừ, nói trắng ra đi, tôi ngứa ngáy khi nghe cái giọng thục nữ kia của cô lăm! - Trịnh Vũ cười khẩy. Đúng. Anh cảm hận cô ta. Anh hận. Hận!!!!

Phải, sao nàng không huých toẹt ra mà cứ mất công vòng vo ệ?

- Tìm chỗ nào nói chuyện được không? - Hương hỏi.

- Được!

Hương đi theo Trịnh Vũ, tinh thần sẵn sàng đón chờ sự trả thù của anh. Ha ha!!!

- Đi thôi! - Trịnh Vũ làu bàu. Anh tiến về phía chiếc xe, mở cửa xe, chui vô rồi sập cửa lại.

- Cái đồ... - Hương làu bàu trước hành động kém ga-lăng của Trịnh Vũ. Tất nhiên nàng không để anh nghe vì nàng còn có chuyện muốn nhờ anh.

Hương tự mở cửa chui vô xe!?!?

..... Chương 14: TẠI NHÀ TRỊNH VŨ

(1)

Trong lúc Hương và Trịnh vũ đang ngồi trên xe, âm thầm tính kế thì TẠI NHÀ TRỊNH VŨ, chuông cửa kêu gào không ngớt!!

Mẹ Trịnh Vũ đang nằm đọc báo cũng phải bật dậy, không kịp chờ người giúp việc, bà lao luôn ra cửa để khỏi phải nghe tiếng chuông nữa!! Bà biết đó là Phong, chỉ có thằng quỷ nhỏ kia mới có cái điệu bấm chuông ”giết người” đó thôi.

- Đây đây đây!! Đừng bấm nữa!! - Bà Trịnh kêu với ra cửa.

- A! Chào bác! - Thấy bà Trịnh te te chạy ra, Phong niềm nở chào.

- Gớm, đã dậm bao nhiêu lần mà cứ bấm chuông kiểu đó vậy? - Bà Trịnh trách. - Trịnh Vũ nó đi chơi rồi con, ủa mà nó bảo đi với con mà? - Bà Trịnh ngạc nhiên nhìn Phong.

- Dạ cháu không biết! Ai da! Chắc hồi sáng cháu dậy đi tập thể dục nên Vũ nó đến mà không thấy, chắc nó đi 1 mình rồi bác! - Phong ”láo”, anh thừa biết thằng bạn đại ca đi với gái, nó mà đến tìm anh thì anh... cùi liền!?!?

- Vậy à? Thế cháu đến đây uống công rồi!! - Bà Trịnh đã dễ dàng bị Phong qua mặt.

- Không, hôm nay cháu đến là để tìm bác. Ai da, mà nhìn bác dạo này trẻ ra, bác dùng loại kem gì thế, để cháu chỉ ẹ cháu xài cùng!! - Phong đúng là kẻ có cái ”mỏ” dẻo hơn kẹo mạch nha, mà lời lẽ lại xu nịnh ngọt ngào. Bà Trịnh biết thừa mà vẫn thích nghe. Ha ha. Nịnh chính là con đường để đi đến mục đích. Phong đã gần đạt được điều anh muốn rồi Trịnh Vũ ơi!!

- Thằng khỉ, nịnh vừa thôi, mẹ mà biết là hót mất cái mỏ nha con! - Bà Trịnh giả vờ lãnh đạm mà lòng thì sung sướng!!

Nói xong, bà mở cửa cho Phong vào.

(2)

- Ngồi đi con! - Bà Trịnh thân mật mời.

- Dạ!

- Thế nói xem hôm nay đến nhà bác là có chuyện gì? - Quả không hổ danh là vợ ông Trịnh, bà Trịnh cũng rành mạch lắm!!

- Dạ! Là con... con nghe Vũ nó nói là nó sắp cưới vợ, phải không bác?? - Phong tò mò hỏi, mặc dù nghe Trịnh Vũ nói nhưng anh cũng muốn nghe chính xác từ miệng bà Trịnh.

- Ha ha! Cái thằng này làm gì mà khoe sớm thế! ừ! Mà cháu đến là để hỏi cái này thôi à?? - Bà Trịnh hỏi Phong.

- Dạ, cháu còn thắc mắc. - Phong vẫn chưa đi vào chủ đề chính mà!! - Thế vợ tương lai của Vũ là người thế nào hả bác? - Cái chính đây nè!!

- Con nhỏ đó hả... - Bà Trịnh lại chìm vào dòng suy tư. - Đẹp! - bà nhớ đến hình ảnh người con gái bà gặp ở khách sạn. Ưc! Nhưng dữ!! - Nhớ lại 2 cú “thiệt cước” của Hương, Bà không khỏi nuốt khan!! Con nhỏ đó...

- Sao nữa bác!! - Nghe chữ “đẹp”, Phong đã tò mò, nhưng anh muốn biết con nhỏ bà nói “dữ” kiểu nào, tại sao Trịnh Vũ lại điên tiết và xấu hổ khi nhắc tới nó??

Đối với thằng bạn của con, lại là đứa bà quý, bà Trịnh không giấu. Mà theo bà cũng chả có gì phải giấu!!? Chỉ khổ cho Trịnh Vũ!

- Ờ thì 2 đứa vừa gặp nhau đã đánh nhau kịch liệt! - Nghĩ đến đó bà rùng mình, con nhỏ đó hung dữ thiệt!!

- Hả! - Phong mắt chữ O mồm chữ A há hốc ra!! - Sao cơ?? - Phong hỏi lại, mặt ngơ ngác đến tội. Anh không nghĩ ra nổi. Thằng bạn đại ca của anh võ nghệ cỡ đó mà đánh ngang cơ với 1 đứa con gái sao??

- Thiệt đó con!! - Bà Trịnh thở dài đánh thượt!! Bà cũng xấu hổ thay cho thằng con!

- Thế...thế... - Phong cà lăm. - Thế tại nó đánh nhau thế nào hả bác??

Bà Trịnh nhìn Phong. Bà có nên kể không đây. Danh dự của con bà nằm cả ở đây. Và bà quyết định không kể.

Nhìn mặt bà Trịnh, Phong biết là hết “khai thác” được rồi. Nhưng trí tò mò của anh vẫn chưa được thỏa mãn mà còn tăng lên gấp bội, híc híc.

- Thế cuối cùng là sao hả bác?? - Phong nhịn không nổi, hỏi tiếp.

Bà Trịnh thở dài đánh thượt, theo cảm quan của bà thì thằng quý tử chưa thể nói là thua nhưng cũng đã rơi vào thế... hạ phong!!?!

- Ờ, thì thì... - Bà Trịnh Biết, nếu bà kể ra thì Trịnh Vũ sẽ nổi xung thiên lên với bà liền, nhưng thằng Phong bà cũng quý như con, bà không nỡ giấu. - Bác nói, cháu phải hứa không cho thằng Vũ biết nghe chưa? - Bà Trịnh dặn trước.

- Dạ!!!! - Chỉ chờ có thế, Phong đồng ý liền, chuyện giữ bí mật thì có gì mà không được, cái chính anh muốn là chuyện Trịnh Vũ “chiến” với vợ tương lai ra sao, he he!!

- Bác chưa thấy đứa con gái nào dữ như con nhỏ đó! - Bà Trịnh nghĩ đến Hương, không khỏi rùng mình!! - Không biết cưới nó cho thằng Vũ có được không đây!!?!

- Trời,... - Phong nghe bà Trịnh dài dòng như thế, anh như ngồi trên đồng than, nhấp nhồm không yên. - Sao nữa bác?? - Mặc dù Phong cũng muốn “ý tứ” nhưng cái miệng anh chịu không nổi!

- À! - Bà Trịnh như sức tỉnh. - Nói ra thì mất mặt, nhưng thằng Vũ lại rơi vào thế hạ phong con à, híc. Mà đâu phải nó thua, tại con nhỏ đạp cái xe đẩy đến làm nó nên phải nhảy lên. - Đúng là mẹ!! Đến cùng vẫn là bệnh con.

Phong đã tưởng tượng được phần Trịnh Vũ bay lên và... Trong đầu anh lúc này là hình ảnh Hương cười gian ác, đưa chân chờ sẵn và thằng bạn đại ca của anh... luống cuống đưa tay che chắn. Híc híc, Phong quả là đứa bạn độc ác, dám tưởng tượng lệch lạc đến thế... Mà sự thật cũng có sai bao nhiêu đâu?? Ha ha ha...

Thấy Phong cứ cười như lên cơn, bà Trịnh đâm hồi hận khi kể cho thằng này nghe!

- Cười xong chưa?? - Bà hỏi mát.

- Ó... Híc... Dạ... - Phong biết là mình không nên cười như thế, anh cố nén cười, lau nước mắt. - Ha ha... Híc híc.- Phong cố kìm nén mà không được!!?

Nhìn Phong vật vờ giữa cười và nhịn, bà Trịnh cũng thấy tội. Haiz!! Sao trên đời lại có đứa con gái như thế nhỉ??

Làm sao trách Phong được!!

.....

Chương 16: RẮC RỐI TRONG TRONG QUÁN CAFÉ

Chiếc xe dừng ngay trước một quán café. Đường như nhân viên ở đây đã quen Trịnh Vũ lắm rồi nên vừa thấy xe anh, một người đã chạy ra niềm nở.

- Anh Vũ! Mời anh lên!!

Trịnh Vũ dẫn Hương lên tầng trên. Quả là không hổ danh là cậu ấm ăn chơi, chỉ cần nhìn vào nơi Trịnh Vũ đưa Hương đến là đủ biết rồi.

Toàn là cậu ấm cô chiêu. Không biết bao nhiêu cái đầu vàng, đầu xanh, ăn mặc thì khỏi phải nói, sexy cỡ nào cũng có mà lập dị cũng không thua ai. Thế mới biết hoá ra ông bà già nhà Hương nuôi nàng cũng còn ngoan chán.

Trịnh Vũ dắt Hương đi.

- Anh Vũ!! - Một giọng nhào như cháo vang lên khiến Hương nổi da gà!! Không hẹn mà nàng quay đầu về phía tiếng gọi.

Một cô nàng khác, đầu nhuộm vàng hoe, tiến về phía 2 người.

- Trời ơi!! Lâu quá anh quên em rồi hả?? - Cô ta ồ ơ ọ ỏi, mùi nước hoa trên người cô ta khiến Hương buồn nôn, nàng tự động lùi ra 1 bước!!

- Hôm nay anh bận rồi! Hẹn khi khác đi em! - Trịnh Vũ công nhận giỏi thật, mùi như thế mà cũng chịu được.

- Là tại nó hả? - Cô ta chỉ vào mặt Hương. - Anh kiếm đâu ra con bé nhà quê này vậy? Nhìn cũng đẹp đó! - Cô ta bắt đầu soi mói Hương. Nhìn kĩ lại thì cái áo thun trên người nàng cũng là hàng CK, quần jean nàng mặc của Levi's chứ ít gì. - Áo anh mua cho nó hả, ăn mặc toàn đồ đắt tiền mà sao kín quá, đúng là đồ 2 lúa!!

Có lẽ trong mắt cô ta, ai ăn mặc thiếu vải thì mới là thời thượng??!

Cuộc huyền nào thu hút bao nhiêu ánh mắt hiếu kì!!

Bên này Trịnh Vũ không khỏi than thầm. Anh còn lạ gì cái thói thích làm người khách mất mặt của đại tiểu thư nhà Giám đốc Lí, nhưng hình như hôm nay cô ta chọn nhầm người rồi. Anh nhìn sang bên Hương thì thấy nàng bình thản như không có gì. Thế mới đáng sợ!!?

Còn Hương, nàng không ngờ hôm nay đụng toàn phải thứ tiểu thư đồng đẳng. Cô ta dám ngang nhiên soi mói nàng trước con mắt của thiên hạ lại còn dám gọi nàng là “hai lúa”, con nhỏ này chán sống rồi!! Hương

xiết tay để khỏi lao vào con nhỏ này. Hừ! thế theo nó ăn mặc kiểu như nó mới là “thành phố” đó hả, đã thế bà sẽ cho thành phố trở thành nhà quê!!

Không những nàng không tỏ ra tức giận mà trái lại còn giả vờ như không có chuyện gì.

Trịnh Vũ biết mình lại sắp được xem con tiểu yêu diễn kịch đây!!

Hương vẫn làm bộ hiền lành, không thèm chấp, nhưng mắt âm thầm đảo tới đảo lui, xem thử có cái gì để trị con nhỏ không biết trời cao đất dày này không. Theo cảm quan của nàng thì mặt con nhỏ này dày và cũng khó đối phó hơn con bé hồi sáng!! Haiz!! Phải nặng tay 1 tí thôi!!

A!! Kia rồi!! Lần này thì đừng có trách bà nặng tay! Hương cười thầm. Xa xa, có 1 anh bồi bàn đang te te đi tới, trên tay anh cái khay có cốc bạc xiu!! He he, đúng món rồi!! Từ sáng đến giờ tỉnh rồi chắc nó cũng muốn xiu tí chứ!!

- Ôi!! - Hương giả vờ kêu lên, nàng cố ý thả tay cho cái túi rơi phịch xuống đất. Nàng cúi xuống nhặt túi, trong đầu Hương đã tính sẵn khoảng cách rồi. Canh vừa lúc anh chàng bồi bàn đi tới, nàng đứng phắt lên, tay hươu mạnh cái túi.

Cái túi của nàng hất mạnh vô cái khay!! Véo!!! Li bạc xiu trên khay bay chéo 1 phút... hất thẳng lên người cô nàng kia!!

- Á á á...!!! - Cô gái kia hét lên thất thanh. Cà phê, sữa, ca cao dính hết lên người cô ta, tạo thành 1 thứ hỗn hợp nâu đen, dính dính... Híc híc!! - Mày, mày!!

- Ôi!! Xin lỗi, xin lỗi!! - Hương giật phắt cái khăn... lau bàn của anh chàng kia, sẵn đến lau lấy lau để, thật ra nàng muốn trét cái hỗn hợp kia ra đây người con nhỏ này thì đúng hơn!!

Trịnh Vũ không biết làm sao!! Con tiểu yêu này quả thật độc ác mà!! Nhưng anh cũng biết là Hương sắp gặp chuyện rồi.

Không biết từ góc ngách nào, 4 tên mặc áo đen, cao lớn bước ra đứng chắn trước cô gái này.

Nếu là cô gái khác, Trịnh Vũ đã ra tay can thiệp. Nhưng đây là Hương, anh chỉ muốn đứng đó xem kịch hay thôi.

Người trong quán biết sắp có chuyện nên cũng tản ra, tìm chỗ núp để ngó, ai cũng than thầm cho Hương.

.....

Chương 17: MỘT CHƠI BỐN

Hương lừ mắt nhìn bốn tên áo đen.

- Muốn gì?? - Nàng hỏi.

Bốn tên áo đen không trả lời, mà thay vào đó là cái giọng của con nhỏ kia.

- Mày khôn hồn thì quì xuống xin tao tha cho, không muốn no đòn thì đập đầu 3 cái cho tao!!

Hương cười khẩy, thì ra nó muốn dùng vũ lực ép nàng!!

- Từ trước đến nay, ngoài bố mẹ ra, bà đây chưa biết quì trước mặt ai hết. - Nàng nói. - Muốn đánh thì đánh, đừng nhiều lời.

Trịnh Vũ không ngờ Hương cứng đầu như thế, anh biết nàng lợi hại nhưng 1 chơi 4 có quá sức của nàng không...

Bốn tên áo đen không nói không rằng, lặng lẽ vây quanh Hương. Nhìn bốn tên này nhanh nhẹn như thế, nàng biết bọn chúng “có nghề” hết. Nàng cẩn thận nhìn quanh, chuẩn bị tinh thần sẵn sàng. Trịnh Vũ thấy chết không cứu thật là quá đáng mà!!

Không khí căng thẳng ngột thở, mọi người căng con mắt ra coi rốt cuộc trận chiến sẽ ra sao.

Một tên nhập cuộc ngay lập tức, hất tưng nàng một “cước” mở hàng, quả không hổ cho chữ “đánh thuê”, hất thẳng tay mà chẳng thêm thương hoa tiếc ngọc.

Nhanh như cắt, Hương chụp lấy cái ghế, phang thẳng vào chân hắn, khung ghế bằng sắt, chân hắn chịu sao nổi?? Ba tên còn lại cũng mau chóng nhập cuộc.

Nhìn thế trận bất lợi cho Hương như thế, Trịnh Vũ không khỏi thấp thỏm. Chẳng phải anh muốn báo thù hay sao?? Thế nhưng nhìn 4 đánh 1 kiểu này, anh muốn nhảy vào giúp quá!! Híc híc!!

Nhưng Hương không hề nao núng, khi 3 tên kia xông vào, nàng đạp chân vào chiếc bàn gần đó, nhún người bay lên rồi đá thẳng vào đầu 1 tên, tên đó choáng váng, đập đầu vào nắm tay vịn cầu thang, ngất xỉu.

- Ô!!

- Ôi cha mẹ ơi!!

- Con ai mà giỏi thế!!

...

Những tiếng khen liên tục rộ lên từ đám khán giả. Không ai có thể ngờ 1 cô gái chân yếu tay mềm như Hương lại đánh đấm “đỉnh” đến thế!! Tất nhiên là trừ Trịnh Vũ ra, nhưng anh cũng không khỏi giật mình. Hoá ra thực lực của con nhỏ này không chỉ có thế!!

Những tiếng khen càng khiến cho cô gái kia khó chịu.

- Lũ các người ăn tiền của ba tôi mà không hạ được con nhỏ kia sao?? - Cô ta hét lên!!

Như những kẻ chỉ biết nghe lệnh chủ, 3 tên còn lại, kể cả tên bị phang ghế vào chân lại lao vào. Lần này một tên tóm được vai Hương. Hắn chưa kịp mừng thì đã thấy chân đau buốt, theo phản xạ, hắn thả tay nàng ra. Ngay lập tức hắn lại lao đến Hương, tung 1 quyền. Một tay nàng đỡ ngay đòn đánh, tay còn lại túm chặt cổ áo hắn, lợi dụng sức lấn tới của hắn mà ném hắn đi. Tên đó “thuận đà” lao vào đám bàn ghế gần đó, bất tỉnh luôn!!

- Trời ơi!

- Cao thủ!

- Hay quá!!

Các khán giả tưởng mình đang coi phim kiếm hiệp!!

Những lời khen kèm theo tiếng vỗ tay vang lên. Trịnh Vũ cũng nhận ra đó là 1 đòn judo. Thực hiện đòn đánh chớp nhoáng như vậy thì hông đai rồi chứ không ít.

Hương nghe những lời khen mà mặt mày nhẵn nhụi, nàng vừa mới thực hiện đòn kazura otosi xong, sức lực như muốn bốc hơi gần hết. Nếu còn dây dưa thể nào cũng thảm bại.

Hai tên kia thấy thế thì càng cẩn thận gấp đôi. Chúng liên thủ với nhau lao tới. Hương vội nhảy bật lại phóng lên chiếc bàn gần đó. Ngay sau đó, nàng lao tới, đá thẳng vào mặt một tên. Hắn khiếp hãi tránh ngay lập tức nhưng không ngờ đó chỉ là đòn giả vờ, chớp được thời cơ, nàng rút gót chân sau đá mạnh vào đầu hắn. Nàng dùng hai chân kẹp chặt đầu hắn, xiết rồi vặn mạnh người, quật đầu hắn nện mạnh xuống đất. Tên thứ 3 học máu mũi. Ngất xỉu không kịp trăn trối gì.

Tên kia lợi dụng lúc nàng còn đang kẹp cổ tên kia dưới đất liền lao vào. Lần này thì Hương chết chắc.

- Á!! Trịnh Vũ!! - Theo bản năng, nàng hét lên, Người mà nàng có thể cầu cứu chính là anh!!?!

- Thăng hèn!! - Đến đây thì anh không nhịn nổi nữa, dù Hương không kêu cứu thì anh cũng không NHỊN nổi nữa.

Tên kia không ngờ Trịnh Vũ lại lao vô cứu Hương, bất ngờ, hắn lãnh trọn cú đấm của anh. Hương ngăn người, không ngờ anh lại cứu cô. Dù anh không nhanh nhẹn sắc sảo như nàng nhưng cú đấm của anh mạnh đến nỗi tên này ngất ngay tại chỗ, dù đấu với anh, nàng cũng khó thắng. Hương thở nhũn.

Đến đây thì tiếng vỗ tay rầm rầm nổi lên, không ai không phục nàng, ngay cả hành động “cao đẹp” của Trịnh Vũ nữa. Dù cho khi này anh gương mặt đứng nhìn!!

Hương phải phải quần áo đứng dậy, mọi người trong quán nhìn nàng đầy ngưỡng mộ. Nhưng Hương không có thời gian để tự hào, nàng nhớ tới con nhỏ đó, giờ là lúc nàng tính sổ với nó. Chân nàng nhức đến nỗi đi cũng khó, chỉ tại đầu mấy tên kia cứng như cục gạch, đá vào muốn gãy chân, đã thế lại còn đi giày cao gót, khốn khổ cho bàn chân của nàng.

Càng đau, Hương càng tức!! Nàng quyết cho cô ta kia biết thế nào là lẽ độ.

Thấy Hương tiến lại, cô ta hồn vía lên mây. Tưởng con bé đó dễ bắt nạt, ai ngờ nó cho đo ván 1 lần 3 thằng cặn vè. Đã thế Trịnh Vũ lại còn dám giúp nó!!

- Mày... Mày muốn gì?? - Cô ta hỏi, răng đánh lập cập. Quả là mất tác phong dân “thành phố” quá.

Hương vẫn lừ lừ tiến lại, Trịnh Vũ biết sắp có chuyện xảy ra, liền đưa tay giữ Hương lại, với cả anh cũng không muốn thấy con gái đánh nhau, hay nói đúng hơn là không muốn nhìn nàng đánh con gái.

- Đủ rồi Hương! - Anh nắm chặt vai nàng.

- Buông ra!! - Hương thét lên!

Nàng biết có cương với anh cũng vô ích, nàng không còn đánh nhau nổi nữa.

Hương từ từ dừng lại.

.....

4. Chương 4

Chương 18: TRỊNH VŨ! HẮN CŨNG ĐAU ĐẾN NỖI...

Hương dừng lại nhưng hoả khí chưa tan. Trịnh Vũ thấy vai nàng cứ run lên thì đâm lo. Anh sợ nếu còn để nàng ở đây thì lại phiền phức!

Nhìn bãi chiến trường với ba kẻ bại trận, anh lắc đầu ngán ngẩm. Hương ra tay nặng quá!! Hình như còn thiếu tên anh hạ!!

Chủ quán lúc này mới te te chạy ra, nhìn Trịnh Vũ rồi hỏi.

- Cậu Trịnh, quán chúng tôi...

- Ông không cần lo, bao nhiêu tôi sẽ đền hết. - Trịnh Vũ nói. Anh không ý thức được mình đang hào phóng với nàng.

Nghe anh nói, chủ quán chẳng thềm rườm rà nữa.

- Đi thôi! - Anh kéo tay Hương nhưng chợt khựng lại. Mặt nàng tái mét, mồ hôi lấm tấm. - Sao thế?? - Anh hỏi

Hương cắn răng chịu đau, chân nàng đi không nổi nữa. Nàng cũng không muốn nhờ Trịnh Vũ thêm lần nữa. Khi này tức quá nàng quên cả đau, giờ bình tĩnh lại nàng mới tháo mồ hôi hột.

- Không việc gì tới anh! - Hương nói.

- Hừ! - Nàng làm lòng tự tôn của anh tổn thương ghê gớm. Anh muốn bỏ đi quách cho rảnh nhưng nhìn Hương anh lại không nỡ. Haizz!! Làm người “tốt” khổ ghê!!?! Đúng là chưa có ai tự khen kiểu Trịnh Vũ, híc híc!!

Không nói nhiều nữa, Trịnh Vũ bế Hương lên, mặc cho nàng dẫy dụa!!

- Bỏ ra Trịnh Vũ mặt dày!! Bỏ ra!! - Hương đỏ mặt thét lên. Giữa nơi công cộng mà bị con trai ôm, nàng ngượng không chịu nổi. Haizz, thế mà lúc ôm Trịnh Vũ nàng lại không ngượng!!

- Tôi quăng cô xuống nhé!!?! - Trịnh Vũ đánh giọng. Bộ tưởng anh ham sao, còn dám gọi anh là “mặt dày” giữa bao nhiêu người, có ý tốt mà lại còn bị ****.

Nghe Trịnh Vũ dọa quăng xuống đất, Hương đành im.

Giờ mà bị quăng xuống đất chắc nàng nằm luôn!!

Thấy hai người ôm nhau, bao nhiêu cặp mắt ngưỡng mộ đổ dồn vào. Nhưng Trịnh Vũ đã lạnh lùng bế Hương đi thẳng.

Ngồi lên xe, Hương thấy thoải mái vô cùng!! Quả thật nàng cũng nên cảm ơn Trịnh Vũ mới đúng!! Nghĩ đi nghĩ lại, nàng thấy Trịnh Vũ không hề dắc tội gì với nàng, đã thế lại còn bị nàng chơi xỏ hết lần này đến lần khác, hôm nay quả thực anh đã giúp nàng 2 lần. Hương nghĩ, biết thế mà sao nàng vẫn không thể ư nổi anh, vì sao vậy?? TRỊNH VŨ! HẮN CŨNG ĐAU ĐẾN NỖI...

- Anh đưa tôi đi đâu thế?? - Hương hỏi.

- Về nhà.- Trịnh Vũ đáp ngắn gọn.

- Hả?? Dừng xe!! - Hương như bị châm kim vào mông, về nhà?? Chẳng phải nàng đang trốn bà già hay sao?? Sao có thể về được.

- Sao? Đánh nhau đến thế mà còn không muốn về hả? - Trịnh Vũ hỏi.

- Trịnh Vũ, đây là chuyện tôi muốn nói với anh đó!! - Đến nước này, Hương không thể không nói ra. Nàng nhăn nhó khổ sở nhìn Trịnh Vũ.

- Hả?? - Thấy con tiểu yêu này mặt mở, anh thắc mắc quá!

- Tôi muốn anh giúp đối phó với mẹ tôi. - Hương nói ngắn gọn, đã gần đến nhà nàng rồi, không thể dài dòng được nữa!! - Trịnh Vũ nhìn Hương đầy nghi ngờ, qua lần trước anh tiếp xúc với mẹ cô, anh thấy bà là người hiền lành, đơn giản. Ba nàng mới là lão yêu tinh thực sự, y như nàng, thậm chí còn hơn!! Anh tự hỏi nếu cưới nàng về, hai cha con nàng “song kiếm hợp bích” chắc anh đầu hàng vô điều kiện quá!!

- Nhưng hiện tại tôi không thể về được, mẹ tôi mà... - Hương ấp úng, chưa bao giờ anh thấy con tiểu yêu ấp úng thế này, he he, tự nhiên anh thấy hả dạ vô cùng!!

- Thế cô muốn đi đâu? - Nghe Trịnh Vũ hỏi thế, Hương cũng không biết trả lời làm sao. Cô không phải loại người thích nhờ vả hay dựa dẫm, đặc biệt là đối với Trịnh Vũ, nhưng chân đau thế này biết đi đâu?? - À, mà cởi giày ra đi, chân đau mà còn sợ xấu hả! - Trịnh Vũ nhắc khéo.

Hương ngược lên thì thấy Trịnh Vũ đang “đắm đuối” nhìn... chân nàng. Nàng không khỏi... nổi da gà!!

- Tên bệnh kia, không lo lái xe, nhìn gì mà nhìn!! - Hương quát mắt nhìn Trịnh Vũ!!

- Ờ ờ!! - Bị bắt quả tang đang nhìn trộm, Trịnh Vũ dậm ra... hơi ngượng. Anh lại tập trung lái xe. Con nhỏ này giỏi thật, đau thế mà cũng không thèm kêu la!!

Thật ra Hương đau lắm, thèm kêu la lắm nhưng... trước mặt Trịnh Vũ đáng ghét, nàng không dám mở miệng. Híc híc, sĩ diện quá!!

Đang mãi cần nắn Trịnh Vũ, nàng không để ý chiếc xe đã đổ xích trước 1 căn biệt thự to không thua gì nhà nàng!!

- Đến rồi, xuống đi! - Nghe tiếng Trịnh Vũ, nàng mới sực tỉnh ngó ra.

- Ở đây là đâu?? - Hương hỏi?

- Nhà tôi. - Trịnh Vũ thờ ơ nói, mở cửa bước ra.

Đi được mấy bước mà không thấy Hương ra, anh mới sực nhớ chân Hương đau. Trịnh Vũ quay ngược lại mở cửa xe thì đang thấy nàng hằm hằm nhìn mình, anh phì cười, đưa tay định bế thì Hương gạt phắt ra.

- Giận rồi hả?? - Trịnh Vũ nén cười hỏi.

- Giận cái đầu anh!! Tránh ra! - Hương vừa xấu hổ vừa tự ái.

- Ha ha!! - Trịnh Vũ bật cười nhìn Hương, tự nhiên anh thấy mắc cười dễ sợ!!

Anh bế Hương lên, mặc cho nàng chống cự.

- Có ai ở nhà anh không? - Hương hỏi.

- Có, mẹ tôi!! - Trịnh Vũ cười gian ác.

- A!! Thế thì buông tôi ra!! - Hương giãy giụa, Hương không thể để bà già bên đó thấy, bà này mà mách với ông già nàng thì nàng còn mặt mũi nào để đấu với ông nữa. Ông sẽ cười hả hả mà nói: ” Ba biết mà con gái, con cũng khoái thằng nhỏ đó mà, haiz, để ba qua thưa chuyện...”

Nhưng Trịnh Vũ giữ chặt nên nàng đành bó tay!

- Mẹ tôi có làm gì cô đâu mà cô làm ghê thế?? - Trịnh Vũ tất nhiên không biết những gì nàng đang nghĩ.

- ... - Hương biết có giãy cũng vô ích, nàng nắm yếm, phải nghĩ kế làm sao cho bà già kia không biết người Trịnh Vũ ẵm là nàng!!

Trịnh Vũ bấm chuông, một lúc sau thì bà giúp việc chạy ra mở cửa. Trịnh Vũ hiên ngang ẵm Hương đi thẳng vô nhà.

..... Chương 19: BÊN NGOÀI NGỒI ĐOÁN!!

Trịnh Vũ bế Hương băng băng vào phòng khách thì thấy bà Trịnh ngồi đó cùng Phong.

- Đi đâu đó vậy mày!! - Phong thấy Trịnh Vũ liền láu táu hỏi. Chợt thấy anh ẵm cô gái nào trên tay, Phong khựng lại.

- Ai vậy con?? - Đến lượt bà Trịnh “bồi” thêm.

- Đừng nói!! - Hương rên khẽ!!

He he, Trịnh Vũ gian ác nhìn xuống. Hương đã rúc mặt vô ngực anh rồi.

- Dạ, mẹ đoán thử coi? - Trịnh Vũ gian trá nhe răng cười!

- Thằng khỉ này! Nói thì nói chứ còn... - Bà Trịnh sốt ruột, đây là lần đầu tiên con bà dẫn bạn gái về, đã thế lại còn ôm ấp thân mật. Đời nào bà nghĩ đây là con bé đã “chiến” với con bà đâu!!

Người tò mò ngoài bà Trịnh còn có Phong. Cô gái này lạ quá, hình như anh chưa thấy bao giờ, chắc là “em” mới của Trịnh Vũ. Nhưng tại sao thằng này lại dẫn gái về nhà hiên ngang như thế nhỉ. Anh nhớ Trịnh Vũ đã từng nói: “Tao chơi cho vui thôi, làm gì có chuyện dẫn về ra mắt ông bà già???” thế mà hôm nay nó đã làm ngược lại, tò mò quá!!

- Ai vậy Vũ??

- Đi nhanh lên Trịnh Vũ chết tiệt! - Hương lại rên lên!! Cô thấy Trịnh Vũ sợ rở ở đây hoài, híc híc!!

Nghe Hương van xin mình, Trịnh Vũ vừa khoái trá vừa buồn cười. Anh thở dài một tiếng lắc đầu!!

- Ai dà!! Hương, sao không ra chào mẹ anh 1 tiếng!! - Trịnh Vũ gian ác đến thế là cùng!! Anh đã đoán ra phần nào lí do Hương muốn tránh mẹ mình, đã thế anh phải nhân cơ hội này thôi. Haiz!!

- Trịnh Vũ, tôi sẽ giết anh!! - Hương rít lên, mồ hôi nàng vã ra ướt áo, lí nhí rửa thềm anh.

- HẢ?? - Bà Trịnh cùng Phong đồng thanh há mồm. Bà đâu có ngờ con nhỏ này chính là... Còn Phong, anh lại càng không ngờ hơn. Trịnh Vũ ghét con bé này thế, sao hôm nay còn ẵm nó về??

Trịnh Vũ bỏ lại sau lưng 2 ánh mắt ngạc nhiên và ngỡ ngàng, anh bước thẳng lên phòng!!

Lên đến phòng, anh thả nàng xuống giường!!?! May mà là giường nệm!!

- Ối!!

Hương, nàng bị Trịnh vũ thả xuống bất ngờ thì tối tăm mặt mũi. Lúc nàng chống tay ngồi lại được rồi thì lại bắt gặp ánh mắt hả hê của anh. Nàng tức đến nổi mặt mũi đỏ bừng, ánh mắt rừng rực lửa hận, nàng muốn giết chết anh ngay!!

- Cởi ra! - Bây giờ Trịnh Vũ mới lên tiếng.

- Không!! - Hương chống cự, nàng không thềm nhờ anh nữa!!

- Có cởi không. Hay để tôi giúp cô?? - Trịnh Vũ trợn mắt nhìn Hương!!

Lại nói đến Bà Trịnh với Phong. Thấy Trịnh Vũ ẵm nàng lên phòng thì không khỏi tò mò, hai ánh mắt nhìn nhau không hẹn mà gật đầu. Họ bám theo Phong lên... tận cửa phòng. Bà Trịnh 1 bên, Phong 1 bên cùng... áp tai vào cửa nghe ngóng.

PHỊCH!! Một tiếng vang lên, chẳng phải là tiếng thả xuống nệm sao?? Bà Trịnh và Phong không hẹn mà cùng nuốt ực 1 cái!! Làm gì mà nóng thế!!

Tiếp theo đó là những tiếng: "Cởi ra", "Không", "Có cởi hay không? Hay để tôi giúp cô"... Trong đầu 2 người lập tức hình thành 2 luồng suy nghĩ!!

Bà Trịnh không ngờ thằng con mình dám coi cái nhà này như... khách sạn!! Có bà ở nhà mà dám hiên ngang cùng con nhỏ "dâu tương lai" kia làm chuyện... bất chính!! Ở thì biết là trước sau cũng cưới nhưng cần gì phải vội thế!!! Con bé kia mới học 12 thôi mà!!

Còn Phong, anh cũng không ngờ thằng bạn đại ca của anh lại dám ngang nhiên... hành động như thế!! Anh không hiểu nó làm sao mà thu phục được con nhỏ la sát đó để đưa nó về đây, lại còn thả lên giường như thế!! Híc híc!! Mà con nhỏ đó đẹp cỡ nào mà Trịnh Vũ không nhịn nổi, phải đòi nó "cởi" ngay như thế!!

Dường như để giúp cho 2 luồng suy nghĩ đen tối kia tiếp tục "thả sức sáng tạo", Trong phòng lại vang ra tiếng kêu.

- Á á á... Ai da đau quá!!... Trịnh Vũ chết tiệt dám...

- Ngậm cái mồm cô lại!! Sao mới nãy nhịn giỏi lắm mà...

- Á á á... Anh thử xem có đau không??... Ai da, đau chết mất, nhẹ tay thôi đồ độc ác!!

- Cô mà còn la nữa là tôi bịt mồm cô lại đấy!! Đồ tiểu yêu, sao mà to mồm thế...

- Á... nhẹ cái tay thôi Trịnh Vũ mắc dịch, tôi mà hết đau thì anh đừng có trách!!

- Á à!! Còn dám to mồm dọa tôi hả!! Để tôi cho cô biết thế nào là đau!!

- Ừ ừ!! - Hình như Hương cũng biết sợ nên tiếng kêu la bé hẳn!!

Bà Trịnh với Phong nghe mà toát mồ hôi hột. Hai người không ngờ chỉ mới "mở màn" mà đã khốc liệt như thế!! Đúng là 2 cái đầu đen tối!!

Bà Trịnh Tự hỏi nếu cưới con nhỏ này về thì 2 vợ chồng bà đêm đêm có còn yên giấc nữa không??

Còn Phong, anh không ngờ hai đứa nó to mồm như thế!! Quanh đây mà có hàng xóm chắc họ biết hết quá!!! Mà thằng này bịt miệng kiểu gì nhỉ??

Thật ra trái với suy nghĩ đen tối của 2 người, mọi chuyện trong phòng lại hoàn toàn khác!!

Thấy Hương cứng đầu không cởi giày, Trịnh Vũ... cởi luôn cho cô!!

Xoẹt!! Cái giày vừa cởi khỏi chân Hương thì nàng đã la lên.

- Á á á... Ai da đau quá!!... Trịnh Vũ chết tiệt dám...

Trịnh vũ không ngờ nàng la to thế, anh bực mình quắc mắt.

- Ngậm cái mồm cô lại!! Sao mới nãy nhịn giỏi lắm mà...

Hương ầm ỨC nhìn anh, bàn chân trắng trẻo xinh đẹp của nàng bây giờ sưng đỏ lên, đau muốn chết. Trịnh Vũ đưa tay cởi nốt chiếc giày kia làm nàng lại la lên 1 lần nữa.

- Á á á... Anh thử xem có đau không??... Ai da, đau chết mất, nhẹ tay thôi đồ độc ác!!

Thấy Hương lại hét lên, Trịnh Vũ sợ mẹ anh nghe được lại hiểu lầm liền trừng mắt nhìn cô.

- Cô mà còn la nữa là tôi bịt mồm cô lại đây!! Đồ tiểu yêu, sao mà to mồm thế...

- Á... nhẹ cái tay thôi Trịnh Vũ mắc dịch, tôi mà hết đau thì anh đừng có trách!! - Hương đau quá, nàng nổi khùng hăm dọa Trịnh Vũ!!

- Á à!! Còn dám to mồm dọa tôi hả!! Để tôi cho cô biết thế nào là đau!! - Đã làm việc tốt lại còn bị hăm dọa la mắng, anh nóng máu, trừng mắt với Hương.

- Ủ ứ!! - Hương nghe cũng biết sợ, nàng đưa tay bịt miệng cho nhỏ bớt tiếng kêu la, híc híc.

Thấy nàng be bé cái mồm, anh mới lấy trong tủ lọ thuốc. Ngồi xuống bôi cho Hương. Anh chẳng hiểu sao mình lại đi làm cái việc này!!

Bên ngoài, bà Trịnh cùng Phong nghe cường độ âm thanh đã giảm, lâu lâu chỉ nghe tiếng “ứ ứ” của Hương, cả hai cùng nhìn nhau.

- Thăng Vũ kinh quá bác à!! - Phong lè lưỡi!! - He he, mà bác sắp có cháu bông rồi đây!! - Nói đến đây, anh cười nham nhở!!

- Haiz!! Bác cũng không thích con bé này lắm. Nhưng lỡ rồi thì biết làm sao!! Chắc chờ nó học xong 12 rồi cưới luôn qua!! Con nhỏ đó cũng xinh, con tụi nó chắc cũng dễ thương lắm!! - Nói đến đây, bà đã nghĩ đến viễn cảnh được ôm cháu!!

- Xời!! - Phong thở dài!! Đúng là mấy ông bà già, ai cũng thích có cháu bông hết!!

Hai người đang còn chìm trong những suy nghĩ đen tối thì bỗng cánh cửa mở tung ra, thuận đà, cả hai cùng lao vào phòng!!

Vừa mới lồm cồm bò dậy, Phong và bà Trịnh đã đụng ngay Trịnh Vũ!

Anh đã đoán được 2 người này ngồi rình này giờ!! Trịnh Vũ quắc mắt nhìn mẹ cùng thằng bạn.

- Hai người làm gì ngoài này thế?? - Anh hỏi bình thường mà bà Trịnh và Phong cùng thấy lạnh gáy.

Nhìn thấy Trịnh Vũ quần áo đầy đủ, Hương ngồi trên giường cũng đầy đủ quần áo, 2 người biết ngay là mình bị hớ!!

- O!! Có gì đâu!! - Bà Trịnh trưng ra bộ mặt “tình cờ đi ngang”. - Thôi mẹ xuống nhà đây.

- Tao cũng thế!! - Phong nhanh chóng nổi gót bà Trịnh.

- Mẹ xuống đi, nhưng mày đứng lại!! - Trịnh Vũ cất giọng, bà Trịnh như được phóng sinh, phóng vù xuống dưới, bỏ lại Phong!!

- O!! Vũ à, tao... tao... - Phong muốn nói là tao không có ý rình trộm nhưng anh nghĩ lại, nói như thế có khi nó còn cho vài đấm.

- Rình xong rồi thì xuống nhà lấy cho tao cuộn gạc, chậm thì liệu đây!!

Phong dòm thằng bạn thắc mắc, nó cần gạc làm gì?? Phong nhìn lên giường thì thấy Hương đang ngồi đó, 1 chân đã băng lại, một chân vẫn chưa băng! Á!!

Thấy Phong chưa đi mà cứ đứng nhìn mình chằm chằm, Hương khó chịu quá!

Tại nàng đẹp quá mà!!

- Sao còn chưa đi? Hay muốn tao giúp mày?? - Trịnh Vũ nhắc.

- Khỏi!!!! - Nghe thằng bạn đại ca lên tiếng, anh bình tĩnh. Phong dong luôn.

..... Chương 20: CON TIỂU YÊU NÀY CŨNG DỄ THƯƠNG CHỨ NHỈ!!

Phong vừa đi khuất, Trịnh Vũ quay lại nhìn Hương.

- Còn đau không? - Anh khỏi mà cái mặt giễu cợt rành rành.

- Hê hê! Khỏi rồi! - Hương trả lời. Nàng đã lại là nàng. - Nhưng tôi sẽ không cảm ơn anh đâu!!

- Ha ha! Tiểu yêu, biết rồi! Haiz!! Nhưng chắc ba cô cũng sắp biết chuyện rồi phải không?? - Trịnh Vũ khoái trá nhìn nàng!

Như ngồi phải hòn than, Hương bật ra khỏi giường lao xuống nhưng vừa chạm chân xuống đất nàng đã la lên.

- Á!! - Cái chân đau phản nàng rồi!! Thuận đà, nàng lao luôn vào Trịnh Vũ!

- Cô điên hả?? - Trịnh Vũ càu nhàu đón lấy Hương.

- Tôi xin anh! Đừng nói với ba tôi!! - Quả thật đến đây ngoài cách van xin, Hương hết cách thật rồi!! - Anh mà nói, ba tôi sẽ bắt tôi cưới anh mất!!

Trịnh Vũ nhìn Hương, anh vẫn chưa hết ghét con tiểu yêu này, nhưng không hiểu sao anh lại giúp nó hết lần này đến lần khác. Lần này nhìn Hương van xin, anh khoái trá vô cùng!!

- Phải, tôi cũng không muốn cưới cô, vì vậy... - Sực nhớ ra còn có bà Trịnh ở dưới, Trịnh Vũ toát mồ hôi. Anh xô ngược Hương ra giường rồi lao xuống nhà.

- Á!! - Bị Trịnh Vũ xô bật ngã ra, Hương bất ngờ chới với kêu lên. Tên này đúng là cái đồ thô bạo nhất trên đời, Hương dứ dứ nắm đấm về phía anh, Trịnh Vũ, đồ con heo, híc híc!! Rồi nàng bò về phía cái gối, nằm dài ra giường của Trịnh Vũ.

Vừa lúc đó thì Phong lò dò đi vô. Thấy Hương nằm trên giường, Phong nhe răng cười.

- Chào em!! Thăng Vũ làm gì mà chạy như điên thế em?? - Phong hỏi Hương bằng giọng thắc mắc.

- O!! Anh... - Hương ngơ ngác nhìn Phong, nàng đâu có quen anh.

- À, anh là Phong, là bạn của thăng Vũ. Chân em đau hả, để anh băng cho. - Phong nhanh miệng giới thiệu.

- Thôi khỏi cần, cảm ơn anh. - Hương nói, nàng cầm lấy cái gạc trên tay Phong, tự băng chân mình lại.

- Ủa? Em làm gì mà chân căng “te tua” vậy?? - Phong nhìn 2 bàn chân nàng sưng đỏ, không khỏi thắc mắc hỏi.

- Đánh nhau! - Hương đáp không dư chữ nào.

Phong nhìn nàng, anh không tin là nàng đánh nhau. Đánh nhau tại sao không bầm mắt mà lại sưng chân??

Nhìn cái mặt của Phong, nàng biết ngay anh thắc mắc cái gì.

- Em đá vào đầu người ta nên sưng chân. - Hương nói ngắn gọn, từ bé đến giờ, nàng giao tiếp với người ngoài toàn như thế, bảo sao có bạn được?? Mà sao nàng phải nói rõ với Phong nhỉ?

- Hả?? Đá... - Phong há mồm. Anh đã nghe kể nhiều về nàng nhưng anh vẫn chưa hình dung ra hết. Hôm nay thì anh biết thêm rồi, thảo nào thăng Vũ ớn nhỏ này thế!!

Hương cũng chẳng thèm nói nữa, nàng mệt lắm rồi. Nàng chẳng muốn làm gì ngoài ngủ, nhưng đây là giường của Trịnh Vũ!! Hương lẩn qua lẩn lại. Chân nàng cũng không nặng, chắc đến mai là Ok thôi. Nhưng mai nàng phải đi học rồi, híc híc!!

Phong không ngờ Hương đẹp mà lại lạnh lùng, rành rọt đến mức này, anh chỉ biết lắc đầu bỏ xuống nhà, hèn chi khuôn mặt “sát gái” của anh và Trịnh Vũ không có tác dụng với nàng!!

Lại nói về Trịnh Vũ, lúc anh vừa phóng xuống nhà đã gặp bà Trịnh.

- Phù!! Mẹ... - Nhìn tay bà Trịnh không cầm điện thoại, anh mới hoàn hồn.

- Sao? Có chuyện gì không con? - Bà Trịnh không hiểu sao thăng quý tử của bà lại lao xuống như thế.

- Mẹ, mẹ đừng có nói chuyện này cho 2 bác bên kia và... - Trịnh Vũ nhập đề ngay, anh còn lạ gì cái tính thách 8 của mẹ. Anh thở hắt ra

- Ô! Sao không nói sớm, mẹ lỡ điện cho hai bác, bảo cho con bé ở lại ăn cơm rồi!! - Trịnh Vũ chưa kịp thở hết hơi đã hít lại, anh trợn mắt ngó bà Trịnh.

- Trời ơi!! Mẹ!! - Mặt mũi anh méo xệch!! - Sao mẹ lại điện cho nhà... Mẹ ơi!! Mẹ giết con trai mẹ rồi!!

- Mày, mày điên hả Vũ!!?! - Thấy thằng con điên gào lên bắt tử, bà Trịnh đập vào lưng con cho “nhuận khí”, trị bớt cơn điên.

Trịnh Vũ quay lại nhìn mẹ, bà Trịnh thấy mặt mũi con khó coi như thế thì đâm ra lo, có phải bà đã làm gì sai không? Trịnh Vũ nội công mà không “thâm hậu” chắc lẫn ra chết ngay tại chỗ vì ức quá!!

- Thế mẹ gặp...

- Gặp ba con bé! Haizz! Ông vui lắm, cười khoái chí lắm, ông bao chúc mẹ mau có cháu bông!! - Nghe đến đây Trịnh Vũ muốn trào máu vì tức, anh đã quá xem thường tài đưa tin của mẹ anh mất rồi. - Mẹ, mẹ mau điện qua bên đó nói là gọi nhầm đi!

- Cái thằng! Nhầm thế nào?? Mà ai bảo mày đưa con bé ấy về?? Con bé ấy chỉ tội “hơi” hung dữ 1 chút nhưng mặt mũi xinh xắn, chắc nó dễ con nhìn dễ thương lắm!!

Con tiểu yêu đó mà “hơi” dữ là anh cùi liền. Trịnh Vũ ngán ngẩm đầu hàng, mẹ anh hình như quên mất có anh ở đây mà đang chìm vào mộng tưởng có cháu!!

- Ai da!! Nhưng mà phải đợi nó học xong đại học mới bầu được!! Thôi, hơi lâu một chút nhưng mẹ đợi, hay là bầu trước rồi học sau nhĩ... Ô! Ô! Thằng kia! Đi đâu thế?? - Trong lúc bà Trịnh đang say sưa nói thì Trịnh Vũ chuồn thẳng. Dù con gái có chết hết anh cũng không cưới con tiểu yêu này!!

Trịnh Vũ đi lên lầu, vừa mới đến giữa cầu thang đã gặp Phong đang từ trên đi xuống!!

- Híc!! Con nhỏ đó lạnh lùng quá!! - Phong kêu ngay.

- Hừ! Giờ mới biết cũng chưa muộn đâu! - Trịnh Vũ hừ mũi.

- Mà nó đánh nhau thật hả mày? - Phong vẫn chưa tin lắm.

- Ờ! Một mình nó hạ 3 thằng có nghề, toàn đá vào đầu nên giờ mới què chân thế!! - Trịnh Vũ bình thản nói.

- Trời! Thiệt hả mày!! Thế... cưới nó về mày nhắm có đánh lại nó không?? - Phong đúng là đồ nhiều chuyện, vô duyên siêu hạng!!

- Võ thì tao không lo. Con nhỏ đó giảo hoạt, ông già nhà nó còn hơn nó, cưới về chắc tao chết luôn!! - Nghĩ đến đó anh rùng mình!! Không thể cưới được!!

Nói rồi Trịnh Vũ bỏ thẳng lên phong. Anh phải nói với Hương thôi, anh cần hợp tác với nàng để chống lại 4 ông bà già này!

- Hương... - Anh vừa mới cất tiếng gọi đã khựng lại, nàng đang nằm trên giường anh và đã... ngủ từ đời nào rồi!

Nhìn con tiểu yêu ngủ, Trịnh Vũ bóp trán, sao cả ngày hôm nay anh lại tốt với nó thế??

- Ừ ừ ừ!! - Hương ngủ mà rên ư ư như chó con!

- Phì... - Trịnh Vũ thấy thì bật cười. Sáng hôm nay đánh nhau hăng thế, thảo nào giờ lẫn ra ngủ rồi. - Con nhỏ dễ ghét!! - Trịnh Vũ lăm bầm nhưng thực ra anh cũng không biết anh đang nghĩ: CON TIỂU YÊU NÀY CŨNG DỄ THƯƠNG CHÚ NHỈ!!

5. Chương 5

Chương 21: ĂN CƠM TẠI NHÀ TRỊNH VŨ

- Hương! Ba biết mà con gái, con cũng khoái thằng nhỏ đó mà, haiz, để ba qua thưa chuyện... - Ông Chính cười khoái chí.

- Đừng ba ơi, con không muốn cưới, ba... - Hương khổ sở cầu xin. Thật không ngờ người không biết sợ là gì như nàng cũng có ngày hôm nay.

- Ai da!! He he!! Bà nội cứ giục ba kêu con mau để cháu, bà mong bế cháu lắm rồi!! - Hình như được thấy bộ mặt “sụp hố” cầu xin của con gái chính là niềm vui to lớn nhất đối với ông Chính!! - Ba biết làm sao đây??

- Ba... ba ơi... con không cưới đâu!! - Hương rên lên thảm thiết!!

...

- Dậy! Tiểu yêu!! Dậy! - Có 1 giọng nói quen thuộc, vô cùng... đáng ghét vang lên trong đầu nàng. Ai hay gọi nàng là “tiểu yêu” nhỉ...

- Ủ ư ư!! - Hương lẩn lộn... trên giường của Trịnh Vũ!!? Nàng vẫn chưa tỉnh.

Trịnh Vũ thấy Hương nói năng lảm nhảm, mặt mũi tái mét nên anh đập nàng dậy.

- Dậy!! - Trịnh Vũ vừa đập nhẹ vào má Hương, vừa lay lay nàng.

- Ô! Trịnh Vũ... hơ hơ... - Nàng hoàn hồn mở mắt ra, thì ra chỉ là mơ... hơ hơ...

Nhìn mặt Hương lấm tấm mồ hôi, đầy vẻ sợ hãi, Trịnh Vũ khẽ vỗ vỗ vào lưng nàng.

- Mơ gì mà khiếp thế?? Đói chưa, mẹ tôi bảo kêu cô xuống ăn đấy. - Trịnh Vũ nói lạnh tanh, anh đã trở lại là anh!!

- Không... không có gì!! Ông già... đừng hòng!! - Hương nghiêng răng làm Trịnh Vũ không hiểu nàng nói gì!!

- Nè!! - Trịnh Vũ lại gọi.

- Tôi... tôi chưa đói! - Hương vẫn chưa hết ngái ngủ, nàng làu bàu nói, định nằm xuống giường!? Hình như nàng quên mất đây là cái giường của Trịnh Vũ rồi!!

- Hừ! Mẹ tôi đang đợi cô đấy! Đừng có mà lè mề. - Vừa nói anh vừa đứng dậy.

Nghe đến đây, nàng ngồi dậy. Trịnh Vũ đã “lôi” cả “mẫu thân” ra lẽ nào nàng không nể mặt!!?

- Hừ!

Nàng làu bàu bước xuống giường, vừa mới đặt chân xuống, nàng đã nhăn nhó.

- Ai!! - Hương quên mất 2 cái chân đau.

- Hừ! - Trịnh Vũ nhăn nhó!! Anh lại phải làm “xe thồ” bắt đắc dĩ cho nàng rồi. - Nhắm mai đi học nổi không? - Trịnh Vũ hỏi. Anh ngồi xuống... cho nàng leo lên lưng.

- Hừ, đầu mấy thằng cha đó đá vô muốn gãy chân, bỏ xừ, mai chắc không lết nổi đi nổi quá! - Hương nghiêng răng, chân nàng đến giờ vẫn còn đau, từ bé đến giờ chưa bao giờ nàng bị đau như thế!! - Con nhỏ đó, tôi mà còn gặp lại thì...

- Phì!! - Nghe giọng điệu của nàng, anh buồn cười quá xá, dù ranh mãnh đến đâu thì nàng cũng chỉ mới học lớp 12, năm sau mới lên đại học, haiz, còn bé lắm!! Mà bé thì liên quan gì nhỉ??

- Đi thôi, Trịnh Vũ!! - Hương thấy anh cứ ngồi ì một chỗ, nàng giục. - Mẹ anh mà đợi lại mách ông... à quên, ba tôi nữa!!

Anh đứng dậy, công theo nàng trên lưng đi xuống nhà. Hừ!! Tự nhiên rước nợ vào thân, đúng là “ôm rơm rậm bụng”.

Hình như đoán được ý nghĩ của anh, Hương khoái chí cười thầm!!

Đi đến chân cầu thang, mùi thức ăn thơm lừng khiến bụng nàng sôi lên!!

- Ha ha!! - Trịnh Vũ nhin không nổi cười to!

- Cười này!! - Nàng vừa xấu hổ vừa tức, đưa tay... cù vào nách Trịnh Vũ, híc híc!!

- Ha ha ha ha... - Trịnh Vũ bị nàng chọc vào chỗ này thì không nhin được mà cười như điên, anh cười mà tức muốn hộc máu!! - Ha ha... con... con tiểu yêu... tôi quăng cô xuống bây giờ... ha ha ha!!!

- Có giỏi thì quăng đi, bản cô nương sẽ bấu chặt lấy anh, hà hà!! - Hương giả giọng “vong ân” gian ác!! Không hiểu sao nàng không vui gì bằng chọc phá Trịnh Vũ.

- Híc híc!! Hừ hừ!! Cô chết với tôi rồi!! - Trịnh Vũ đã dần lại được cơn cười!! Anh nhìn nàng bằng đôi mắt xẹt ra... điện!! Anh thở hổn hển sau trận cười Hương vừa “ban” cho.

- Anh... anh... - Hương lạnh gáy, không ngờ anh nhin giỏi thế!!

Về phần bà Trịnh, nghe tiếng cười như... lên cơn của con trai thì tò mò chạy lên, thấy Hương đang cù Trịnh Vũ, anh vừa cười, vừa khổ sở vừa cố thoát khỏi nàng thì không khỏi thở dài!! Haizz!! Bọn trẻ thời nay sao mà dám yêu nhau “công khai” thế!! - Hai đứa, xuống ăn cơm!! - Bà hắng giọng gọi. Haizz!! Bà mà không gọi chắc bọn nó còn “ôm” nhau tới chiều.

Nghe tiếng bà Trịnh, 2 người như sực tỉnh. Trịnh Vũ nén giận để tìm cơ hội trả thù. Còn Hương thì nhe răng cười, he he!!

Bàn ăn của nhà Trịnh Vũ quả không “thẹn” với chức tổng giám đốc của ba anh. Hương nhìn đã chảy nước miếng rồi!! sáng đến giờ nàng chưa có miếng nào vô bụng!! Híc!! Đói quá!!

- Mọi người cứ ăn tự nhiên. - Lời của bà Trịnh chính là dấu hiệu bữa ăn đã bắt đầu.

Có lẽ Phong là người nhập tiệc hăng say nhất, tay anh gấp lia gấp lịa, miệng nhai, lâu lâu lại còn khen đồ ăn ngon quá.

- Ăn nhiều vô đi con!! - Bà trịnh nói Hương mặc dù nàng cũng đang ăn. - Ăn gì mà ít vậy, sau này có bầu thì làm sao em bé nó khỏe?

- Hả? Bầu?

Nghe mấy lời “vàng ngọc” của bà Trịnh, nàng suýt phụt thức ăn ra, bầu nào??

- Thì bầu với thằng Vũ đó con!! - Lần này đến lượt Trịnh Vũ suýt “phun châu nhả ngọc”. Cái gì?? Anh không ngờ mẹ anh lại nói chuyện này oang oang giữa mâm cơm.

Không hẹn mà anh và nàng nhìn nhau. Bầu hả, còn lâu!! Cả 2 cái đầu cùng nghĩ.

Hừ! Đàn bà có chết hết cũng đừng hòng!! Trịnh Vũ nghĩ thầm!!

Hương nghiêng răng!! Không bao giờ!!

- He he, bác lo gì, từ từ rồi cũng có mà bác! - Phong nói. - Ồ ơ... - Bất gặp 2 tia nhìn muốn “ăn tươi nuốt sống” của Hương và Trịnh Vũ, anh im bặt.

- Ăn cơm đi! - Trịnh Vũ lạnh lùng lên tiếng để cắt ngang chuyện “bầu bí”, mọi người lại tập trung vô xơi cơm.

...

- Con xong rồi! - Trịnh Vũ đặt chén đánh cộp xuống bàn, lạnh lùng đi lên!!

- Ê!! Trịnh Vũ, đợi đã!! - Hương vội vàng nuốt trôi miếng cơm, gọi với theo anh. Không có anh thì nàng đi bằng niềm tin à??

Nghe tiếng Hương gọi, anh quay lại. Nhìn thấy nàng 2 hay giờ ra vẫy vẫy đòi bế, cặp mắt gian xảo nhìn nịnh mình thì anh không khỏi cười thầm. he he!! Phải rồi! Lên kia anh sẽ đóng cửa... trị nó!!

Trịnh Vũ cười gian ác tiến về phía Hương, lúc anh cúi xuống bế nàng, anh thì thầm gia ác.

- Lên đây, “anh” sẽ cho “em” biết tay!!

- Thử xem!! - Hương thách, nàng tóm chặt lấy cổ anh. Nàng muốn xem thử Trịnh Vũ làm cách nào để trị nàng!

Thấy 2 đứa công khai “ôm ấp”, bà Trịnh mừng thầm, thế này thì ” ngày đó, ngày đó sẽ không xa xôi...”, he he!!

..... Chương 22: NGỦ TRƯA!!

Trịnh Vũ ôm nàng lên phòng, quăng “phịch” xuống giường, anh đi thẳng vô phòng vệ sinh... lấy bàn chải đánh răng!! Đánh răng xong rồi tỉnh!!

- Ê, Trịnh Vũ, có bàn chải không? Cho tôi 1 cái đi!! - Đang đánh răng đã nghe tiếng í ới của nàng ngoài này rồi, hình như anh không có giây phút nào được yên bên con tiểu yêu!!

- Chờ 1 chút con tiểu yêu mắc dịch!!! - Híc híc!! Có đánh răng cũng không yên!!

Không vì 2 cái chân phản chủ này thì nàng đã... chạy vô phòng vệ sinh luôn rồi!! Đi đánh răng mà không cho nàng... đi cùng!!? Thế lỡ anh làm cái khác thì sao??

Trịnh Vũ từ phòng vệ sinh từ từ tiến ra, quăng cho hương cái bàn chải.

- Muốn đánh răng thì tự vào!! - Không ngờ Trịnh Vũ này trẻ con như thế!!

- Hứ!! Đã thế thì khỏi đánh!! - Nàng bĩu môi!! Nói xong nàng nằm xuống giường!!?

- Ê!! Xuống đất nhanh lên!! - Trịnh Vũ nói. - Trả giường mau!!

- Hơ!! - Nàng không ngờ anh kém ga-lăng đến thế!!?! Đã đuổi thì bà đây nằm lì!!

Nghĩ thế, nàng nàng càng lì ra, nhất quyết không xuống.

- He he!! Cô đừng quên tôi là đàn ông nhé Hương!! - Trịnh Vũ bỗng nhiên dùng ánh mắt gian tà nhìn nàng.

- Hơ hơ!! Tên kia!! Muốn gì?? - Hai tay nàng theo phản xạ, che ngực lại.

- Tôi muốn... he he!! - Trịnh Vũ trưng ra bộ mặt gian ác. - Tôi muốn... cô...

- Hả???

Vừa cười, anh vừa tiến về chỗ cái giường!!?

- Ê! Ê! Trịnh Vũ kia!! Muốn gì?? - Hương lạnh gáy!! Nàng quăng cái gối vô anh, lù sất vô tường.

- Muốn cô... - Anh nhìn nàng!!? Anh ngồi lên giường, kéo tay Hương ra...

- Á á! Tên nham nhỡ!!! - Hương là hét. Cố gỡ tay anh ra!!

- Tôi... muốn cô. - Anh lại cười, sau đó anh túm chặt hai tay nàng, đè nàng xuống, nhìn Hương đỏ mặt giãy giụa, anh càng khoái chí nhe răng cười!!

Trịnh Vũ đè lên nàng rồi... lăn vô trong. Haizz!!

- Không muốn bị làm gì thì qua phòng mẹ tôi ngủ đi!! - Trịnh Vũ thở hắt ra. Loại con nít như Hương quả thật anh không mấy hứng thú!!

- Thế anh công tôi qua đi!! - Nàng cũng bóc lột Trịnh Vũ “tới nơi tới chốn”.

- Hừ! Không rảnh!! - Anh đã buồn ngủ lắm rồi, hơi đầu dậy bế nàng đi??

- Ừ ừ!! Thế thì anh qua phóng khác ngủ đi!! - Hương tiếp tục léo nhéo.

- ...

- Trịnh Vũ!! Đi đi!!

- ...

- Trịnh Vũ!!

- ...

- Ngủ rồi hả Trịnh Vũ??

- ...

Thấy anh không trả lời, Hương mon men tới... chọc chọc vô người anh!!

- Trịnh Vũ!! Ê!! Dậy!! Dậy!!

- Mẹ kiếp!! - Đột nhiên anh vùng dậy đè nàng xuống!! - Liệu hôn!! nằm yên đó!! - Anh đã buồn ngủ lắm rồi!

- Ừ ừ!! - Nàng không nói được vì tay anh đang bịt miệng nàng, nàng cố cắn, cắn, cắn... mà không được!! Híc híc!!

- ...

- ...

- ...

Đến đây thì nàng không nhịn nổi nữa!! Dù có phải lết, nàng cũng phải lết khỏi nơi này!!

- Ừ ừ!! Nặng... tôi đi... đi ngay!! - Hương thở hổn hển!! vừa nặng lại vừa nóng!!

- ...

Hình như anh ngủ thật rồi!! Híc híc!!

- Bà nó!! Không thả ra thì đừng có trách!! - Hương rít lên. Hai tay nàng vừa nhấc lên định cù anh 1 lần nữa thì Trịnh Vũ đã giữ chặt lấy!!

- Xưa rồi em!! Lần sau còn thế thì liệu đây!! Hừ! Có ngủ cũng không được yên!!

Nói rồi anh lẩn qua, thả nàng ra!! Hờ!!!! Hương ảm ức ngồi dậy, vừa lết xuống giường vừa **** thâm!! Trịnh Vũ chết toi, chờ đấy!!

He he!! Cô tưởng lúc nào cô cũng thành sao!! Trịnh Vũ khoái trá cười.

.....

CHƯƠNG 23: ĐẾN NHÀ CHÚ HỌ

Kể từ hôm ở nhà Trịnh Vũ về, Hương suốt ngày trốn trong phòng để khỏi phải gặp mẹ nàng!!

Thôi thì khỏi phải nói, từ ngày bà Trịnh được chứng kiến đứa con gái yêu đánh nhau với thằng rể quý, bà choáng váng. Thật không ngờ đứa con gái đoan trang, thực nữ của bà lại cầm tinh con... hổ. Trời ơi!! Bà không thể chịu nổi điều đó.

Ôi thì thôi!! Chỉ khổ cho ông Chính!! Mấy đêm liền nghe vợ xì xà xì sục ông gần điên lên, hận là đập đầu vô gối mà... không chết!! Híc híc!! Ôm gối ra sa-lông thì bị muỗi đốt, ôm vô phòng thì nghe vợ khóc, ông gần tẩu hỏa nhập ma!! Lên cơ quan họp mà 2 mắt díp lại vì thiếu ngủ TRẦM TRỌNG. Người ta không hiểu lại tưởng ông... thức khuya... Ông hận cái con quỷ nhỏ nhà ông!! Tại nó!! Tất cả là tại nó mà ông ra nông nổi này!!

Thư kí thấy ông mắt thâm đen, ngồi làm mà cứ gục xuống bàn thì luôn tay bưng café ra, chỉ 5 phút là hết 1 li mà ông cứ gục là gục!! Cũng may, nhờ vậy mà ông còn tỉnh lại lúc nhớ anh... William Cường. Hic hic!!

Buổi trưa, nàng lại xuống ăn cơm như thường lệ. Nhìn thấy mẹ tự mất sừng húp đưng nàng giật đánh thót, nhìn qua ông già thấy mắt thâm đen, nàng lại càng lạnh người. Nàng biết ông bà già điên tiết lắm, 2 ông bà như 2 quả bom nổ chậm, không biết lúc nào thì “BUM!!”. Thế nên gì thì gì, nàng cũng 1 dạ 2 văng không

dám trái lời!! Ông Chính “gai” lắm mà chưa tóm được cơ hội nào để quát tháo nên càng dễ bùng nổ bất cứ lúc nào. Khổ cho đám nhân viên cấp dưới, mấy ngày nay bị ông mắng **** té tát. Là vì ai?? Vì ai??

Còn mẹ nàng vốn hiền lành nên không làm như ông già, bà chỉ âm thầm... hành hạ chồng. Kể ra thì cũng tội bà, bà đã đổ bao công sức “rèn” nàng như thế mà!! Ôi ôi!!

Riêng ông Chính, giới hạn của ông đã chạm đến!! Ông mà còn nhìn thấy bộ mặt thực nữ ngoan ngoãn con nhỏ này nữa chắc ông tăng xông chết luôn quá. Và ông đã quyết định 1 việc hết sức trọng đại đó là... tổng “cục vàng” của ông đi cho khuất mắt bà vợ, để bà trả lại cho ông sự bình yên vốn có!! Trả lại sự bình yên cho cấp dưới của ông!! Mà tổng nó đi đâu nhỉ?? Trong giờ làm, ông Chính không tập trung đến độ khi anh trưởng phòng hỏi:

- Cơ quan chúng ta sẽ đầu tư ở đâu thưa tổng giám đốc?? - Anh này hỏi về chuyện đất đai, quy hoạch thế mà lại được nghe ông Chính phán 1 câu.

- Nhà thằng Minh được đó!!

- Hả?? Nhà... nhà - Anh này nghe mà há mồm, nhà thằng Minh là chỗ nào??

- Ờ không!! Đầu tư khu B cho tôi, nhanh lên!! - Ông bưng tỉnh nói, hic hic, khi này là nhầm!!

“Nhà thằng Minh” là nhà em ruột ông Chính chứ đâu!! Gởi “cục vàng” đi ông cũng phải tính kĩ lắm chứ!! Nhà em vợ ông thì không giàu, gởi con đến sợ con sống thiếu thốn. Ông có tổng cộng 3 đứa em, nhà đứa nào cũng giàu. Nhưng kẹt 1 nỗi là hai đứa kia con cái lớn đi du học hết rồi, gởi con đến sợ con... buồn!!?! Thì hồi xưa ông là con cả nên ba mẹ cũng thúc ép lấy vợ dữ lắm, nhưng tại ông chí thú làm ăn quá nên “nhường” mấy đứa em lấy trước. Suy đi tính lại thì nhà thằng Minh là thích hợp nhất, con nó còn bé, gởi “cục vàng” đến cũng không sợ nó buồn, với lại thằng này và vợ nó cũng dễ tính vui vẻ, con ông cũng dễ sống hơn!! Hà hà! Ông đã quyết rồi.

- Hà hà!! Vợ thân yêu!! Từ nay nhớ trả lại cuộc sống bình yên cho anh nhé!! - Ông Chính không kìm được sung sướng.

Buổi chiều hôm nay, khi Hương đang ngồi gọt cam ăn thì thấy ông Chính đi vào, bộ mặt “gấu trúc” của ông đang vui vẻ 1 cách đang ngờ!!

- O! Ba! Ba về rồi hả ba!! - Nàng cười nịnh. - Ba lại ăn cam nè!! Con gọt cho ba nha!!

- Khỏi nịnh con gái! Ba đã quyết định rồi! Từ mai con sẽ qua nhà chú Minh chơi!! - Ông Chính buồn ngủ lắm rồi nên chỉ nói nhanh gọn rồi lên phòng nằm thẳng cẳng, bỏ lại Hương đang còn ngơ ngác dưới nhà.

Hừ! Muốn đuổi thì... ta đi!! He he!! Qua đó càng tốt chứ sao!! Hơ hơ!! Nàng lúm nốt chỗ cam, phóng thẳng lên phòng thu dọn quần áo!! Nàng còn 1 đồng quần áo, túi xách, giày dép đẹp mới trấn lột Trịnh Vũ xong, phải đem đi mặc chứ!! Ồ! Sạch vỏ nữa chi!!

Nhà chú Minh ở thành phố X, gần nơi Hương ở.

Hi hi!!

Cả đêm nàng trần trọc chờ đến sáng.

...

- Đi thôi con gái! - Ông Chính cầm vali đồ của nàng quăng lên xe!

- O! Thế làm sao con đi học?? - Nàng thắc mắc.

- Thì học cùng với em nó luôn!! Chừng nào về lại học ở đây! - Đúng là nhà giàu xin học thiệt là dễ!!

- He he!! Thế ba muốn “tổng” con đi thiệt hờ ba? - Hương khoái chí toe toét cười. - Ba đâu có “tổng”!! Chỉ là cho con đi nghỉ mát tí thôi!! - Ông Chính nhìn nàng, muốn trốn luôn à?? Đâu có dễ!

Thành phố X cách thành phố Y, nơi mà Hương đang ở tầm đâu gần 100 km. Đúng ra thì ông định để cho anh Dương tài xế đưa nàng đi, nhưng nghĩ lại ông thấy không yên tâm. Lỡ tại nạn thì sao?? Thôi, đích thân ông lái xe cho chắc!! Haiz!! Giận thì giận mà thương thì thương!!

Khoảng 9h thì 2 cha con nhà nàng đến nơi. Nhà chú nàng không to bằng nhà nàng nhưng cũng thuộc loại... to!

Thấy anh đến, chú Minh te te chạy ra đón.

- Ủa, sao đến nhà em chơi mà không báo trước!! - Chú gái đầu.

- Haiz!! Bày vẽ làm gì, anh đến rồi về liền mà!! Tẹo nữa đi đánh gôn với lão Mã rồi!! - Ông Chính lâu ngày gặp lại em thì vui vẻ vỗ vai. - Sao, dạo này sao?

- Ha ha!! Thuận lợi chứ sao, hà hà, thôi vô đây nói tiếp!! - Chú Minh, cười toe toét, chú nín tay ông Chính đi vô. - Ủa?? mà sao tự nhiên tới nhà em vậy?? - Vốn biết anh tới ngày bận rộn, hôm nay tự nhiên qua, chú không khỏi thắc mắc.

- À à!! Thì anh muốn gửi con bé Hương ở đây vài bữa, ờ mà thôi, anh về đây!! - Ông Chính chưa qua hết cửa đã sực nhớ đến “núi” công việc đang chờ ông nên lại thôi. - À! Mà mày ra vác hộ anh cái vali vào cái!!

Chú Minh biết ông anh bận nên chẳng buồn chèo kéo thêm, chú ra vác cái vali mà toát mồ hôi!! Mẹ ơi!! Nặng thế này mà vài bữa gì??

Giờ Hương mới từ trong xe lò dò bước ra.

- Cháu chào chú!! - Nàng chào.

- Ô ô, con bé Hương!! Lớn tướng rồi nhỉ, chà, vừa đẹp gái lại ngoan ngoãn, học giỏi anh sướng nhé!! - Chú đúng là chẳng biết gì, ông Chính thở dài!! - Vào đi con, đứng ngoài chi cho nắng, em nó ở trong phòng đó con, nó nhắc con hoài à!!

- Dạ, thế còn cái vali... - Nàng lại đeo bộ mặt thực nữ e dè.

- Để chú đem vào cho. - Chú Minh niêm nở. Trong mắt chú thì Hương đúng là đứa con gái mà vợ chồng chú ao ước!!

- Dạ, thế... thế con vào trước! - Nàng dịu dàng nói.

Vừa vào đến nhà, Hương đã gặp ngay thím.

- Con chào thím!

- Ô, con bé Hương, lâu ngày không gặp, lớn kinh nhỉ! Chà! Càng lớn càng xinh đẹp!! - Thím nàng tay bắt mặt mừng, lâu quá không gặp nàng rồi còn gì.

- Thím cứ... - Nàng làm ra vẻ bẽn lèn.

- Thôi vào phòng con Thanh chơi đi! Thích ăn gì để thím nấu cho anh? - Thím nàng quả thật là tốt bụng!!

- Dạ, gì cũng được thím! - Công nhận nàng giả bộ siêu thiệt.

- Con bé này ngoan quá!! Thôi vô đi con.

Hương quay lưng đi, quả thật người ngoài chẳng ai biết bản chất thật của nàng, he he!

.....

Chương 24: CON EM HQ!

- A! Chị Hương! Chị đến hồi nào vậy?!! - Con bé Thanh thấy Hương chui vô thì vui mừng hỏi.

- Hi hi! Mới! - Nàng cười.

Hương là con 1. Ngày còn bé nàng hay đòi mẹ đẻ em nhưng mẹ nàng không chịu. Còn Thanh lúc nhỏ hay bám theo Hương, 1 chị Hương, 2 chị Hương nên Hương khoái lắm. Trong mắt nàng, Thanh như em ruột. Lớn lên ít gặp nhau nhưng nàng vẫn quý Thanh. Hôm nay được đến nhà Thanh chơi thì nàng rất cao hứng, Hương nhảy luôn lên giường, vỗ lấy Thanh.

- Sao, học hành đang hoàng không Thanh, có chuyện gì vui kể cho chị đi! - Hương vui vẻ hỏi.

- Có gì đâu, vẫn vậy mà chị! Chiều nay đi mua quần áo với em không? - Thanh đề nghị.

- Ừ! Đi! - Hương vui vẻ nhận lời, quả thật nàng rất vui.

Chiều...

Thành phố X tuy không sầm uất bằng thành phố Y nhưng nói về khoản ăn diện mua sắm thì dân X cũng không kém cạnh dân Y. Haiz!!

6. Chương 6

Đứng trước trung tâm mua sắm, Hương không khỏi gật gù!

- Đi thôi chị Hương! - Thanh hào hứng kéo tay nàng.

- Từ từ!! - Hương vừa cười vừa bước vào.

- Chị muốn mua gì? - Thanh hỏi.

- Coi thử có gì đẹp thì mua. Thích gì? Chị mua cho. - Hương hào phóng cười.

- Thôi! Em có tiền rồi. - Thanh cười toe toét, đi thế này đã là vui rồi.

Tất nhiên lựa chọn của 2 chị em không lọt khỏi chữ “thời trang”. Đúng là con gái!!

- Chị xem, cái áo này đẹp không? - Thanh cầm cái áo ướm thử lên người.

- Đẹp, cô nương! Nhưng chị có rồi, thích thì về chị cho. - Hương nhe răng cười, nói về độ “thoáng” trong vấn đề tiền bạc thì ba nàng hơn hẳn chú Minh 1 bậc!! Hớ hớ!

- Thiệt hả, thế cho em mượn mặc nha! - Thanh 2 mắt long lanh.

- Ồ!

Hai chị em lại xàng tới xàng lui, Thanh cứ riu rít cầm hết cái áo này đến cái áo kia làm Hương thấy tội nghiệp em, nhưng nàng có hết rồi, kiểu này về phải cho con bé này vài cái thôi!!

Bất chợt nàng dừng lại. thấy chị dừng lại đột ngột, Thanh tò mò hỏi.

- Sao vậy chị?

- He he! Để chị mua cho em cái áo kia! - Nàng vừa nói vừa chỉ tay về phía cái áo đang treo ở vị trí “đắc địa” nhất khu thời trang.

- Ô ô! Cái đó sao?? - Thanh nhìn theo hướng tay Hương chỉ, cô suýt xoa, cái áo đó quả thật rất đẹp nhưng cũng rất mắc.

- Tiền không thành vấn đề! - Hương nhe răng cười, nàng muốn làm em vui. - Chị mua nhé!

- Ừm... ờ... nhưng mà ba mẹ em... - Thanh thèm chảy nước miếng nhưng vẫn sợ ba mẹ không đồng ý.

- Có gì thì chị nói cho! - Hương nháy mắt.

- Ừ! Vậy thì mua đi! - Thanh cười. Cô quả thật rất thích!!

Chỉ đợi có thế, Hương tiến lại chỗ nhân viên, chỉ tay vào cái áo.

- Tính tiền cái áo này cho tôi!

Nhân viên nhìn mặt nàng...non choẹt, nên ấp úng.

- Ồ, chị chị...

- Tôi không đùa đâu, tính tiền nhanh lên! - Nàng phật ý! Bộ mặt non là không được quyền mua sao?? Hừ!

- Ô... vâng!! - Nhân viên biết khách bị phạt ý thì lú lú.

Tối hôm đó 2 nàng lại tiếp tục vi vu đi ăn kem, uống nước, Thanh luôn tay chỉ chỗ làm cho đầu Hương muốn rút ra khỏi cổ.

- Lâu không đến mà thành phố đổi mới quá!! - Hương suýt xoa.

- Chụp hình không? - Hương đề nghị.

- Ừ. Đi thì đi.

Đến khi 2 nàng “no xôi chán chè” thì đã hơn 8h. Vừa bước vào nhà đã thấy chú Minh nằm “luyện chữ”.

- Ba con mới về! - Thanh lên tiếng trước.

- Chào chú cháu mới về!

- Suyt, biết rồi, 2 đứa tụi bay im cho tao nghe đoạn Lệnh Hồ Xung đánh Lâm Bình Chi cái!! - Chú Minh khoát tay, ai đời đang đoạn hay lại bị phá đám.

Thanh nhe răng cười, kéo tay Hương vào phòng. Hương cũng cười, hoá ra anh em nhà ba nàng đều có máu ghen kiêu hiệp, chẳng qua ông Chính không có thời gian chứ không thì mẹ nàng phải sắm thêm cái tivi về để coi phim Hàn Quốc!! - Chị học trường em luôn hả?

- Ừa!

- Thế chị ở nhà em luôn hả?

- Đâu có, mai mốt chị lại về đi học. - Hương cười nói.

Đêm, lúc đèn trong phòng đã tắt, Hương tự hỏi mình có lầm không. Hình như nàng nghe tiếng khóc.

Quay qua thì thấy Thanh đã nằm im, có lẽ nàng lầm.

Trong cơn mơ màng, nàng thề là đã nghe thấy tiếng ai khóc. Bà nó! Hay là nhầm nhỉ?? Nàng lầm bầm rửa.

.....

Chương 25: PHÁT HIỆN

Sáng hôm sau.

Hôm nay là ngày đầu tiên nàng nhập học trường mới. Trường mới luôn là điều khiến biết bao cô cậu học trò cảm thấy hồi hộp, lo âu, nhưng đối với Hương thì học trường nào cũng như nhau cả.

...

Cô giáo mới dẫn nàng vào lớp. Cả lớp lúc này còn ồn hơn cái chợ vỡ. Haiz! Sao mà giống lớp cũ của nàng quá!

Cô giáo gõ thước “rầm, rầm” vô bảng để trấn áp tiếng ồn dưới lớp.

- Các em!! Hôm nay sẽ có bạn mới chuyển vào lớp chúng ta, đề nghị lớp chúng ta yên lặng!!

Nghe thế, một đồng cái mồm nhao nhao.

- Ô, học sinh mới kìa chúng bay!

- Ái chà! Con nhà ai mà đẹp đáu để!

- Xí, cái đồ ham gái!

- Cô có đẹp bằng...

...

Thấy khí thế lúc này còn hơn hồi nãy, cô giáo lại tiếp tục gõ thước vào bảng.

- Các em trật tự cho bạn giới thiệu!!

Bấy giờ tiếng ồn ào nhỏ dần rồi im hẳn.

- Chào các bạn! Mình tên là Tần U Hương, mình sẽ học trong lớp chúng ta, mong các bạn giúp đỡ! - Hương cười thật hiền lành, đúng là thực nữ!! Xời! Ham gì, toàn sáo ngữ!!

- Em Hương xuống chỗ bạn kia ngồi đi, nào!! Chúng ta bắt đầu học!! - Cô giáo vừa chỉ tay vừa nói.

...

Buổi trưa Hương về, chào chú thím xong, nàng lặn luôn vô phòng!! Xời ơi!! Hôm nay học thì chán òm mà còn bị nhòm ngó cả buổi trời, hết tốp này kéo nhau đến cửa lớp chỉ chỗ lại đến phiên tốp khác, nàng chán nản gục đầu xuống bàn cho tụi nó khỏi ngó!!

- Chị Hương! - Tiếng thanh í ới từ ngoài vọng vào. - Hôm nay em nghe nói chị nổi tiếng lắm!!

- Hừ! - Nàng hừ mũi, nàng ham gì cái ấy!

- Ra ăn cơm đi! - Thanh giục, đi học về cô đã đói lắm rồi!!

Trong mâm cơm, không phải chú Minh là người “chiến” hăng nhất mà chính là Thanh.

- Không sợ thành “eo hy” hờ nàng?? - Hương thấy Thanh ăn dữ quá thì hỏi.

- Lo gì chị! Ăn cho sướng cái mồm đã rồi tính cái eo sau!! - Thanh nháy mắt.

- Ha ha!! Mà mà ăn giữ vậy thì sau này ai dám rước hả con?? - Chú làm bộ thờ dài rồi quay qua nói với vợ. - Haiz!! Vậy là anh với em khổ dài dài đây!! - Ha ha! - Thím cười. - Một hai ba con nhà ông này ghê nha! Ăn cơm, ăn cơm!

- Sao em gọi anh là “ông”?? Bộ anh già lắm sao? - Chú Minh nháy nháy mắt nhìn vợ.

- O hay! Bảo ăn mà cái anh này! - Thím liếc chú cười!

Hương nghe thế thì bật cười, công nhận nhà chú thím vui thiệt!

Hương những tưởng cuộc đời không có Trịnh Vũ sẽ mang toàn màu hồng, cho đến hôm đó...

Sau khi xin phép chú thím, Hương bắt đầu vi vu đi thăm quan thành phố, nhưng đường nàng không thuộc, chả biết có chỗ nào hay ho, đi rã cả chân mà cũng chả kiếm được chỗ nào ra hồn!!?! Trời thì lại nắng!!

- Sao mà nóng thế không biết!! - Hương tu cạn chai nước mà vẫn chưa hết khát!! Mặt nàng ửng đỏ, tay phe phẩy không ngớt. Hình như nàng muốn xua đi làn gió nóng, nhưng càng xua thì lại càng nóng hơn!!

Nàng thèm về nhà, chui vô phòng, bật máy lạnh nhưng nơi nàng đang ở lại cách rất xa nhà chú!!

Nàng hối hận không để đầu cho hết, biết thế nàng chờ con bé Thanh về rồi nó dẫn nàng đi có phải hay hơn không??

Hương đưa tay quạt mồ hôi trán, nàng chui đại vô 1 quán... bi-da máy lạnh cho bớt nóng!! Giờ này nhỏ Thanh đang ở nhà thầy học kèm. Năm nay nó học lớp 10, mặc dù ngày nào cũng thấy con bé ôm cặp đi học thêm nhưng lực học của nó vẫn không mấy nổi trội, có trách thì chỉ trách nó không thông minh được như Hương mà thôi!!?! Haizz!!

Công nhận trong này mát thật, dù không khí “nồng nàn” mùi thuốc lá, khách đánh bi-da ồn ào nhưng được cái mát, mặt nàng bớt đỏ dần, hơi thở cũng điều hoà hơn trước, 2 tay cũng bớt phe phẩy. Hương kéo cái ghế ngồi xuống.

- Ê!! Em, em!! Cho anh 2 két!! - Một ông xồn xồn ngoắt nàng gọi, hình như ông tưởng nàng là tiếp viên.

- Lộn rồi chú! - Nàng trả lời! - Cho chị chai nước đi em! - Nàng ngoắt 1 thằng bé phục vụ.

Cầm chai nước trên tay, Hương thông thả nhấp từng ngụm, haiz, sao mà mát quá, đang sung sướng hưởng thụ bỗng nước trong mồm Hương phụt ra đất!

Nàng chưa bao giờ biết đến chuyện lấy quán bi-da làm chỗ dạy kèm. Đã thế chỉ có 1 thầy một trò mà cứ nín nín kéo kéo.

Đằng kia, con bé Thanh cứ cầm tay 1 “ông thầy” trẻ măng, ra sức níu kéo, nước mắt nhoè nhoẹt. Còn “ông thầy” kia thì ra sức gỡ ra, miệng hoạt động không ngớt như muốn xua đuổi cô bé tội nghiệp, ồ quá, Hương không nghe được gì nhưng nàng thề là nàng không nhầm!! Nàng không thể nhìn nhầm. Hương cứ ngồi đó mà há mồm, mãi một lúc sau nàng mới “tiêu hoá” được mớ thông tin trong đầu!?!

Hoá ra con bé Thanh trốn học ra đây để gặp tên thanh niên kia!

Mà hình như tên kia đang muốn tránh né con bé, nhìn cảnh con bé vừa khóc vừa méu máo cầu xin, còn tên kia cứ 1 mực né tránh, gỡ, đẩy,... Hương ngứa mắt vô cùng. Ít nhất thằng kia vuốt mặt phải nể mũi chứ!! Bà nó! Mũi nó ngồi đây đây mà cứ vuốt là vuốt à!?! mà giữa quán xá đông đen như vậy, con Thanh này không biết ngượng hay sao?

.....

Chương 26: RẮC RỐI

Hương đặt cái chai xuống bàn, xăm xăm bước đến chỗ con em họ. Thật là mất mặt quá, thằng đó đẹp trai cũng đâu có bằng Trịnh Vũ mà làm gì thêm dữ vậy, muốn thì chị đây đứng ra tuyển ấy... chực thằng!!

Càng lại gần, nàng càng nghe loáng thoáng. Nhưng hấn đấy con bé ngã ra.

- Anh! Anh ơi... Em xin lỗi mà, sau này... - Thanh nức nở.
- Tôi chán cô rồi! Cô tưởng cô xinh hơn con Mai sao?? Hừ... - Tên kia buông giọng bốn cọt.
- Nhưng mà... em... em... Anh muốn sao cũng được... - Thanh vẫn 1 mực níu tay tên đó mà khóc.
- Đã bảo là buông ra!! - Tên này trợn mắt rít lên, hấn gần hết kiên nhẫn rồi.

Thanh nhất định nắm chặt lấy tay hấn, miệng van xin không ngớt.

...

- Buông ra Thanh, chị nói buông ra!! - Tiếng hét của Hương khiến bao nhiêu người trong quán phải nhìn. Nàng không thể chịu nổi cảnh con bé van xin 1 tên con trai!! - O!! - Thấy Hương, Thanh tái mặt, chuyện cô trốn học thề là...

- Chị bảo là buông tay cái thằng đó ra!! - Hương tức giận trợn mắt với em, nàng chả thèm giữ vẻ thực nữ nữa, cứ “thằng” mà gọi!?!

Bị 1 con bé mặt còn búng ra sữa gọi là “thằng”, tên thanh niên trừng mắt nhìn nàng.

- Mà là đứa nào? Chuyện của... Oái!! - Hấn chưa kịp nói hết câu đã phải né cái li bĩa Hương thuận tay quăng đến.

Mấy tên đàn em của hấn thấy thế thì lập tức đập bàn đứng lên, hoá ra tên này cũng thuộc loại có máu mặt, Hương thiệt là... đi đâu là gây sự đó!!

- Mà chán sống rồi hả nhỏ??

- Anh, để em thịt nó liền!! - Một tên mặt già lên tiếng bồi thêm.

- Khỏi! - Hấn cười khẩy, con bé này ăn gan hùm hay sao mà dám phách lối ở địa bàn của hấn??

Bấy giờ Hương mới tới nơi, đây không phải thành phố Y lại càng không có Trịnh Vũ, thân cô thế cô đâm ra nàng cũng hơi sợ, nhưng tên này dám đối xử với con bé Thanh như thế thì...

- Chị... chị mau xin lỗi anh đi!! - Thanh mặt cắt không còn hột máu, vội nắm tay Hương, cô chỉ sợ chị cô gặp phiền phức to mà thôi.

- Đi về! - Hương gần giọng nắm tay em kéo đi. - Loại người như hấn, muốn thì chị kiếm cho em cả chục thằng!

- Chị, em... em... - Thanh méu máo, cô vừa sợ vừa không muốn về, cô còn yêu tên này lắm!!

- Muốn về đâu có dễ! - Một tên đàn em lên tiếng. - Cô em cũng được lắm, “ngon” hơn con em nhiều, hay đi chơi với bọn anh...

Nghe thế, đám kia cười hô hô. Hương trừng mắt nhìn quanh, nàng tức nhưng không dám làm liều, dù võ nghệ đầy mình nhưng thân cô thế cô, nàng cũng cảm thấy lo lắng. Nhưng tên kia dám mở mồm nói nàng “ngon”!! Hương hoá khí bốc mùi đầu mà vẫn không dám nhảy bổ vào tát cho hắn vài cái.

- Đi thôi! - Hương kéo tay em.

- Đứng lại. Muốn đi hả?? - Cái giọng nhừa nhựa của tên thanh niên khiến nàng cảm thấy buồn nôn ghê gớm.

- Thế mày muốn sao? - Nàng hất hàm hỏi, muốn “giang hồ” thì nàng chiều thôi.

- Hừ, đến đây gây sự mà muốn về sao? - Hắn sầm mặt, rõ ràng đây là kẻ thích giẫm đạp lên người khác, coi bá quyền là niềm vui.

- Thế muốn thế nào? - Nàng lặp lại, giọng run lên vì cố kìm chế để khỏi phát tiết.

- Hừ! Mày hoặc con em mày quì xuống. - Hắn giở giọng điệu gian ác ra. - Liếm sạch đất trên giày tao thì tao cho về!

- Chị... - Thanh run run, cô sợ hãi nắm tay chị, một người chân yếu tay mềm như Hương sao có thể địch lại đám người này??

Hương đứng đó như trời trồng, đây là lần đầu tiên trong đời nàng bị người ta sỉ nhục đến mức ấy, những tiếng cười xung quanh càng khiến cho nàng phát điên hơn, nàng gần kìm chế hết nổi rồi!!

Thanh thấy chị đứng im thì lại càng run hơn, cô run run quì xuống, có lẽ đây cũng là lần đầu tiên cô phải làm cái điều nhục nhã này.

- Thanh, đứng dậy, chị không cho phép em quì... - Hương cố dần từng tiếng. Nàng ngước lên nhìn tên này. - Mày thả em tao về, còn tao ở đây, thích gì tao chiều nấy!

- Ha ha ha! Mày nghĩ mày có giá vậy sao?? - Hắn giở giọng đều cáng.

- ...

- Thôi được, lâu rồi cũng chưa có đứa nào đẹp như mày, ở lại đây “hầu hạ” tao cho tốt thì tao tha cho.

Nghe thế, đám bộ hạ đàn em của hắn lập tức cười hô hô phụ họa.

- Về đi Thanh, đừng nói gì với chú thím, chị giải quyết chúng nó xong rồi sẽ về. - Hương dịu dàng vỗ lưng em, đỡ Thanh đứng dậy. Có Thanh ở đây, nàng chỉ sợ liên lụy đến cô.

- Nhưng mà... - Thanh run rẩy nhìn chị, cô đã gây ra rắc rối cho chị cô thật rồi, làm sao 1 mình Hương có thể đối phó với cả đám này?? - Nhanh lên, chị bảo là nhanh lên!! - Hương gần giọng quát.

Dường như có cái gì trong tiếng quát của nàng khiến Thanh ngoan ngoãn nghe lời. Cô lau nước mắt, bỏ chạy khỏi đám đông. Thanh sợ lắm, nhưng cô không có đủ can đảm để nói với ba mẹ, nhưng 1 mình Hương ở đó thì...

Thấy thanh đã đi khỏi quán, Hương mới yên tâm phần nào. Hôm nay cô lành ít dữ nhiều rồi! Hương hít sâu, nàng phải bình tĩnh!

.....

Chương 27: TẤU VI THƯỢNG SÁCH!!

-Sao? Chuẩn bị “hầu” anh đi chứ! - Tên thanh niên cất giọng hỏi nàng.

-Mẹ nó! Đẹp trai như Trịnh Vũ bà đây còn chưa thèm hầu, cỡ như chú em mà xứng sao?? - Hương nói nhỏ ình nàng nghe!!

-Sao? - Tên đàn em hỏi, hắn thấy Hương đẹp thì bắt đầu nóng máu rồi!

-Hi hi, chưa gì mà nóng máu rồi sao? Thế muốn “chiều” kiểu gì đây? - Không ngờ miệng lưỡi nàng “kinh dị” như vậy.

-Cô em nhìn tấm ngẩng tầm ngẩng mà kinh nhĩ? - Tên khác lại xen vào.

-Thế anh muốn “khởi động” trước hả? - Hương cười.

Nàng cười nhưng trọng bụng đang thầm tính đường tẩu!?! Liếc thấy cái ghế, nàng liền chụp lấy phang mạnh vào 1 tên, hấn không kịp đề phòng nên chúi đầu vào cạnh bàn bi-da. Phang xong cái ghế, nàng co giò bỏ chạy!

-Tóm nó lại, con khốn!!! - Tên thanh niên thấy đàn em bị phang ghế thì gầm lên. Hấn không ngờ nàng phản ứng nhanh lẹ như thế!!

-Ôi!! Ôi!! Lưng tao, mẹ kiếp, con... con... - Tên “ăn” ghế đau đến mức nói không ra hơi. Người thường cầm ghế phang đã đau huống chi nàng võ nghệ dày mình như thế!?!

Hương cầm đầu chạy thực mạng, nàng xô đám đông dạt ra hai bên để tự mở đường, lần này thì nàng gặp phiền phức to rồi!!

-Bắt nó lại!!

-Đừng để nó chạy thoát, mẹ...

-...

Tên thanh niên và đám đàn em hò hét rượt theo nàng, bọn chúng thề phải tóm cho được con nhỏ ***** đó, cho nó biết thế nào là lễ độ.

Hương phóng luôn qua đường mà chả thèm để ý xe cộ.

-Con điên!! - Một ông lái xe thét lên, chân đạp thắng cái “kít”.

-Ồi ời!! - Một bà gánh hàng rong thét lên khi ông này loạng choạng đâm xe vào!?!!

Đường phố hỗn loạn, không chỉ mình nàng mà cả 1 đám đàn ông rượt theo tràn xuống đường, tiếng hò hét, hô hoán rần rần!!

-Tóm lấy nó! Đạp chết cha nó đi!! - Mấy tên nỏ mồm vừa chạy vừa gào lên.

Dân tình hiếu kì đổ ra đường xem, thậm chí nhiều người đi xe cũng dừng lại... tham dự.

Bọn khốn này ăn cái gì mà chạy khiếp quá!! Hương vừa chạy vừa thở, đằng sau nàng là 1 đám đàn ông rượt theo, dừng lại chỉ có te tua! May mà mang giày das, chứ mang giày cao gót thì còn gì là chân??

-Mẹ kiếp! Con khốn đó ăn cái gì mà... mà... - Tên thanh niên vừa chạy vừa thở hồng hộc, hấn rượt không nổi!?!!

-Để em đại ca! - Tên mặt già xen vào, hấn cố tăng tốc để tóm lấy nàng.

7. Chương 7

-Chạy đến đây đi con, bà ày biết tay! - Hương hỏn hển thở, nàng đột ngột rẽ vào đám đông, phải tách lẻ từng thằng ra đánh mới đã!!

Đám đông thấy 1 cô gái xinh đẹp mặt mày đỏ bừng, mồ hôi mồ kê nhễ nhại, mắt lộ hung quang thì tự động tránh ra. Bị cả đám rượt chắc cũng phải “khủng” lắm!?!!

Hương len lỏi vào đám đông, chả bao lâu đã mất hút trong tầm mắt của đám du côn.

-Nó lẩn rồi đại ca ơi! - Tên đàn em đầu đinh hỏn hển lên tiếng.

-Chia ra! Tôm nó về đây! Mẹ kiếp, tao mà không lột hết đồ mày ra thì... thì... - Hấn giở giọng dâm tà.

.....

Chương 28: LỘT HẾT

Hương dừng lại lấy sức, nàng biết sẽ không thể trốn khỏi đây mà không “động tay động chân”, nhưng nàng không biết bọn này cỡ nào. Nhân lúc này, nàng chuồn vào 1 con hẻm gần đó. Hương sợ Thanh vẫn chưa đi khỏi, lỡ để bọn nó tóm được thì nguy.

Hương dựa lưng vào bức tường gần đó, nàng thầm ước có Trịnh Vũ ở đây, phụ nàng 1 tay “tắm quất” cho cái bọn kia.

Đang mải nghĩ thì bỗng nàng nghe có tiếng cười gian manh sau lưng.

-He he he! Không ngờ chỉ có anh với em ở đây!! - Tên thanh niên kia nham nhở tiến lại gần nàng. Nhìn bản mặt của hắn, Hương lại buồn nôn.

-Hừ! Không có đám đàn em thì mày chết với bà! - Hương lầm bầm.

-Sao? Cô em muốn nuốt lời với bọn anh vậy sao, chạy nhanh sớm nhỉ? - Hấn hỏi giễu cợt, hấn tưởng rằng hấn có thể làm gì nàng thì làm sao? - Hôm nay anh mà không lột hết đồ của em thì...

-Hừ! khi này có đám bầu sậu kia thì chị đây chưa “muốn” xuống tay thôi, chống mắt lên mà xem đây em! - Hương cười gằn, nói xong nàng vớ ngay cục gạch bên lề.

Thấy nàng cầm gạch, hấn vội đề phòng.

Hương nhếch môi, đề phòng là xong sao? Đối với loại người ưa đùa cợt với tình cảm của người khác như hấn, ăn vài cục cũng còn nhẹ. Không nói không rằng, nàng ném mạnh cục gạch về phía hấn.

Bốp!! Cục gạch vỡ thành trăm mảnh!! Ực!! Cái đầu hấn... còn nguyên!!?!

Tên thanh niên suýt chết, né không kịp thì cái đầu hấn cũng như cái cục gạch kia quá!! Nàng quả thật là độc ác mà!!?

Thấy con bé kia có vẻ chân yếu tay mềm mà lại ném mạnh kinh hồn như thế, tên thanh niên bắt đầu cẩn thận dần.

-Con oắt, mày chán sống rồi! - Hấn nghiêng răng.

-Ha ha! Đúng, đúng là chán sống, nhưng mày mới là đứa chán sống. - Nàng khích, nàng muốn hấn lao vào luôn cho nhanh, lỡ để đàn em hấn đến thì rầy rà to.

Bao năm “lấn lộn” giang hồ, chưa bao giờ có đứa con gái nào dám thách thức hấn như thế, lòng tự tôn bị tổn thương nghiêm trọng, máu sĩ diện nổi lên sôi sùng sục, chẳng lẽ hấn không làm gì nổi 1 đứa con gái sao?? Nghĩ thế hấn lao vào! Dù mày có là con gái đi nữa thì hôm nay tao cũng đập chết.

Thấy hấn hung hăng nhảy xổ vào, mặt đỏ tía tai, trợn mắt nghiêng răng thì Hương biết tên này đã dính kế. Nàng nhảy lùi ra sau để tránh. Hừ! Ít ra đánh nhau với gái thì cũng phải nhẹ nhàng thôi chứ!!

Hương đạp chân lên bức tường, xoay người đá vào đầu tên thanh niên. Nàng muốn cho hấn động đầu vô tường mà ngất xỉu nhưng tiếc thay hấn cũng có “nghề”. Hấn đưa tay tóm chặt lấy chân nàng. Hương không ngờ hấn lại đỡ đòn dễ dàng như thế. Chân kia vừa tiếp đất đã tung cú đá bồi thứ hai vào mặt hấn. Lần này nàng đã ép được hấn buông tay ra, nhảy lùi lại phía sau mấy bước.

Tên thanh niên lùi lại mấy bước, hấn không ngờ con nhỏ này cao thủ như thế.

Bên này Hương cũng than thân, nàng không ngờ tên này lợi hại vậy, biết thế nàng đừng khích hấn cho xong!! Híc híc!!

Biết càng dây dưa càng mệt, Hương liền thu chân lao vào. Nàng tung chân đá vào ngực hấn, hấn đưa tay nắm chặt chân nàng vặn mạnh. Hương phải xoay người theo, nếu chân nàng sẽ thành 2 khúc.

-Mẹ! Giỏi lắm! - Nàng gầm gừ, chân kia vừa nhấc lên thì đã đập mạnh tới, lần này hấn tránh không được.

-Hự! - Lãnh nguyên cú đá của nàng, hấn lão đảo lúi lại.

Hương vừa tiếp đất đã nhanh tay úp luôn cái sọt rác nhà ai vô đầu hấn.

-Á á!! Hôi quá!! - Tên thanh niên hấn hấn la lên.

-Này thì hôi!! - Hương khoái trá cười.

Nàng xô luôn đám gậy gộc dựng bên tường vào người hấn, hấn tối tăm mặt mũi, lão đảo ngã xuống.

-Muốn đánh nhau với bà thì về học thêm đi!! - Nàng nhếch môi, trong lòng cảm thấy nhẹ nhõm phần nào. Nàng không phải loại “chính nhân quân tử” nên bị dồn đến đường cùng thì đòn nào cũng dám xài!!?

Nàng muốn bỏ đi nhưng sức nhớ đến đám đàn em hấn lảng vảng bên ngoài kia, nàng hơi khựng lại. Nhìn hấn lẩn lóc dưới đất, nàng nhếch môi cười. Nàng cúi xuống, đưa tay túm chặt đầu hấn.

-Khi này còn muốn cởi hết quần áo của bà phải không?? Được rồi, thế thì... - Nàng cười gian manh, tay bắt đầu lột... quần áo của hấn.

-Con... con... - Hấn ngắc ngứ.

“BỐP”!! Hương dụng luôn 1 đấm vào đầu hấn, tên thanh niên ngất xỉu!!?

Nàng lột, lột, lột, lột... chả bao lâu hấn đã chỉ còn lại mỗi cái quần đùi!! -Lần sau mà còn để bà gặp thì không còn cái quần để mặc đâu con!! - Hương vừa khoác áo của hấn lên người, vừa lăm bằm.

Nàng bỏ đi, lẩn vào đám đông tò mò đang vây dần, đám du côn kia tất nhiên không tìm ra nàng, bọn chúng đâu có biết nàng đã mặc đồ của đại ca lên người nên cứ chăm chăm đi tìm con bé mặc áo thun xanh, quần hộp đen.

Chương 29: LO SÓT VÓ!!

Còn Thanh, trong lúc chị cô đang cầm đầu bỏ chạy khỏi đám du côn, thì cô vẫn núp ở 1 góc trong con phố gần đó. Cô sùi sụt khóc, vừa lo cho chị, vừa cảm thấy xấu hổ vì hành động vô cùng ngu ngốc của mình.

Cô tự hỏi tại sao mình lại si mê 1 tên như thế, mãi cho đến khi Hương xuất hiện, cô mới nhận ra bộ mặt thật của hấn. Thanh cắn môi, chị Hương vì bảo vệ cô mà phải ở lại với đám côn đồ đó, còn cô, người gây ra mọi chuyện lại đang trốn ở đây!!

- Thanh ơi!! Lỡ chị Hương... Mày... mày... - Thanh nước mắt ngấn nước mắt dài, cô lo cho Hương lắm. Tất nhiên Thanh không biết Hương 1 thân võ nghệ, cô lo bọn nó làm gì Hương rồi! Cô giận mình quá!

Thanh cầm cái điện thoại trong tay, cô run run đưa lên. Đến nước này thì cô không thể không cho ba mẹ biết chuyện.

...

Hương thở phào, nàng ngó trước ngó sau. Không có tên nào quanh đây nữa, nàng thoát rồi!! Phù!!

Hương cởi cái áo đầy mùi... rác trên người ra, không vì tình thế hiểm nghèo thì đừng hòng nàng mặc vô, thảo nào mà nàng đi đến đâu là dân tình dạt ra đến đó. Ai cũng thầm nghĩ: đẹp gái mà sao ở dơ dỉ vậy cà!?

Sức nhớ đến em, bụng nàng thót lại. Thanh giờ này ra sao rồi??

Hương thò tay vô túi, lôi cái điện thoại ra gọi cho Thanh. Mãi đánh nhau, trốn chạy, nàng quên bém con em.

MÁY BẬN!! Trên màn hình hiện lên dòng chữ càng làm Hương lo sốt vó!

- Con nhỏ chết tiệt! - Nàng nghiêng răng!!? Hương lo quá, lỡ nó mà có mệnh hệ gì thì...

Nàng bấm điện lại, lần này mà không có thì buộc lòng nàng phải nói với chú thím thôi.

- A-lô... - Đầu dây bên kia lên tiếng.

- Thanh!! Mẹ kiếp! - Hương găm vào điện thoại. - Cô đang ở đâu?? Cô có biết tôi lo cho cô lắm không, sao không bắt máy!?! - Hương tuôn 1 tràng, nàng vừa mừng vừa giận.

- Chị... chị... em xin lỗi. - Bên kia Thanh lí nhí nói, cô biết chị cô lo lắng lắm, tự nhiên cảm giác tội lỗi trong lòng Thanh lại tăng lên.

- ... - Tự nhiên cơn giận trong Hương xẹp lép. Nàng thấy em không sao thì nhẹ nhõm vô cùng. - Đang ở đâu? - Nàng hỏi, giọng dịu dàng hơn.

- Em đang ở nhà... - Giọng Thanh lí nhí.

- HẢ!?! - Hương nghe mà muốn bật ngửa ra, đã bảo là không mách chú thím cơ mà. - Thế, thế... - Tự nhiên nàng ấp úng, thế câu **** thề khi nãy...

- Chú đây! - Bên kia giọng chú Minh vang lên, vẫn là cái giọng nói này nhưng sự bông đùa mọi khi biến đâu hết sạch. - Con đang ở đâu? Có bị làm sao không... - Nói đến đây, giọng chú tràn đầy lo lắng.

- Ô... À! Con không sao! - Hương trả lời.

- Có thật không?? Bọn nó không làm gì...

- Không sao thật mà chú! - Hương nói nhanh, nàng biết chú nàng sợ cái gì, mà cũng đúng, chú Minh đâu biết nàng có võ!?!

- Vậy thì chú đến đón con, con đang ở đâu?? - Giọng chú có vẻ nhẹ nhàng hơn, nghe Hương ăn nói rành mạch như thế chú mới bớt lo. - Ừm... con... con đang ở đường AB, ngã tư đó chú. - Hương vừa ngó lên tấm bảng quảng cáo gần đó vừa nói.

- Rồi, đợi chú nhé!

...

Chú thím trao đổi ánh mắt nhìn nhau sau cuộc điện thoại. thím lau lau nước mắt thở phào.

- Vậy là nó không sao...

Chú Minh chả còn thời gian nghe vợ nói, chú lao ra cửa phóng lên xe vọt đi.

Hương vì con chú mà dám ở lại giữa đám côn đồ ấy, chú và thím vừa biết ơn vừa lo lắng. May quá, lỡ mà bọn nó làm gì bậy bạ chắc ông anh lao đến xé chú ra làm tư quá!! Híc híc.

Cái ngã tư đèn xanh đèn đỏ đã hiện ra trước mắt chú, dưới cột đèn giao thông là 1 cô gái mặc áo thun xanh, quần hộp đen đánh đá đá cái lon.

- Hương!! - Chú vui mừng gào lên. May quá, nó không sao thật rồi.

- A! Chú!- Cô gái ấy nhảy loi choi ra hiệu, chắc cô sợ chú không thấy mình.

Chú Minh dừng xe bên lề, chú lao lên lề, nắm vai Hương quay tới quay lui mấy vòng để xem thử con cháu “bảo bối” có sút mẻ miềng nào không?? Chú thở phào, đưa cho Hương cái mũ bảo hiểm. Mà khoan!!

- Người cháu...

- Có mùi rác!!! - Hương tiếp lời, mặc nguyên cái áo đó vô người, bảo sao không “nồng nàn” mùi rác được??

Thấy mặt ông chú hiện rõ hai chữ THẮC MẮC, Hương nhe răng cười trấn an.

- Tí nữa về cháu kể cho.

- Ờ ờ! May nha! Mày liều thiệt đó, chú thím biết ơn mày quá Hương ơi!! - Chú Minh không nén nổi xúc động.

- Thôi về đi chú! - Hương lo con bé Thanh ở nhà sẽ bị ăn roi bầm *** nên giục chú.

- Ờ ờ!

Xe vừa về đến nhà, nàng đã thấy thím chạy ra đón.

- Hương ơi!! Hu hu... - Thím vừa khóc vừa nói, trông tội nghiệp quá!
- Con không sao mà thím!! - Hương áy này khi thấy thím lo ình như thế.
- Trời ơi!! - Thím xúc động đến nỗi đứng im một chỗ, miệng há ra như muốn nói mà nói không được.

Hương vội dìu thím vô nhà.

- Không sao mà thím!!

..... Chương 30: NỖI LÒNG CỦA CHA MẸ

Thím vô đến nhà mới hoàn hồn, bà cứ xăm soi Hương, sợ nàng có bề gì thì...

- Kể cho thím nghe, có chuyện gì?? - Giọng bà gấp gáp khiến Hương thấy tội nghiệp vô cùng.
- Kể đi, đừng giấu chú thím, con Thanh nó kể hết rồi!! - Chú nhắc trước.
- Dạ, dạ!! - Hương nhăn nhó, con quỷ con kia sợ quá kể hết rồi sao?? Thế thì nàng muốn giấu cũng không được rồi.

Hương bắt đầu kể. Càng kể, mồm của 2 người lớn càng há ra, chỉ thêm chút nữa chắc phải đến bác sĩ chỉnh hình luôn!!?

- Thì ...thì lúc em thanh nó chạy rồi, cháu cầm ghế... Ờ... ờ... - Hương mặt mày méo xệch, mẹ nàng mà biết tin con gái có võ truyền ra ngoài chắc té xỉu quá!!
- Sao nữa?? - Thím nhin không nổi liền xen vô.
- Dạ... cháu phang vào lưng thằng đứng ngoài cùng, nó không đề phong nên... - Hương nheo mắt nhìn chú thím. - Chú thím hứa không kể ẹ cháu nghe nhé!!
- Hứa!! - Hai người đồng thanh nói.
- Nên nó đập đầu vô bàn...

...

Khi Hương kể đến những đoạn gay cấn, chú thím nàng cứ nhấp nhੌm trên ghế không yên. Họ vừa bất ngờ vì con cháu “trông có vẻ” hiền lành của họ hoá ra võ nghệ đầy mình như thế, vừa thót tim lại vì... Hương quá có khiếu kể chuyện. Kể đến đoạn đánh đấm thì máu kiếm hiệp trong người ông chú nổi lên, ông vỗ đùi đánh đét.

- Hay lắm! Sao không đá cho nó khỏi lấy vợ luôn con!! - Ông hùng hồn nói, rồi sức nhớ ra như thế thật khiếm nhã trước mặt 2 người phụ nữ, ông đành hắng. - Kể tiếp đi con!!
- Sau đó con úp sọt rác lên đầu hắn, xô đám gây gộc dựng bên tường vô người hắn... - Chỉ với nghe đến đó, chú thím đã thấy hả dạ lắm rồi. Đúng, đối với loại người như hắn thì úp nguyên cái sọt rác lên đầu, xô cây đè lên là còn nhẹ đó. - Rồi con sợ đám đàn em hắn phát hiện, con lột hết quần áo hắn ra mặc vô mới thoát được đó chú. - Hương “vô tư” kể.

Chú thím nàng không hẹn mà nhìn nhau. Không ngờ con bé này ra tay “nặng” như thế, phô bày “cảnh xuân tươi mát” của người ta ra thì quả thật là “hơi” ác. Mà không ác thì không phải là nàng!!

- À! Mà con Thanh đâu rồi thím?? - Hương sức nhớ ra “nhân vật chính”.

Nhắc đến nó, chú Minh lại nổi cơn điên.

- Nó trốn trong phòng rồi, ra đây là chú... - Ông giận dừn dừn. Mặt đỏ gay. Không nhắc đến thì thôi, nhắc đến là ông không chịu nổi. Ai đời cho nó ăn học tử tế mà lại chết mê chết mệt 1 thằng du côn.
- Cháu thấy em nó còn bé! Hay chú tha...
- Im ngay! Chú dạy dỗ nó ra sao mà... - Chú Minh tức đến mức nói không ra hơi!!?
- Nhưng dù sao thì em nó cũng biết lỗi rồi mà chú. - Hương tiếp tục xin cho em, thật ra nàng không muốn em bị ăn đòn dù cũng thấy điên thật.

Chú nàng không nói nữa mà bỏ thẳng vào trong, ông cũng không biết xử trí ra sao nữa!!?

Thím ngồi đó thở dài, bà vừa thương vừa giận con, quả thật bà cũng muốn cho nó vài roi vào ***.

- Thôi đi tắm đi con. Tắm rồi ăn cơm.

- Dạ! - Hương thấy thương chú thím bao nhiêu thì càng hận tên kia bấy nhiêu. Biết thế nàng đã lột hết đồ của hắn ra rồi!!?!
...

Trong lúc Hương đang tắm thì Thanh đang nằm khóc trong giường. Cô thấy có lỗi với chị và ba mẹ quá. Chính sự non trẻ của cô đã khiến cho ba mẹ phải đau lòng. Thanh vẫn còn nhớ ánh mắt tức giận pha lẫn xót xa của ba mẹ, tại sao cô có thể mê muội như thế. Và cả chị Hương nữa. Suýt nữa cô đã khiến chị gặp nguy hiểm. Thanh không biết phải xin lỗi mọi người ra sao.

Trong phòng...

Chú Minh thở dài. Nói thì hùng hổ như thế thôi chứ chú thương con lắm, thấy nó bỏ lời mọi dạy dỗ ngoài tai để bây giờ gây họa như thế thì chú vừa giận mà vừa xót xa. Nằm một mình vắt tay lên trán, chú nhắm mắt mà ngủ không được, chú cũng muốn nhỏ nhẹ khuyên bảo con, chắc qua chuyện này nó cũng tỉnh ra nhưng lòng tự tôn không cho phép chú làm thế!! Haiz! Làm sao bây giờ??

Trong khi chú đang trầm trồ trong giường thì thím cứ thừ người ra trong bếp. Nồi nước sôi sùng sục mà bà vẫn chưa bỏ rau vào. Thanh ơi là Thanh!! Người làm mẹ như bà đau xót biết chừng nào khi thấy con gái như vậy, may sao có con bé Hương nếu không thì... Bà vừa sợ chồng đánh con đau, vừa muốn ổng... đập cho nó 1 trận. Bà không biết phải làm sao, vừa thương lại vừa giận, nghĩ đến cái thằng mắc dịch đó bà vừa thấy ghê vừa thấy sợ. Lỡ con bà ra sao này lại tiếp tục chết mê chết mệt 1 thằng nữa thì... Nghĩ đến đó bà không đưa tay lên quệt nước mắt. Bà hi vọng con Thanh nó hiểu ra mà tỉnh ngộ.

.....

Chương 31: ĐÓN VỀ

Lại nói đến ông Chính, những ngày con gái đi quả là thiên đường. Vừa đỡ mệt óc, vừa được ngủ yên, ông sung sướng không để đâu cho hết. Cấp dưới của ông nhờ thế mà cũng dễ sống hơn.

Sáng nay, lúc đang nghiên cứu tài liệu thì tự nhiên điện thoại di động rung lên như điên. Ông cầu nhàu thò tay vô túi, ai gọi cho ông trong giờ hành chính nhỉ??

- A-lô!

- Anh hả, em đây. - Giọng chú Minh có vẻ lo lắng từ đầu bên kia vọng qua.

- Có chuyện gì? - Tự nhiên ông cũng thấy bất an, thằng em “quí hóa” cả đời không điện cho ông lấy 1 cuộc, sao tự nhiên...

- Ờ... anh à. Em có chuyện cần nói với anh. - Bên kia lại dài dòng, hình như có cái gì khó nói.

- Chú nói nhanh nhanh lên dùm cái. - Ông Chính sốt ruột, số tài liệu, hồ sơ đang chờ ông giải quyết có thể đề chết 1 con trâu.

- Anh à, em... em... xin lỗi.

- Hả? Mày bị khủng hoảng hả Minh? - Ông Chính bắt đầu nổi điên, gọi điện đến làm phiền ông chỉ để nói mấy câu ba láp này thôi hả???

- Em nói xong phải bình tĩnh nhé, anh đừng nói với chị... - Giọng chú Minh nghe mới khổ sở làm sao, chuyện như vậy làm sao chú dám nói cho ông??

- Ừ!

- Con bé Hương nhà anh nó đang ở... ở chỗ đám du côn, em... em sợ... - Chú không dám nói thẳng với anh là vì con bé Thanh mà Hương bị kẹt ở chỗ đám du thủ du thực.

- Hả?? - Ông Chính đứng bật lên. - Sao?? Chú... chú...

- Anh đến đây ngay đi, có gì anh em mình...TÚT! TÚT! - Chú chưa nói dứt câu bên kia đã cúp máy, kì này thì anh chú giết chú mất!!

...

- Minh ơi!! Mày ra đây mở cửa cho tao!! - Ông Chính đứng bên ngoài gào tướng lên. Ông chả thèm bấm chuông bấm chiếc, bây giờ con gái ông là trên hết!! - Minh ơi!! Mày ra mở cửa cho tao!

Ông đã lái xe 1 lèo đến thẳng đây, chả kịp chờ anh tài xế. Con gái của ông là quan trọng nhất, dù không hiểu hết lời thằng em nhưng ông biết con gái đang gặp chuyện. Hương ơi!! Biết thế ba để con ở nhà cho rồi!! Chỗ đám du côn là chỗ nào, cái từ “du côn” càng khiến ông lo hơn. Dù con gái ông 1 thân vô nghề nhưng lỡ bọn nó đông thì làm sao con bé đánh lại!!! Nghe tiếng ông anh hò hét ngoài cửa, thím từ dưới bếp chạy ra.

- Anh! Anh đến rồi! - Thím luống cuống mở cửa. Tự nhiên nhìn ông Chính thím thấy có lỗi quá!! Khiến một người bận trăm công nghìn việc như ông phải phóng tới đây thì thật là không phải.

- Thím Tư! Con Hương, con Hương nó đâu?? - Ông Chính vút toẹt cái xă giao lịch sự, hỏi dồn.

- Con bé ở trong nhà đó anh Hai! - Thím nhìn ông anh hốt hải thì cảm giác tội lỗi càng tăng lên.

- Hả?? Chú thím giỡn tôi phải không?? - Đột nhiên ông gằn giọng. Rảnh quá hết chuyện chơi hay sao mà dám hù ông như thế.

- Không phải đâu anh, anh vô nhà nghe vợ chồng em giải thích đã!! - Thím lú lú.

Nói rồi thím kéo tay ông vô nhà, nhìn ông mặt mày đỏ rực thì thím càng lo, không nói cho rõ ràng thì vợ chồng thím chết với ông anh này!

- Anh ơi! Ra đây, anh Hai đến!! - Thím vừa rót nước vừa gọi chồng.

Chú Minh đang nằm trong phòng nghe vợ gọi thì bật dậy chạy ra, cái ông này làm gì mà đến nhanh dữ!!!!

- Anh!

- Chú thím muốn nói gì?? Con Hương nhà tôi nó...

- Anh từ từ nghe em nói đã. - Chú Minh nhăn nhó, ông anh đã “đại giá quang lâm” thế này thì... - Chuyện là vậy anh à...

...

Chú kể tới đâu, cặp lông mày ông Chính càng dính vô tới đó, nghe chú tường thuật mà tim ông đánh lô tô trong ngực ầm ầm!!!

- Thiệt hả chú?? - Ông há mồm, không ngờ câu chuyện lại diễn biến... li kì và hấp dẫn như thế.

- Ồ! Công nhận con Hương nhà anh giỏi thật, không có nó thì vợ chồng em... - Chú vừa biết ơn Hương, vừa xấu hổ vì đứa con của mình.

Nghe đến đây ông Chính vừa cảm thông vừa... hãnh diện, khi biết con lột hết quần áo của thằng kia ra ông không khỏi “hãi hùng”, nó dám làm thế sao, ông bà thông gia mà biết thì... Ừc!! Con ông để ra đúng là cao thủ, ra tay thật tàn nhẫn, rất hợp... với nghề kinh doanh của ông. He he!! Haiz!! Nhưng mà cũng tội chú thím quá!!

- Thôi, cháu nó lỡ rồi thì lựa lời khuyên bảo nó, haiz!! Trẻ con mà!! - Ông Chính cảm thán! - Thời gian qua cháu nó làm phiền chú thím quá, thôi để tôi đưa nó về!!

- Anh xem như vậy cũng được! Thôi! Anh ăn cơm với chúng em nhé. - Chú chỉ biết đồng ý.

- Ủ!

Hương vừa từ trong nhà tắm bước ra đã thấy ông già ngồi đó.

- Ô! Ba, ba đến đây làm gì?? - Nàng ngạc nhiên trước sự có mặt của ông.

- Thì tại chú mày nói... ờ mà có sao không con?? - Ông Chính “bắn” khỏi ghế, sầm soi “cục vàng”, nó mà sứt miếng nào chắc ông khó sống yên với bà vợ.

- Con không sao mà ba!! - Nhìn ông già sầm soi, tự nhiên nàng thấy khó chịu. Nhưng nghĩ đến sự lo lắng của ba, vì mình mà bỏ hết công chuyện, Hương cầm tay ba nịnh. - Ba! Con không sao thiệt đó, ba lại đây con đâm lưng cho.

- Khỏi cô nương!! Đi đâu là gây sự đó. Vụ thằng con rể còn chưa đã sao?? - Ông giả vờ nghiêm mặt chứ trọng bụng khoái tì tì ti!!

- Ba!! - Nghe ông nhắc đến Trịnh vũ, tự nhiên nàng lo. Ông già này nhớ dai gớm, tưởng quên thằng con rể rồi chứ.

Nhìn mặt con, ông Chính cười.

- Đi chơi sướng rồi nhé, giờ về gấp “chồng tương lai” thôi. Chạy đâu cho thoát hả con?? - Con ông để ra mà sao ông không biết.

- Hứ! Ba nhớ dai gớm! Con không cưới đâu!! - Nàng xị mặt.

Ông không thêm đôi co nữa.

Hứ!! Mới gặp lại là đã tức rồi!! Hứ!! Trịnh Vũ đáng ghét, ghét luôn cái mặt đẹp trai của hần ta!! Nàng tức quá mà không biết trút vào đâu.

Ăn cơm trưa xong, Hương nằm dài trên ghế sa-lông. Con bé Thanh khóa trái cửa thì có chúa mới vô được!! Haiz!! Mới chơi được hơn 1 tuần đã bắt về, chán quá, mà sao rắc rối cứ bị hút vô nàng như mạt sắt bầu quanh cục nam châm, về lại chạm mặt cái tên Trịnh Vũ kia, trời ơi, không lẽ ông bắt con đeo gông vào cổ thiệt sao??

Lấy chồng, để con, nội trợ... những ý nghĩ ấy ám nàng vào tận giấc ngủ??!

.....

8. Chương 8

Chương 32: CHẠM MẶT

Đã 2 ngày kể từ hôm rời nhà Thanh.

Nàng ngồi trên lớp mân mê cây bút, khê căn môi. Nàng cứ nghĩ tới Thanh, không sao tập trung được. Nàng đã đắc tội với tên thanh niên kia như thế, lỡ hần tìm cách trả thù con bé thì sao?? Hết nghĩ đến con bé, Hương lại nghĩ đến Trịnh Vũ, nàng không biết phải làm sao đây, quả thực nàng không muốn dính líu gì đến hần, cưới thì lại càng không.

- Khỉ! - Nàng lằm bằm trong vô thức. Mấy ngón tay thon thon siết cây bút đến mức nổi cả gân xanh. Hương nhất định không chịu đầu hàng ông già.

Ve... Ve... Ve...

Từ mấy tán cây bên ngoài cửa sổ, tiếng ve vọng vào râm rân, báo hiệu cho các cô cậu học sinh rằng mùa hè sắp đến rồi.

Ve ve ve, hè về!! Hè về thì ngày nàng phải cưới chồng cũng sắp về rồi!!?! Ông già đã bảo lại là lên đại học thì cưới luôn, học xong rồi để cháu cho ổng vẫn chưa muộn!!?! Hứ!! Cháu, cháu, cháu, cháu!! Bộ con gái không bằng CHÁU sao??

- Cô Hương!! Cô Hương!! - Từ trên bảng vọng xuống tiếng của bà cô bộ môn.

- Hơ!! Ó!! Dạ... - Nàng đứng bật dậy, tiếng kêu cắt “phục” dòng suy nghĩ của nàng.
- Cô tập trung vào nhá! Còn lơ là nữa tôi sẽ ghi sổ đầu bài đấy!! - Bà cô đánh giọng nhắc.
- Dạ!

Hương lí nhí nói, nàng ngồi xuống, mặc dù chữ nghĩa chả vào đầu nổi nhưng nàng cũng làm bộ chăm chú, kì thi sắp đến nhưng nàng không lo, cái đáng lo là...

Chiều...

Một cô gái mặc quần jean Sisley ống thẳng, áo sơ-mi trắng hở cổ bước vào quán café. Nhìn thôi cũng biết là con nhà giàu rồi. Ăn mặc rất đẹp, rất hợp thời trang.

- Cho 1 nước cam. - Cô gái nói với anh phục vụ.

Những làn gió ve vuốt, tiếng nhạc êm dịu, cô gái khẽ nhắm mắt tận hưởng chút xíu bình yên còn sót lại. Ở đây cô đã tạm quên đi những phiền toái, bực dọc. Một phút trôi qua... rồi 2 phút... phải chăng nàng sẽ có được những giờ phút thanh thoi ở đây?? Không có ông già, không có Trịnh Vũ, haiz... cuộc đời thật là vui!!!

Hương khoan khoái nhấp từng ngอม nước cam nhỏ.

- Anh Vũ! Đạo này còn ghé đến chỗ thẳng Hoàng không anh? - Một giọng lạ hỏi.
- Không! Nó suốt ngày gái gú, đến cũng có thấy nó đâu! Thế mà đi Sing chơi có kiếm được cô nào ngon ngon không?? - Một cái giọng quen thuộc chọc thẳng vô tai Hương.
- Ha ha! Em thì thêm gì, mình có đầy mà anh. Hôm nay anh em mình đến đâu đây?? - Lại 1 cái giọng vô cùng quen vang lên. - Hay anh Phong làm chủ xị nhé!
- Ủ! Thằng Vũ OK thì tao chịu liền. - Giọng nói này nàng nhớ có nghe ở đâu rồi!?

Mấy tiếng nói ngày càng gần hơn.

Hương sững người! Không!! Không thể được!! Nàng muốn khóc thét lên!! Không thể là hần được!!

Không tự chủ được, nàng từ từ quay đầu lại.

Dù đã có chuẩn bị nhưng cái li trên tay nàng vẫn tuột xuống đất!! Mắt nàng tròn vo, tại sao thành phố Y to vật vờ thế này mà đi đâu cũng đụng cái “vỏ dưa” đáng ghét ấy?? Không phải chỉ một mình hần mà...

- Á!! - Một thanh niên trong đám chỉ thẳng tay vào mặt Hương mà THÉT lên!
- Á!! - Nàng đã nhận ra kẻ đó!!

Hai tiếng “Á” thu hút tất cả ánh mắt của đám thanh niên.

- Tiểu yêu!! - Trịnh Vũ kinh ngạc thốt lên, băng đi 1 tuần giờ lại lù lù xuất hiện.
- Trịnh Vũ! - Hương rời mắt khỏi tên thanh niên kia nhìn anh.

Hôm nay anh ăn mặc rất đơn giản. Sơ-mi đen cổ hở, quần jean nhưng lại vô cùng đẹp trai, đặc biệt là gương mặt lạnh lùng vốn có. Đúng là có thể hút hồn tất cả con gái, trừ Hương ra.

Đúng ra nàng đã bỏ đi ngay từ khi thấy anh, nhưng có 1 người khiến Hương phải chú ý.

Hương rời mắt khỏi Trịnh Vũ, nhìn tên thanh niên kia này.

- Còn nhớ người quen không? - Nàng hỏi đầy khiêu khích.
- ...

Làm sao hần quên được kẻ đã “phô bày” thân thể hần ra giữa bàn dân thiên hạ, hôm đó hần vừa đau vừa xấu hổ?? Hần chính là tên thanh niên đã bỏ rơi Thanh!!!!

Trịnh Vũ nhú mày, không ngờ thẳng đàn em của anh lại quen nàng.

- Chuyện gì vậy Phương??

- ... - Hấn mặt đỏ đến tận mang tai, nhưng không dám manh động, hấn nhận thấy con nhỏ này có cái gì với Trịnh Vũ.

Anh quay qua Hương, con tiểu yêu này lại gây chuyện gì đây, lâu không gặp anh cũng thấy “nhớ” nó gớm!!

- He he! Có gì đâu! - Hương đứng dậy. Nàng nửa muốn bỏ đi, nửa muốn quây tên thanh niên tên Phương kia. Những gì hấn nói đến bây giờ nàng vẫn chưa quên.

- Tiểu yêu, cô lại gây rắc rối hả? - Trịnh Vũ nheo mắt hỏi.

- Đâu có! - Hương chối, thôi, bỏ đi cho rồi. Hấn mà dám đụng đến con bé Thanh thì nàng lột da hấn sau. Có Trịnh Vũ nàng lại hết ham.

Hương quay lưng đi, bỗng nghe đằng sau có tiếng gọi. - Em! Ở lại với bọn anh cho vui! - Hương ngoái lại thì thấy Phong đang vẫy vẫy.

Phong thấy nàng đẹp vậy thì không nỡ... để nàng đi. Anh cố lờ đi cái lườm của Trịnh Vũ.

Hương hơi bối rối, nàng chưa kịp quyết định thì đã nghe tiếng Trịnh Vũ.

- Ở lại chơi! Cô sợ tôi làm gì cô sao?? - Trịnh Vũ giả giọng bồn chồn, anh đổi ý rồi, phải rủ con nhỏ này theo để “gài” nó 1 phen. Anh hận nó lắm!!

- Hừ! Trịnh Vũ đồ... - Hương trợn mắt bặm môi nhìn lại anh, thách à? Tưởng tôi sợ sao?? - Được! Đi thì đi, nhưng anh phải xin ba tôi đã!!

- Ha ha! Tưởng gì, chắc chắn “nhạc phụ đại nhân” sẽ không từ chối đâu!! - Trịnh Vũ nheo đôi mắt đẹp nhìn nàng.

- Hừ! Ai là nhạc phụ của anh?? - Nàng gườm. Môi dẩu ra thách anh. Trịnh Vũ nhìn mà muốn... cắn cho 1 phát.

Mấy thanh niên cùng nhóm đưa mắt nhìn nhau, không giấu nổi ngạc nhiên. Sao?? Chẳng lẽ con bé này là chị dâu tương lai của tụi mình sao?? Nhìn cái tướng gườm gườm kia lại càng không phải.

- O!! - Một thanh niên trong nhóm khô khốc thốt lên, anh này đưa mắt nhìn Phong. - Anh Phong...

- Hề hề!! Chị dâu tương lai của tụi bây đó!! - Phong mau mắn giới thiệu.

- Trời! - Tên Phương kia toát mồ hôi, những lời hấn nói với nàng, giờ nàng mà thuật lại cho Trịnh Vũ nghe chắc hấn nhừ xương.

- Hừ! - Hương hừ mũi. Ai là chị dâu của mấy người??

.....

Chương 33: ĐI NHẬU!

Trời đã gần tối...

- Thế giờ cô muốn đi đâu? - Trịnh Vũ hỏi. Ưu tiên phụ nữ.

- Anh rủ tôi đi mà!! - Hương bĩu môi, mấy cái chỗ khoản chơi, anh giỏi hơn cô gấp trăm lần.

- Thế thì đừng hỏi hấn nhé!!

Nhìn ánh mắt gian tà của anh, nàng vừa tò mò, vừa lo lắng! Nhưng đồng thời máu hiếu thắng cũng nổi lên.

Đi đâu??

- Thì đi rồi biết!!

Gió bắt đầu mang mùi của biển. Năm thanh niên cùng 1 cô gái trên chiếc xe mui trần chạy bon bon.

Hương thắc mắc không biết là đi đâu?

- Đi nhậu hả?? Tôi không biết nhậu đâu nha. - Hương dạo trước.

- Ha ha!! Đúng, đi nhậu đây! Cô không biết uống thì ngồi ăn! Xong thì uống vài li, có say thì... - Nói đến đây anh cười gian manh, hé hé!!

- Cái... Cái đồ!! - Đồ con heo! Hương gào lên trong lòng, giữa bao nhiêu người nàng không thể đánh mất tác phong được.

Nàng dứ dứ nắm đấm về phía anh như muốn cảnh cáo: giở trò thì liệu hồn!!

- Bộ cô nghĩ gì lung tung hả?? Thì trước sau chả làm, làm trước có sướng hơn không?? - Miệng lưỡi Trịnh Vũ thật nham nhở hết chỗ nói.

- ... - Hương mặt đỏ tía tai, thẹn đến mức không nói được lời nào. Sao tên này dám oang oang phát ngôn như thế??

Đám ngồi phía sau không ngờ hai người này “công khai” đến thế, chắc họ quên có người ngồi ghế sau rồi.

Phong cảm khái lắc đầu, cuối cùng thì mong ước của bác gái sắp được thực hiện rồi!!

Phương thì càng khiếp sợ, hắn đã tuyên bố sẽ “lột” chị dâu, hắn thậm mong cho chị dâu tha cho hắn một con đường sống, không thì...

Trịnh Vũ dừng xe trước một nhà hàng mang phong cách Trung Hoa.

- Đến rồi! - Trịnh Vũ lên tiếng.

Cả đám kéo nhau ra khỏi xe. Hình như anh đã nhậu ở đây nhiều lần rồi thì phải, thằng nhân viên cứ te te chạy ra đón tiếp làm như quý hoá lắm!

- Anh Vũ! Tụi em đã dọn bàn trên tầng cho anh rồi, mời anh.

Hương đảo mắt xung quanh. Nàng thấy cái bàn “tồi tàn” nhất trong quán này cũng ngốn của người ta không dưới chục triệu 1 lần. Hắn muốn ngồi bàn nào nữa đây??

Đi! Thì đi! Tuy đây là quán nhậu, nhưng nàng chỉ đến ăn thôi!!!! Chắc cũng chả sao đâu nhỉ. Nàng ngó tới, ngó lui... như thể đề phòng. Thế giới nhậu nhẹt là nơi nàng chưa bao giờ biết tới. Trẻ cũng có, xồn xồn cũng hằng tiết vịt. Lâu lâu lại nghe tiếng ” Một! Hai! Ba! Dzô!!!!”

Nhìn cái bản mặt dáo dác của nàng, anh ngứa hết cả gan. Người ta lâu ngày không gặp nên có “nhã ý” muốn dẫn đi ăn mà cái mặt cứ dáo dác ngó thấy ghét. Người ta đã “tử tế” gọi cho nhạc phụ đại nhân thì còn dám làm ăn gì nữa?? Anh làm sao có thể quên vụ trấn lột “dã man” của nàng đối với anh. Vèo 1 phút đi tong cả chục triệu, đã thế còn dám “gài” anh nữa. Nhưng anh cũng chả thèm so đo tính toán. Con tiểu yêu này đúng là toàn “suy bụng ta ra bụng người” là giỏi thôi. Nói thật, nghe toàn mấy tiếng “anh” ngọt ngào, anh cũng nhớ con tiểu yêu lắm. Không có nó tính ra anh cũng buồn.

Sáu người, 5 nam 1 nữ, bất luận xét về tướng mạo hay chiều cao thì 5 anh con trai cũng không chê vào đâu được. Kể xấu nhất - theo nhận xét của Hương - cũng khiến bao cô vợ tim mà chết!! Mặc dù đã thấy Trịnh Vũ nhiều lần nhưng mấy em tiếp viên ở đây đều không cảm được... nước miếng. Người nữ lại càng xinh đẹp, yêu kiều khiến nhiều anh bồi bàn đá phải kết bia.

Suốt dọc hành lang, bao ánh mắt dõi theo.

Đang đi, Trịnh Vũ đột nhiên thấy có ai níu tay mình lại. Thì ra là Hương. Tự nhiên níu tay anh lại, con tiểu yêu muốn gì đây??

- Làm gì dữ vậy?? - Nhìn ánh mắt cảnh giác của anh, nàng xì mặt. - Ngồi có phải chờ lâu không??

- Cô muốn gì tiểu yêu? - Anh nheo mắt hỏi.

- Thì thì... - Hương ấp úng, nàng cười nịnh anh. - Trịnh Vũ, tối rồi, anh thấy ngoài trời tối không?

- Thì sao?? - Nhìn vẻ mặt “cười nịnh” híp mí vô cùng dễ thương của nàng, tự nhiên giọng anh dễ hân. Mà tối rồi thì đương nhiên trời cũng đen thui chứ sao??

- Thì... đáng lí giờ này mẹ tôi đã nấu cơm rồi, ngồi mà còn chờ nữa thì.... - Hương đỏ mặt giải thích, nàng đói quá. Chuyện đáng xấu hổ này không hiểu sao nàng cũng dám nói với anh. Hình như lâu dần Hương

cũng đã quen với sự có mặt của Trịnh Vũ, nghiêm nhiên trong lòng nàng cũng không còn xem anh là người ngoài. Tất nhiên là Hương không biết điều đó!!

- Hừ! Đói hả? - Anh nheo mắt đầy ác ý nhưng giọng lại đầy thích thú, lại còn pha chút dịu dàng.

- Ừ!

- Ha ha! Thế ăn xong có báo đáp gì không?? - Anh cười.

- Hừ! Có thể mà cũng tính toán, cái đồ hẹp hòi, đồ Trịnh Vũ... - Hương lại nổi máu trẻ con. Nàng đói chết mất, trưa nay “lỡ” ăn ít quá!! Nhưng nàng không dám to tiếng, anh mà điên lên thì lại không cho ăn, không chở về mất!! Trong mắt nàng, Trịnh Vũ là đồ hẹp hòi.

Trong lòng anh trào dâng một nỗi thích thú, con tiểu yêu này lúc cần cũng dễ thương quá đấy chứ! Có điều nó muốn ăn thì anh phải cho nó đói đến bủn rủn chân tay thì thôi!! He he!! Tiểu yêu mắc dịch!

- Thôi được rồi, cho ăn đi rồi sẽ được báo đáp đằng hoàng mà!! - Hương nhăn nhó. Nàng có cái tật giống ông già, đó là xấu đói, đã đói thì không chịu được, cả người uể oải mất hết sức lực. Khi đi học về mà không có cơm ăn thì kiểu nào cũng gây sự ầm lên.

- Nhớ đấy nhá! - Anh đưa tay bẹo má nàng.

- Hừ! Thì dẫn đi chơi nguyên 1 ngày! Chịu không? - Hương gạt tay anh ra, xoa xoa má!

- Ha ha! Được! Cô “đài thọ” hết đấy nhé!

- Biết rồi!

Thấy hai người thân mật rù rà rù rì, nín tay, bẹo má,... thì đám đằng sau càng hú hí chỉ nhau.

- Chà!! Tao sắp làm chú rồi đó mày! - Phong nhe răng cười với vẻ tự hào.

- Xời!! Chị dâu trẻ thế kia đời nào thêm đẻ em bé. Chắc còn chưa đi học xong nữa là. - Tên Triều nhận xét.

- Nhưng trước sau chả có!! Tụi mày lo mà tốt với chị dâu đi nhá! - Đức bon chen đưa ra ý kiến.

Chỉ có Phương là im re. Hắn phải tìm cơ hội chuộc tội thôi. Chương 34: ĐAU BỤNG

Căn phòng chỉ leo lét ánh đèn ngủ...

Hương lăn qua lăn lại.

Đau qua!! Híc híc!! Lần đầu tiên trong đời nàng cảm thấy đau đến thế!!

- Trịnh... Vũ!! - Hương gọi trong tiếng thở ngắt quãng. - Mẹ kiếp! Ôi! Đau...

Nàng thở hổn hển, mồ hôi vã ra như tắm.

- Tên khốn!! Dám... - Nàng nguyên rửa kẻ độc ác đó!!

- Ha ha ha!! - Tiếng cười của anh như vọng lại trong đầu nàng.

- Khoái chí đi... - Nàng rên hừ hừ!

Hương đau, đau... bụng lắm.

Nàng đang lăn lộn trên giường, mồ hôi vã ra ướt đầm lưng áo, mặt mũi tái mét, môi mím chặt. Không ngờ cái tên bá đạo này dám... Hắn rử rử rừ ti với cô nàng nhân viên hoá ra là để làm cái việc hạ lưu này. Cả đời nàng “tung hoành” mà chưa bao giờ bị ném mùi như thế. Nàng thề trước cái bóng đèn, chính tên ác ôn kia làm cái trò đó. Chừng nào đèn bể thì coi như hắn oan.

BỤP! Cái đèn quả ớt bên trong hộp đèn ngủ vỡ tan tành, căn phòng tối đen.

- Đừng hòng!! - Hương rít chìn chặt, nàng ngoan cố. - Cái đèn to vỡ mới tính!! - Nàng không tin Trịnh Vũ vô tội, càng đau, nàng càng hận.

Ông già!! Ông tin con rể của ông quá rồi phải không??

Chỉ có những ánh đèn ngoài con lộ chính hắt vào phóng năng. Hắt lên gương mặt xinh đẹp của Hương.

Nàng cắn răng, và... cái toilet nhà nàng vì thế mà hoạt động không ngừng nghỉ!!

TRỊNH VŨ. TA HẬN NGƯỜI !!

Lại nói, ba mẹ nàng đi du lịch hết rồi, chỉ còn mình nàng ở nhà thôi!! Có lẽ Hương không biết câu cuối cùng ông Chính nhắn với Trịnh Vũ.

- Hà hà!! Con rể, được thì ba cũng... muốn hai đứa tiến triển!! Hai đứa liệu mà nhanh lên, hà!! Bà nội con bé mong lắm rồi đấy!!...

...

Lại nói đến người vô tội của chúng ta, quả thật là anh không có làm cái trò hèn đó!! Nhưng nàng nào có hay?? Anh không biết rằng vừa ngồi trong toilet, Hương vừa nguyên rửa anh, nàng còn thề ngày mai sẽ cho anh biết tay!!

Anh những tưởng con tiểu yêu sẽ biết ơn mình, đâu có ngờ...

Sáng hôm sau.

Tại nhà Trịnh Vũ.

Anh vừa gặm trái táo, vừa ngóng ra cửa. Nếu không vì chờ bữa ăn sáng miễn phí mà con tiểu yêu hứa thì anh chả buồn ngồi đây ăn táo.

Sao mãi không tới nhỉ?? Anh chưa bao giờ phải chờ ai kiểu này, mà anh cũng không hiểu tại sao mình lại “muốn” đợi đến thế. Muốn ăn thì đã ăn từ lâu rồi, chẳng qua anh muốn có con tiểu yêu đi cùng thôi!?

Ăn hết táo, anh liếc đồng hồ.

- Đợi ai mà sốt ruột thế Vũ? - Mẹ anh thấy con cứ nhấp nhồm thì lấy làm thắc mắc.

- Đâu có ai đâu mẹ. - Anh chối.

- Hừ! Mày để ra mẹ hay mẹ để ra mày. - Bà Trịnh cười. - Sao không điện thoại cho “nó”?

- Ủ nhỉ! - Anh vỗ đùi cái đét.

Nhìn thẳng con, bà Trịnh Buồn cười quá. Bà có linh cảm là thằng con của bà đang “có vấn đề”.

- A-lô! Tiểu yêu, tính cho tôi leo cây hả?? - Giọng anh đầy bức tức.

Nghe đến đó bà Trịnh tròn con mắt. “Tiểu yêu” chính là tên mà thằng con bà đặt cho con bé Hương nhà thông gia. Không lẽ...

- Còn dám gọi điện hả đồ... đồ tiểu nhân! - Bên kia, 1 giọng đầy căm tức vọng qua. - Chắc thấy tôi chưa chết anh tức lắm phải không?? - Nàng hỏi đầy độc địa.

Trịnh Vũ chả hiểu mô tê, sáng sớm đã gây sự, con nhỏ này muốn gì đây??

- Cô đừng có...

- Hừ! Đem qua hại tôi xong chắc ngủ ngon lắm phải không??- Giọng Hương càng độc địa, nhưng rõ ràng yếu hơn ngày thường nhiều lắm, đã thế còn chất chứa đầy sự tổn thương. - Cô nói sao? - Trịnh Vũ nổi điên nhưng nghe giọng nàng, anh lại lo lắng. - Nói cho tôi xem, cô bị làm sao thế?? - Anh hỏi đầy quan tâm.

Bên kia không trả lời mà òa lên khóc. Có lẽ cả đêm qua nàng đau lắm, đã thế lại không có ai quan tâm, đang tủi thân ầm ứ thì anh điện thoại, bao uất ức chất chứa trong lòng nay như nước vỡ bờ.

- Ừ... ừ... đồ tồi, đồ... uống công tôi tin anh, anh là đồ hèn, đồ... ư ư!! - Hương nước mắt khóc.

Con tiểu yêu này là ai?? Nó mà khóc thì có chuyện rồi.

- Đợi tôi nhé! - anh nói rồi cúp máy.

.....

Chương 35: OAN

Trịnh Vũ không nói không rằng, xô đại đôi dép, lấy xe, phóng thẳng đến nhà Hương.

Bà Trịnh trông theo con, lòng ngạc nhiên nhưng cái đầu cứ gật gù. Theo nhìn nhận của bà, “cậu ấm” này đã “có vấn đề” thật rồi.

Bà Trịnh đứng lên, không nói không rằng, quay vào trong, môi bà giãn ra thành 1 nụ cười. Bà muốn có cháu quá!!

...

Trong lúc Trịnh Vũ đang phóng xe đến thì nàng đang cố lết ra cửa. Không uống thuốc có nước chết mất thôi. Cả đêm không ngủ, mặt mũi nàng bơ phờ, nếu không phải thể trạng nàng tốt thì chắc lặn đi cũng không nổi chứ đừng nói lết. Hương lầm bầm nguyên rửa kẻ độc ác kia. Hấn... hấn dám gọi cho nàng sao?? Ôi!! Đau chết mất!! Hương nhăn nhó, nàng không muốn làm kinh động đến ba mẹ chỉ vì cái chuyện này.

Nói là lết thì cũng hơi thảm, nhưng nhìn bộ dạng nàng đi thì chắc lết sẽ khoẻ hơn. Bụng nàng cũng bớt đau rồi, hi vọng là còn đủ khoẻ để đi mua thuốc.

Hương tuy cứng đầu cứng cổ, tính tình ngang bướng, khó bảo nhưng dù sao thì nàng cũng là con gái. Bị gạt như vậy sao có thể không tức, đã thế từ bé đến giờ quanh nàng luôn có bàn tay cha mẹ, muốn gì được nấy, chăm sóc đến tận chân răng. Đêm qua 1 mình vật lộn với cái bụng khiến nàng cảm thấy tủi thân vô cùng. Càng tủi thân, càng ầm ục, nàng càng hận Trịnh Vũ.

Nhưng dù có khoẻ đến đâu, ra đến cửa nàng đã thở hồng hộc. Nàng nguyên rửa, căm ghét bản thân bây giờ ghê gớm. Sao nàng có thể tin 1 kẻ như Trịnh Vũ, sao nàng có thể???

...

Ngôi nhà hiện lên trong tầm mắt Trịnh Vũ. Từ này đến giờ anh thắc mắc, không hiểu tại sao con nhỏ này hết mắng **** lại khóc lóc. Nghe nàng nói anh chưa hiểu ắt giáp gì, đến nơi ắt rõ. Anh chỉ sợ nó nổi điên lại phóng cả “phi tiêu tự tiễn” vào người anh thì khôn, con nhỏ mắc dịch đó nguy hiểm vô cùng, không khéo chuyện này anh “lành ít dữ nhiều” cũng nên.

Anh xuống xe bước tới cổng. Cánh cổng cao cao, sơn màu đen trông rất có phong thái nhà giàu. Bên kia cánh cổng, 1 cô gái đang lảo đảo bước qua khoảng sân rộng, vừa thấy cô gái này, anh toát cả mồ hôi, lạnh cả sống lưng, ngỡ là mình đang hoa mắt!!

Kia là ai?? Là con tiểu yêu chứ ai!! Nhưng hôm nay cái tên tiểu yêu có lẽ không còn hợp nữa!

- Hương... - Giọng anh không còn tự nhiên mà trở nên e dè, thảo nào nó khóc dữ quá!!

Nghe người gọi tên mình, nàng ngược nhìn ra cửa.

- ... - Nàng trần trối ngó 1 hồi cho đến khi cái tên TRỊNH VŨ được nhận dạng trong não. - Còn... còn...

- Nàng chỉ tay về phía anh, tức đến nổi mặt mày tím tái, tức đến nỗi không nói nên lời, nhưng trong sâu thẳm tâm hồn, nàng lại cảm thấy thất vọng!

- Cô bị sao thế?? - Anh đề phòng hỏi.

- Anh... anh còn dám vác mặt đến đây sao? Hừ! Để xem tôi chết chưa phải không?? - Thật ra nàng cũng không muốn nhưng sao những lời lẽ ác nghiệt cứ tuôn ra. Tự nhiên nước mắt nó chảy dài trên má nàng. - Mẹ! Cái quái gì thế này? - Hương đưa tay quệt nước mắt, lầm bầm rửa. Khóc trước mặt Trịnh Vũ chính là nỗi nhục thứ hai! Nàng không thể khóc!

Đến đây anh đẩy cửa bước vào, anh không biết nàng đau đớn gì, ở đâu, nhưng anh không muốn nhìn nàng khóc. Anh biết thừa Hương không muốn tỏ ra yếu đuối trước mặt anh, anh thừa biết lòng tự tôn của nàng cao hơn núi.

- Hương, có chuyện gì vậy?? - Anh bước đến gần nàng hơn, yếu thế này chắc không còn “nguy hiểm”, thế cũng yên tâm phần nào.

- Tránh ra! - Hương nghiến răng nghiến lợi.

- Không! - Anh cũng ngang tàng không kém. Một tay tóm chặt lấy tay nàng, một tay đưa lên sờ trán. - Không sốt?? Thế cô đau ở đâu?

- Đừng có giả vờ “mèo khóc chuột”, anh rõ hơn tôi phải không? - Hương nhịn đau nói.

- Cô nói rõ ra xem nào? Tôi làm gì mà cô... - Anh cũng bắt đầu nổi điên lên rồi. Không nói không rằng cứ **** rửa người khác, cái lí lẽ này ở đâu ra?

- Anh nói với con bé nhân viên kia bỏ cái gì vào bát của tôi? - Nàng hỏi thẳng, mắt nàng nhìn anh như toé ra lửa.

- Ô! Hơ! Cô nói cái gì bậy bạ thế?? - Bị kết tội oan, anh nghếch mặt ra. - Tôi bảo cái gì?? Bỏ gì??

Nhìn cái mặt ngẩn tò te của anh, Hương càng ngứa gan, hại người ta ra nông nỗi này còn bày đặc ngơ với chả ngác!!

9. Chương 9

Chương 36: TIN HAY KHÔNG MẶC CÔ!

Hương không còn sức để đôi co với anh nữa. Chỉ mới nói mấy câu mà nàng tưởng mình vừa chạy quanh sân vận động. Híc híc!

- Để tôi đưa cô đi bệnh viện! - Trịnh Vũ nhìn sắc mặt nàng càng lúc càng xấu đi thì không nhịn được nữa.

- Hừ! Có chết tôi cũng không tin anh nữa! - Hương cười nhạt.

- Tin hay không mặc cô! - Anh gằn giọng, anh không rời hơi đi đôi co với nàng. - Cô muốn chết nhưng tôi không muốn. - Anh cấm cản nói.

- Ha ha!! - Hương phì cười. - Anh là cái gì mà “muốn”? Đã nói là buông ra, tôi không cần... - Nàng vừa cười vừa thở, rõ là gần té xỉu rồi mà vẫn còn cứng đầu.

Anh trợn mắt nhìn nàng. Chưa thấy đứa nào vừa dở hơi mà vừa lì như thế. Dùng “chính trị” không xong thì anh dùng “quân sự”.

Không nói không rằng, anh lôi nàng xềnh xệch về phía xe.

- Đồ tôi! Buông ra! - Đã đau còn bị đối xử thô bạo, nàng vùng vẫy, cố thoát khỏi bàn tay anh.

Trịnh Vũ nóng máu nhất quyết không buông.

- Ư ư!! Đồ tôi, buông tôi ra... đau... - Hương bật khóc, nàng cắn thù anh. Cầm! Thù! Nàng đau lắm. Sao còn dám lôi nàng đi thế này??

Nghe tiếng Hương khóc, tự nhiên anh mềm lòng. Trịnh Vũ thở dài, anh quay lại đưa tay lau nước mắt cho Hương nhưng bị nàng gạt ra.

Hình như anh cũng nhận ra mình có phần hơi quá đáng, anh cúi xuống bế nàng lên!

- Ô! Ô! Buông... buông ra!! - Hương vùng vẫy.

Trịnh Vũ bế nàng ra xe. Anh nhức đầu lắm rồi. Anh lo lắng cho nàng lắm. Cái đồ ngốc nghếch, đau đến mức này mà vẫn im lặng, anh mà không biết thì còn ra sao nữa đây? Quả thật anh không biết đứa nào làm cái trò hèn này. Anh mà biết thì anh bầm nó ra. Bé nàng, nàng vùng vẫy anh mới cảm thấy được nàng đã kiệt sức thế nào.

...

Hương nằm co ro 1 mình trên giường. Lần đầu tiên trong đời nàng thảm như thế, nhưng biết làm sao?

- Ngồi dậy ăn cháo đi con!! - Tiếng bà Trịnh vang lên.
- Thôi đi mẹ, con nhỏ đó ngủ rồi!
- Thôi là thôi thế nào thằng này! - Bà trịnh đập vào lưng con.
- Mẹ!! - Anh nhăn nhó. - Thôi, thôi!! Mẹ ôm nó qua phòng của mẹ đi!! Con mệt lắm rồi!
- Ô hay! Mày nói hay nhỉ! Nó qua thì bố mày về nằm đâu?? - Bà Trịnh viện lí dó.
- Thế mẹ không sợ con làm gì nó hả? - Anh hung hăng đe dọa.
- Ô hay!! Thế thì mẹ đi ra nhá! - Thật không ngờ bà Trịnh Lại phản ứng kiểu đó.
- Ô!! - Anh há mồm, hừ, không ngờ bà dám thách thức con bà!! Đã thế thì...

Anh bỏ cái máy tính, lững thững đi lại giường. Nhìn còn tiểu yêu bây giờ thật là dễ thương quá. Mi hơi khép, da trắng, mũi cao, miệng xinh xắn. Nhìn vào nó chắc chả ai bảo nó dữ cả!!?!

- Haiz!! - Trịnh Vũ thở dài. Anh toàn thích những cô nàng “ngon cơm”, “điện nước đầy đủ”, chưa bao giờ anh nghĩ đến cái ngày này. Hương rất xinh rất đẹp nhưng không hợp “gu” của anh. Quả thật lúc đầu anh cho là thế. Nhưng càng gần nó, càng bị nó quây phá đến nỗi tức điên lên anh lại càng không dứt ra được. - Có cái gì nhỉ? - Anh thắc mắc cúi xuống nhìn Hương kĩ hơn.

Nó cũng đẹp đấy chứ! Anh thầm nghĩ. Bất giác, anh đưa tay chạm nhẹ vào má nàng. Ừm! Rất mịn. Tay anh lại chạm vào môi nàng, hình như Hương nhột nên dụi dụi đầu vào gối, miệng khê lăm bầm.

- Phì! - Anh bật cười, mới này hung hăng lắm cơ mà? Anh phải ần xuống giường với chịu nằm, thế mà bây giờ đã chiếm tiện nghi luôn rồi.

Anh tự hỏi có phải mình có vấn đề rồi không nhỉ? Không! Không thể nào!! Cưới con nhỏ này về thì còn gì là đời trai nữa??

Anh lắc đầu đứng dậy. Không! Không được nghĩ đến nó nữa Vũ ơi! Mày điên thật rồi!

Anh lẩm nhẩm mấy câu để bài xích cái cảm xúc “mắc toi” của mình. Anh bỏ xuống nhà. Còn ở đây không khéo lại làm chuyện đại dột cũng nên!!

..... Chương 37: TIN ĐỘNG TRÒI!!

Anh lững thững bước xuống cầu thang. Anh nghĩ vắn vợ, chuyện chơi, chuyện học, chuyện linh tinh. Anh còn trẻ, còn cả tương lai.

Anh nghĩ đến Hương, anh nghĩ đến tương lai của cuộc sống gia đình, một điều mà anh chưa từng nghĩ đến trước đó. Anh tự hỏi mình có còn là mình không? Gần đây anh hết hẳn hứng thú với phụ nữ, anh đã “giao mình cho cửa Phật”, chỉ còn Hương làm anh vướng bận tâm trí. Anh không muốn ôm đồm bao trách nhiệm về mình.

Anh sẽ không cưới, dù anh có thích nàng thật thì anh cũng sẽ không cưới. Con người Trịnh Vũ luôn luôn lí trí là vậy đấy, lạnh lùng!

Anh xuống phòng khách đã gặp bà Trịnh ngồi đọc báo.

- Con bé ăn chưa? - Bà gỡ cặp kính, hỏi.
- Chưa mẹ.
- Mẹ hỏi, có phải con thích con bé đó không? - Đột nhiên bà Trịnh hỏi.
- Tất nhiên là không. Hừ! con mẹ là ai chứ, dù con có thích con cũng không muốn lấy nó.
- Thằng này giỏi nhỉ, mày cứ mạnh miệng rồi hối hận.
- Con chưa bao giờ hối hận. bây giờ cũng không, sau này cũng không. - Anh lì lợm nói.
- Ha ha!! Anh định lừa tôi hả? Ha ha! Rõ mười mười là khoái nó tí tí ti, lại còn chối sao?

- Con không có. - Anh làm bầm.

- Hừ! Theo tôi thì anh không dám. Anh sợ...

- Con đâu có! - Anh cau mày chối. Bởi chính anh cũng không nhận ra...

- Thôi! Tôi không nói nữa. Hai bên bàn bạc rồi. Con bé vào đại học thì sẽ cưới ngay.

- Mẹ nói sao?? - Anh trợn mắt đứng dậy. - Đây là chuyện của con... sao ba mẹ...

- Mẹ đã dạy con rồi. Sống trong cái xã hội này, con có quyền lực nhưng chuyện này thì phải tuân theo ba mẹ. - Giọng bà Trịnh lạnh tanh như thể ấn định cho cái kết của câu chuyện.

- Mẹ, con sẽ không để ba mẹ toại nguyện đâu. - Anh thách thức.

Nói rồi anh bỏ thẳng vào nhà trong. Anh không muốn bàn bạc đến vấn đề này nữa, anh ghét phải nghe người khác lải nhải chuyện cưới xin và hình như anh cũng không muốn biết bà Trịnh nói rõ điều anh sợ. Anh không biết, cũng không muốn quan tâm. Anh không muốn thay đổi, anh muốn sống tự do tự tại như trước đây, anh ghét phải có trách nhiệm, anh... sợ phải có trách nhiệm.

Anh chán ghét bỏ lên phòng.

Hừ! Con tiểu yêu có đáng ghét đến đâu cũng còn dễ thương gấp trăm lần cái đầu óc cổ hủ của mấy ông mấy bà!!

Anh mở cửa bước vào đã thấy Hương cầm chai dầu xoa xoa bụng.

- Tỉnh chưa? Còn thích gây sự không?

- Hề hề!! Ai bảo anh không nói rõ chi!! - Hương xun xoe cười nịnh. Bụng nàng hồ thẹn, hối hận không để đầu cho hết. Nàng hiểu lầm anh thật rồi.

- Thôi! Cô khoẻ chưa? - Giọng anh đầy chán nản, khác hẳn Trịnh Vũ ngày thường. Người tinh ý như Hương sao có thể không nhận ra??

- O! Trịnh Vũ! - Nàng giật tay áo anh. - Còn giận tôi sao? Tôi xin lỗi!

- Hừ! Ai thêm giận cô. - Anh chán nản nắm vật ra giường. Trước mặt nàng, anh chẳng thêm giữ hình tượng quái gì. - Cô tránh xa tôi ra, không thì tôi “làm việc” cô đấy! Giọng anh nghe chẳng có tí đùa cợt hay dọa dẫm nào, hình như chỉ đơn giản là anh muốn nàng tránh xa anh 1 chút.

- Lại bắt cưới phải không? - Hương chán nản hỏi.

- Sao cô biết?

- Hừ! Trước sau chẳng thế, tôi linh cảm sẵn rồi! - Hương bó gối ngồi tựa vào đầu giường.

- Thế giờ tính sao? Tôi không muốn uống đời bên anh! - Hương lại giả giọng đáng ghét.

- Tưởng tôi yêu cô lắm sao? - Anh bĩu môi.

- Xí! Bí quá thì cưới đại đi! Sau đó li dị. Tôi sẽ làm dâu hư cho ba mẹ anh từ bỏ ý định. - Hương “hiền kếu”.

- Ha ha! Cô tưởng mấy ông bà già dễ trúng kế sao?? Họ bàn bạc hết rồi! - Anh thở dài.

- Vậy làm sao đây? - Hương nhăn nhó. - Anh nghĩ đi, nghĩ đi!! Tôi sẽ bao anh đi chơi thêm một ngày nữa!

- Thôi! Tôi không dám nhận, chưa chơi được phút nào đã nghe cô ***** rồi. - Anh trề môi.

- Tôi đâm lưng cho anh nhé!! - Hương giả trò mà nàng vẫn hay “áp dụng” với ông Chính.

- Thôi! Thôi! - Dù nàng với ốm dậy nhưng anh cũng không dám.

- Thế tôi bao anh đi chơi nha! - Hương cố chuộc lỗi, nàng biết là nàng hiểu lầm anh. Còn đứa nào bỏ thuốc thì nàng chưa biết!! O! Mà chẳng lẽ là Phương??

- Hừ! Tôi mệt!

- Một thì tôi mát-xa cho anh!! - Hương cười cầu tài.

- Tôi chưa muốn tàn phế!

Thấy cái giọng chướng tai của anh, Hương mím môi,... đề anh xuống.

- Có thích hay không cũng phải mát! Coi như hết nợ nha! - Nàng cười gian ác!

- ... - Anh bó tay, con tiểu yêu này ngang quá!!

Họ cũng muốn quên đi cái chuyện nhức đầu.

..... Chương 38: BUÔNG XUÔI

Ba mẹ Hương trở về với tâm trạng hết sức vui vẻ. Được xả hơi, ai nấy đều cao hứng.

Thật ra lần này ông Chính đi công tác. Nhưng thấy vợ chồng lâu nay chưa có “khoảng trời riêng” nên “kẹp” thêm cả vợ đi cho vui! Với lại ông cũng đã “tận tình” nhờ thằng rể quan hoài đến con bé Hương nên cũng rất yên tâm. Trong bụng ông đặc ý lắm! Lần này 2 bên gia đình đã bàn bạc kĩ càng, để tránh dè dặt lắm mồm, cưới càng sớm càng tốt!

Bên kia chắc là đã thông báo cho thằng rể rồi, còn con bé Hương, ông định về rồi sẽ nói. Tính khí con nhỏ này nóng nảy bộp chộp, theo suy đoán của 1 người dày dạn kinh nghiệm “trần yêu trừ ma” như ông thì con nhỏ này nhất định sẽ phản ứng rất quyết liệt, thậm chí là tiêu cực vô cùng. Nhưng ông không lo, cưới là cưới, dù nó có làm gì đi nữa! Con nhỏ này yêu bản thân hơn tất cả nên chắc chắn không làm chuyện đại dột gì đâu!

Mọi thứ đã chuẩn bị đâu vào đấy rồi, chỉ chờ đến tối là sẽ sang bên thông gia bàn bạc cho kĩ thôi.

...

Ở một nơi khác, một chàng trai ngồi vắt chân hình chữ ngũ, ánh mắt chán chường lơ đãng nhìn xung quanh. Trong tay anh, li rượu đã vơi đi một nửa.

- Anh! Lâu quá sao anh không điện cho em? - Một cô gái lượn qua dừng lại hỏi.

- Lâu nay anh không có hứng! - Anh đáp bằng giọng thờ ơ.

- Hứ! Anh có cô khác rồi phải không? - Cô nàng hỏi bằng giọng hờn dỗi.

- Phải! - Anh vẫn lơ đãng. - Anh sắp cưới vợ rồi! - Hơi men phảng phất, anh mắt anh tối đi theo từng câu nói.

- Ha ha! Em không tin! - Cô gái kia cười. Trịnh vũ sao có thể...

- Tin hay không tùy em, hôm nay anh không có hứng nên đừng làm phiền. - Giọng anh lạnh lùng.

Thấy Trịnh Vũ hôm nay khác hẳn ngày thường, cô gái kia cũng đâm ra mất hứng.

Anh vẫn ngồi im lặng, cho đến khi 1 giọng nói phá ngang tâm trí.

- Cái thằng này, sao hôm nay mày lạ thế Vũ?? - Phong thấy thằng bạn cứ im lặng ngồi, còn từ chối cả gái đẹp, cứ ngồi im như cây nhíp thì đâm thắc mắc.

- Lạ cái gì? - Trịnh Vũ nheo mắt nhìn thằng bạn, anh đã nhin mà nó còn khơi ra.

- O! - Nhìn gương mặt lạnh lùng của anh, Phong hơi giật mình nhưng bản tính vốn nhiều chuyện, anh không thể không chế cái mồm. - Thì tao thấy lạ mới hỏi! có gì không? Kể tao nghe đi!

- Tao thấy mày ở không nên rưng rờ quá Phong à! - Anh nheo mắt vỗ vỗ vai Phong. - Hay là lâu nay không tắm nên thấy ngứa?

- O! Tao tắm thường xuyên mà!! - Trí tò mò trong Phong càng mãnh liệt, bảo sao bây giờ? - Để tao đoán nha.

- ...

- Mày làm gì con bé Hương rồi phải không?

- Phìt!!!!!! - Ngụm rượu trong miệng Trịnh Vũ bắn vào mắt Phong. - Mày nói cái gì thế hả thằng... - Trịnh Vũ trợn mắt nhìn Phong.

- Ế!! Đừng nóng!! - Phong lùi ra sau để tránh cơn điên của thằng bạn đại ca. - Tao đoán mà!!

- Đoán cái mẹ gì! Ông bà già nhà tao bắt tao cưới nó.

- Xời! tưởng gì. Tao biết rồi. Nhưng đến khi nó xong...

- Xong cái quái gì, nó học xong 12 là cưới! - Giọng anh bực bội, chán nản.

- Hả!! thế thì nó còn bé lắm! - Phong bình luận.

- Bé hả? - Trịnh Vũ trợn mắt! - Cưới nó về thì đời tao đi đút!

- Ừ! Mày nói phải, nhưng nó đẹp lắm, bỏ thì cũng tiếc nhỉ... - Phong nghĩ ngợi.

- Cái thằng! có tiếc thì tao tự tiếc, không mượn mày tiếc hộ!

- Tao thấy mày cũng thích nó mà!!

- Thế mày thích cái gì? - Trịnh Vũ gườm Phong.

- Ô! Không thích thì thôi, làm gì gớm!! - Phong trề môi. Anh thấy thằng này thích con nhỏ Hương tí ti, có điều anh không dám nói thôi.

...

Hương cầm li nước cam, hút từng ngụm nhỏ.

Cái lạnh ngấm vào tay nàng mà nàng không nhận ra.

Tại sao chứ? Nàng chưa bao giờ tưởng tượng ra chuyện này. Nàng đã từng nghĩ mình sẽ đối phó được, cuối cùng thì cũng phải chui vào cái váy cưới thôi.

Trịnh Vũ! Nàng cũng không còn ghét anh như trước nữa, nghĩ lại, nàng thấy thật vô lí hết sức. Tại sao từ trước đến nay nàng luôn làm khó anh, anh cũng có ham nàng đâu? Nàng cũng quá quắt thật. Dù sao thì học hết đại học mới phải sinh con cơ mà!!

Nàng lại hút, đá tan ra làm nước cam nhạt đi. Phải, rồi nàng sẽ phải làm “nghĩa vụ” nối dõi tông đường cho nhà họ Trịnh, làm vợ, làm mẹ.

Nghĩ đến đó nàng thấy lạnh cả người. Nhưng biết làm sao? Nàng buông xuôi!

...

Anh cũng vậy, anh buông xuôi thật rồi.

..... Chương 39: KỂ THỨ BA

Hôm nay, Hương có mặt tại khách sạn.

Nàng liếc đồng hồ. Thò tay gỡ gỡ đầu. Làm cái quái gì mà lè mề thế nhỉ? Nàng lại liếc đồng hồ. Đáng lí giờ này anh phải có mặt rồi chứ!

Đáng lí giờ này anh phải đến rồi chứ! Hương gõ trán, đứng ngoài lề đường.

Đứng 1 lúc Hương đã thấy khó chịu. Cái váy thắt eo hở ngực dài gần quét đất, ôm sát lấy người nàng. Những đường xếp ở ngực và eo càng khiến nàng thêm hấp dẫn. Trước ánh đèn xe, những viên kim tuyến trở nên lấp lánh hơn.

- Có biết bây giờ là mấy giờ rồi không đồ... - Hương nghiêng răng lăm bằm. Nàng rất kị mấy loại váy này chứ đừng nói là mặc rồi đứng ngoài đường đợi. Biết bao nhiêu ánh mắt khiến nàng nhột quá xá!!

- Tiểu yêu! Đợi lâu chưa? - Một giọng nói vang lên sau lưng nàng.

- À há! - Hương mím môi trợn mắt quay lại. - Còn dám hỏi hả?

Nhìn bộ dạng hung hăng của Hương, anh đoán nếu không mặc váy thì nàng đã co chân đạp cho anh mấy phát rồi.

- Xin lỗi được chưa! - Anh cười. - Tại có tí việc, mà hôm nay trông cô sexy thế! - Ánh mắt anh gian tà quét khắp người nàng.

- Sexy cái đầu anh! - Hương đỏ mặt. - Lần sau còn dám...

- Biết rồi!! Vô nhanh nhanh lên! Mấy ông bà già mà chờ lại gắt ầm lên!!

Không đợi nàng đồng ý, anh cầm tay nàng kéo vào. Hôm nay anh đã được “mở mang” tầm mắt. Con tiểu yêu ngày thường toàn mặc sơ-mi, áo pull kín công cao tưởng bỏ xừ! Không ngờ có ngày nó lại sexy thế, còn dám mặc áo hở cả ngực!

- Này!! Đừng có mà nghĩ bậy nhá! - Nhìn ánh mắt ám muội của anh, Hương lườm bâu. Nàng cố chạy theo anh, anh thì sải từng bước dài, trong khi nàng chỉ đi từng bước nhỏ trong cái váy bó sát

...

Trong đại sảnh của khách sạn, ánh đèn màu vàng ấm áp trải đều. Trịnh Vũ cầm tay Hương dẫn vào.

Hai người đều gặp người quen, đa số là những đối tác mà họ đã gặp qua, nên hai cái đầu gật gật liên tục.

- Trời! Tụi bay đi đâu mà làm ba chờ quá!! - Ông Chính chẳng biết từ đâu chạy ra, tay ngoắt ngoắt.

- Con chào bác! - Trịnh Vũ cười, chào.

- Trời! Con sắp làm con rể ba rồi, gọi là ba cho nó thân mật đi!! - Ông Chính cười tít mắt.

- Ba!! Ba đừng có nói bậy! - Mặt Hương nhăn nhó.

- Mà cũng thích nó mà! Còn dám cầm tay cầm chân thế kia thì cho ba gọi “con rể” chút không được sao??

- Ông Chính bĩu môi liếc vào 2 bàn tay nắm chặt.

Hương ngượng ngịu rút tay ra, mặt nàng hiện thoáng sắc hồng nhưng lập tức biến mất. Bên này Trịnh Vũ cũng chẳng hăng. Trận “chiến” kiểu này không phải là lần đầu tiên anh xem.

- Thôi!! Đi! Để ba giới thiệu hai đứa mới mấy... - Ông Chính vỗ lưng con gái, ra chiều an ủi.

Trịnh Vũ đi bên cạnh thấy mặt Hương xị ra, rõ ràng ầm ức lắm. Nhưng ánh mắt anh không dừng ở mặt nàng được lâu mà từ từ di chuyển xuống dưới!!? Rõ là...

Hương thì đang “bận” tức nên không nhận ra ánh mắt gian tà đầy ẩn ý của anh.

Nàng cắn môi, lão già! Giới thiệu nàng ra bàn dân thiên hạ thế này khác nào tuyên bố với cả thế gian là nàng cưới chồng? Hừ, muốn đem nàng ra để khước trương thanh thế đây mà!! Hừ! Lúc nào cũng bảo thương tôi mà... Hương ầm ức thâm nghĩ.

...

- Ha ha! Các vị, hôm nay tôi muốn công bố tin mừng, để mọi người chúng ta có dịp chúc mừng cho 1 cặp uyên ương mới. - Nói đến đây ông Trịnh ngừng lại một lát, những vị khách mời đã yên vị trên ghế nay lại nổi lên những tiếng xôn xao. - Con tôi sẽ kết hôn cùng tiểu thư nhà giám đốc Tần Chính.

Mọi người đã nghe qua, cũng không mấy ngạc nhiên, chỉ rộ lên 1 tràng vỗ tay.

- Nay 2 công ti chúng tôi sẽ thắt chặt thêm sự hợp tác! - Nói đến đây, dưới kia những cái đầu lại gật gù. Họ thừa biết mục đích của buổi tiệc hôm nay. Giới thiệu hôn lễ cũng chính là lời khẳng định về sự hợp tác của 2 công ti, là một sự khẳng định về lợi thế đối với các công ti khác sau này. Hai lão già góm thật. - Nào! Mời mọi người nhập tiệc thôi! Chúng ta cùng nâng li chúc mừng! - Ông Chính giơ li rượu trên tay lên. Trên mặt ông nở một nụ cười, vừa vui mừng, vừa tự mãn.

...

Hương tìm một góc khuất để ngồi. Nàng khó chịu vô cùng khi những ánh mắt cứ xăm soi nàng, nàng chán phải nói sáo ngữ.

Hương cảm thấy mệt mỏi trong bộ đồ này. Lâu lâu, nàng lại đưa tay kéo ngực áo. Chính nàng cũng nhận ra là cái áo này rất khiêu khích.

Miệng nhấp một ngụm nước trái cây nhỏ. Ánh mắt Hương lơ đãng nhìn, đằng kia, Trịnh Vũ đang khốn khổ với những cái bắt tay, những nụ cười, những lời chào hỏi.

- Cô là Tần U Hương phải không? - Bỗng một giọng nữ vang lên sau lưng nàng.

- Ô? Cô là ai? - Hương quay lại. Trước mắt nàng là một cô gái ăn mặc hết sức cầu kì. Thậm chí, nàng có cảm tưởng cô ta còn thích mặc những thứ này trên người. Cô gái này vẻ ngoài đoan trang nhưng lại toát lên một sự nham hiểm. - Phải! - Bất giác Hương đề phòng.

- Hừ! Nghe nói cô sắp cưới Trịnh Vũ phải không? - Cô gái kia hỏi.

- Phải!

Nhìn ánh mắt soi mói của cô gái kia, nàng cảm thấy nhột nhạt, khó chịu.

- Cô muốn gì? - Hương hỏi. Nàng cảm thấy chán ghét cô gái này ngay từ cái nhìn đầu tiên. - Nói thì nói, đừng lòi thoi!

- Hừ! Không hổ danh là con gái tổng giám đốc! - Cô ta cười khẩy. - Tôi đến để thông báo cho thứ tiểu thư như cô biết, tôi sẽ dành bằng được Trịnh Vũ ra khỏi tay cô! Nghe rõ chưa Tần U Hương?

- Hả? - Hương quắc mắt nhìn cô gái. Lần đầu tiên nàng đụng phải loại đàn bà mặt dày như vậy. - Vậy sao? Nói hay! - Nàng cười khẩy đứng lên đối mặt với cô gái kia.

- Cô tưởng loại tiểu thư như cô mà thắng được tôi sao? - Cái giọng độc địa xoáy thẳng vào tai nàng. - Cô chả hiểu gì về Trịnh Vũ cả, tôi mới là người hiểu anh ấy!

- Ha ha! - Hương bật cười trước những lời khiêu khích trắng trợn. - Cô hiểu thì làm gì được tôi? Hừ! Loại đàn bà như cô chưa đủ trình độ để nói chuyện với tôi đâu! - Giọng nàng mỉa mai. - Tôi đã nói là thích Trịnh Vũ bao giờ? Tôi cần quái gì phải hiểu?

- Cô!! - Cô gái kia không ngờ nàng lại nói những lời như thế. Trong mắt cô ta, Hương là loại tiểu thư được cha mẹ cưng như cưng trứng, hứng như hứng hoa. Miệng lưỡi nàng thật chả thua kém cô ta. - Cô không thích sao còn muốn cưới anh ấy?

- Ha ha! Việc gì tới cô? - Hương nheo mắt. Bản tính hiếu thắng không cho phép nàng thua những loại người như thế. - Quả thật là không yêu, nhưng cũng không muốn bỏ! - Nàng ngang ngạnh.

- Cô để xem anh ấy sẽ yêu tôi hay cô! - Cô gái kia nghiêng răng, ánh mắt đầy âm hiểm. - Nếu biết cô chỉ...

- Lợi dụng hả? - Hương cướp lời. - Phải, chúng tôi cùng lợi dụng lẫn nhau đấy!

- ... - Cô gái kia tức tới mức nói không thành lời.

Hương cười khoái chí cười khanh khách!

- Ha ha! Nói hay lắm! Luôn miệng nói yêu sao không dành đi? Có giỏi thì thắng tôi xem! - Nàng chỉ tay vào ngực cô gái, đẩy cô ta ra sau 1 bước. - Nói cho cô biết, cái gì tôi còn có thể nhường, chứ đàn ông thì không thể!

Bị đẩy lùi một bước, cô gái kia lửa giận bùng bùng, ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống Hương. Đáp lại sự tức giận, môi nàng vẽ thành 1 nụ cười giễu cợt.

10. Chương 10

Chương 40: HỢP TÁC ĐÁNH BÀI CHUỒN

Cô gái kia biết không đo lại Hương về khoản “mồm mép” nên quay lưng đi thẳng.

Tưởng có thể lên mặt với nàng, ai ngờ bị nàng làm cho tức chết.

Cô ta cay cú, lửa hận trào lên trong lòng. Con nhỏ kia là cái thá gì mà dám tranh dành? Hừ! Cô ta đã biết Trịnh Vũ từ cái thời xưa như diễm, chính miệng anh đã nói là yêu cô ta kia mà! Ngay từ cái nhìn đầu tiên, cô ta đã yêu Trịnh Vũ rồi. Tuyệt đối không thể để đứa con gái cướp đi được! Nhà cô ta cũng có quyền có thể, chuyện hôn nhân này cũng không phải là không thể!

...

Hương ngồi trở xuống, chả hiểu hôm nay là ngày gì mà sao Thái Bạch chiếu nàng hoài thế không biết!

Hết mặc váy tới bị giới thiệu, giờ lại gặp thêm 1 con tưng, chán chết mất thôi!!

Hương đặt cốc nước trái cây uống dở xuống bàn.

- Ôi! Ôn chết mất thôi!! Chán chết mất thôi!! - Hương làu bàu.

- Chán lắm hả “em yêu”?? - Một giọng giễu cợt vang lên.

- Hừ! Anh không thấy mệt sao? - Hương nhăn mặt, nàng uể oải vươn vai.

- Này cô! Đừng có tự nhiên kiêu đó! - Anh nhắc, ánh mắt gian tà quỷ mị dán chặt vào nàng.

Hình như nàng cũng biết mình lơ trớn nên đằng hắng mấy tiếng to, kéo áo, ngồi thẳng dậy.

- Anh không thấy mệt hả? - Hương hỏi.

- Mệt gì? Ồ thì cũng có mệt! - Anh trả lời nhưng mắt vẫn ánh nét cười.

- Vậy thì tôi với anh về nhé! - Nàng đề nghị.

- Sao cô không về 1 mình mà còn rủ tôi? - Anh nheo mắt hỏi.

- Mọi khi thông minh lắm mà?? - Hương nói móc. - Theo anh, ông già có để tôi về 1 mình không?

- Gớm! Tôi biết cô “thông minh vốn sẵn tính trời” rồi. - Anh trề môi. - Đi thôi! Tôi cũng chán chốn này lắm rồi! - Anh chìa tay.

Hương mỉm cười, nắm tay anh đứng dậy.

- Đi nào!!

- Hừ! - Anh hừ mũi, miệng nở nụ cười. Anh thích nhìn nàng như thế này hơn!! - Giỏi lợi dụng tôi nhỉ?

- Hừ! Chứ không có tôi anh có về được không? - Hương bĩu môi.

- Ha ha! - Trịnh Vũ cười, anh bẹo má nàng. Càng gần Hương, tâm trạng anh càng thoải mái, mặc dù nàng rất chỉ là ngang. Chính anh cũng chả biết tại sao nữa??

Và tất nhiên ông Chính nhà ta không có lí do nào ngăn cản cái sự ” muốn riêng tư” của 2 cô cậu.

...

Gió lùa vào tóc nàng, len vào người làm dịu dần cái nóng.

- Cho tôi mượn cái áo đi Trịnh Vũ. - Hương làu bàu.

- Ồ hay! Cô này buồn cười nhỉ. - Anh làm bộ. - Trời nóng thế này còn mượn áo làm gì?

Hương trợn tròn mắt nhìn anh.

- Này! Hay là muốn nhìn? - Nàng ngoa ngoắt hỏi.

- Xì! - Bị nắm thóp, anh liền giả vờ bấu môi. - Cái này tôi thấy nhiều rồi.

- Hứ! Thấy rồi sao còn thích? - Hương liếc xéo. - Đưa áo đây!

- Tôi đang lái xe! - Anh bướng bỉnh đáp.

Hương không thèm lời thôi dài dòng với loại người keo kiệt, có mỗi cái áo cũng không uợn này. Nàng thò tay tháo dây an toàn, nhào người qua,... lột áo trinh Vũ ra!!?!

- Cô... cô làm cái trò gì thế!! - Anh dở khóc dở cười.

Lột xong áo anh, Hương khoác vào người, thế là kín cổng cao tường!! Chẳng biết anh có tiếc hay không??

- Thế giờ về hay đi đâu? - Hương hỏi, nàng cảm thấy khó chịu khi trên mặt trát 1 lớp son phấn.

- Hí hí! Đi chơi! Còn muốn về thì đón xe... ôm đi cho tiện vậy! - Anh nói hết sức “ngây thơ cụ”.

- ... - Ăn mặc thế này thì làm sao ngồi xe ôm?? Ngồi ta-xi cũng được đã đành nhưng nàng... không đem tiền.

Nàng nhìn anh, mắt toé ra lửa.

- Đang **** thăm tôi keo phải không? - Trịnh Vũ cười chọc tức.

- Hứ!

- Đi uống café nha! Thành Phương nó rủ, chà!! - Trịnh Vũ tặc lưỡi.

- Phương? - Hương hỏi lại, ánh mắt đầy bất ngờ.

- Sao thế? - Ngay từ lần đầu tiên nhìn thái độ của 2 người, anh đã cảm thấy có cái gì bất thường rồi.

- O... không!! Mà nói trước, anh chọn quán nào đừng có “mối” nha! Mất ông lại... - Hương làu bàu.

- Ha ha ha! - Trịnh Vũ phá lên cười sảng sặc, ăn mặc thế này còn đánh đấm cái nổi gì? Không khéo lại lộ...

- Hừ! Người ta trông mặt mũi anh còn tưởng quân tử lắm... - Hương liếc anh, môi bấu ra. Làm như nàng không “thấy” được cái tướng tượng của anh ý!!

Anh không nói gì mà chỉ... tập trung lái xe. Mãi mới cãi được 1 câu.

- Thì trước sau tôi chẳng thấy, cô làm gì căng vậy?

..... Chương 41: Du học

(1)

Xe đỗ lại trước 1 quán café, theo cảm quan ban đầu của nàng thì đây là nơi dễ phát sinh rắc rối.

- È! Có gì tôi không biết đâu nha! - Hương chìa bộ mặt ngây thơ về phía Trịnh Vũ.

-Ồ! - Anh cười. Tất nhiên anh không thừa tiền rải ra cho nàng quây phá.

- Vào thôi! - Hương nhe răng cười.

Trịnh Vũ ung dung dẫn đường. Quán này rất “tiết kiệm” thành ra không gian khá tối, Hương lèo đèo theo anh, nàng thầm nghĩ chắc anh phải đến đây nhiều lắm rồi, chứ không nhìn đường thì sao có thể đi bằng băng như vậy?

Thật khổ cho nàng, cái váy hết quẹt vào bàn này lại mắc vào bàn kia, nàng ước sao có cái kéo để hót phẳng cái... khúc dưới đi cho rồi.

- Gần đến chưa? - Hương nhăn nhó.

- Rồi!

- Thiệt tình nha! - Hương đổ quạu. - Anh muốn gì nè!

- Muốn lấy lại áo. - Tuy không thể nhìn rõ mặt anh nhưng nàng chắc mẩm anh đang cười khoái trá.

Biết mình rơi vào thế kẹt, nàng đành ngậm tăm theo anh.

Một đám 4 tên thanh niên hí hửng nhìn nhau.

- Anh Vũ! Lại đây mau! - Phương đưa gọi.

...

- A! Chị dâu! - Một thanh niên từ đằng xa đứng lên vẫy vẫy.

- Trời! Sao tinh dữ! - Hương vừa lau bầu vừa liếc xéo anh. - Chắc làm cái gì cũng... mờ nên thế đó mà!

- He he, sao biết hay vậy “em yêu”? - Anh không những không chối mà còn gật gù.

- ...

Chờ hai người an toạ, anh ta xoa xoa hai tay.

- À, hôm nay mời anh chị đến đây, trước em muốn chị dâu bỏ qua cho em! - Sau cái cười cầu tài, Phương tiếp tục với vẻ khá trịnh trọng. - Dù em có làm lỡ gì thì mình vẫn là anh em phải không anh?

Trịnh Vũ nhìn anh ta với vẻ nghi hoặc.

- È! Cậu có gì thì nói nhanh, ngồi nhiều muỗi đốt đau quá.

- Thì số là em nghe bác nói anh sắp đi du học, anh cho em 1 chân theo với! - Phương lộ rõ bản mặt “nhờ vả” ra.

- À! Ra là muốn bám theo. - Trịnh Vũ làm bộ thản nhiên tặc lưỡi. - Những rất tiếc là không được, mang cậu theo cậu suốt ngày gái gú sẽ làm anh phân tâm.

Đám thanh niên liếc nhau, có chị dâu ngồi đây mà sao anh Vũ lại...

Hương vẫn ngồi im, tuy dáng vẻ thản nhiên nhưng thực chất nàng đang nín cười. Cái gì mà “cậu suốt ngày gái gú sẽ làm anh phân tâm”? Không có “cậu” thì “anh” không chắc?

...

Sau “chầu” café Phương bao, Trịnh Vũ tiếp tục làm tài xế chở Hương về nốt quãng đường còn lại. Hương muốn ngồi im nhưng cái mồm cứ ngứa ngáy, bộ dạng nhấp nhòm.

- Cô muốn nói cái gì? - Anh hỏi ngang phè phè.

- Anh đi du học thật hả? Không cưới nữa phải không?? Anh đi chừng nào thì về? - Hương dùng ánh mắt “long lanh hi vọng” nhìn anh.

- Tôi không biết. - Anh trả lời, giọng có chút phật ý. - Bộ tôi đi cô vui lắm sao?

- O hay? Anh đi mà không biết sao? - Hương không chú ý đến câu sau lắm.

- O hay! Thế cô nghĩ cái gì tôi cũng phải biết sao?

- ...

- Mà này, cô với thằng Phương có chuyện gì vậy? - Anh liếm môi tò mò hỏi.

- Ờ... thì có gì đâu, chỉ là hiểu lầm sơ sơ thôi. - Hương chìa tay ra ngụ ý “có gì đâu”.

- Không có thật không? - Trịnh Vũ vẫn hỏi.

- Thật mà!

- ...

.....

Ráng chiều đỏ rực phủ lên nóc những toà nhà cao tầng, cảnh hoàng hôn vẫn thường thấy ở thành phố.

Hôm nay, anh sẽ đi du học.

...

Trịnh Vũ đi trước, Phong, Phương theo sau, hai tay kéo 2 cái vali to vật vã.

- Chờ tao với Vũ ơi! - Phong vừa lách thếch chạy theo, vừa gọi.

- Mày có phải là đàn ông không thế? Xem thằng Phương có kêu gào như mày không? - Trịnh Vũ nạt, anh lại đảo mắt khắp sân bay.

- ... - Phương vẫn im lặng, anh thật chẳng ham lời khen của Trịnh Vũ, chỉ có điều anh không dám mở mồm than thở thôi.

- Mày đang tìm cái gì vậy?

- Không phải việc của mày, kéo nhanh lên!

Anh sốt ruột nhìn đồng hồ, rồi lại ngó quanh. Ánh mắt vừa lướt qua sảnh đã chợt khựng lại. Một thiếu nữ áo đen tay cầm hai bao ni-lon trắng đang đứng đó ngó nghiêng, mặt mày nhăn nhó, rõ là đang điên tiết lắm.

- Ê! - Bất giác, anh mỉm cười khi đưa tay vẫy vẫy cô gái.

Cô gái hình như cũng nhận ra anh, thoáng cau mày rồi đi về phía anh.

- Biết tôi đợi anh lâu lắm không? - Hương xì mặt.

- Tại xe thằng Phong hết xăng. - Anh lại cười. - Còn tưởng tiểu yêu không đến nữa!

- Nè! Tôi ghét cái tên đó lắm nha! - Hương cáu. Nàng quay mặt đi, làm bộ húng hắng ho vài cái.

Nàng lùi lại vài bước, nhìn điệu bộ của Hương, anh vừa tức cười, vừa thấy... yêu yêu.

- Đi mạnh giỏi nha! - Hương nói, mặt có vẻ không tự nhiên lắm. Nàng thốc tay vào túi rồi lại rút ra.

- Lôi tờ giấy trong túi ra đọc luôn đi, đợi cô nói xong chắc tôi trễ chuyến bay quá! - Anh làm bộ.

Hương cáu tiết nhìn anh, mặt nàng thoáng hồng lên.

- Đi thì đi đi! - Hương làu bàu. - Tôi có giấy tờ gì đâu, mẹ tôi ghi chứ bộ. - Mấy câu sau lí nhí, chỉ đủ cho nàng nghe.

- Ồ, được rồi, thế thì không có! - Anh nén cười. - Lại đây, tôi bảo cái này. Có ai chia tay chia chân mà đứng xa như cô không?

Nghe anh nói có lí, Hương bước đến gần anh hơn.

Bất ngờ, anh đặt tay lên vai nàng.

- Tiểu yêu ở lại mạnh giỏi, anh đi rồi anh về, đợi anh nhé! - Giọng anh dịu dàng khác hẳn ngày thường.

- ... - Vì quá bất ngờ, Hương đứng đực ra, không nói được lời nào.

- Ồ, thích gì anh sẽ mua cho, đỡ mất công em nghĩ cách gài anh! - Anh cười cười. - Anh qua đó sẽ chỉ nhớ đến tiểu yêu thôi,... ờm... đôi khi anh cũng phải có ai để giải sầu chứ nhỉ?

- ... - Nàng vẫn chưa nói được lời nào.

Sau lưng Trịnh Vũ, 2 tên thanh niên mắt chữ O mồm chữ A, đây là lần đầu họ được nghe những lời đó từ chính miệng thằng bạn đại ca.

Trịnh Vũ không thèm để ý đến hai đứa bạn, anh đưa tay nâng cằm Hương lên và... hôn nàng.

- Ứ... ứ... - Hương trợn mắt, ra sức đẩy anh ra.

- Thôi anh đi đây! - Anh mỉm cười buông nàng ra.

Bóng dáng Trịnh Vũ và 2 kẻ kéo vali khuất dần vào đám đông, chỉ còn mình Hương đứng... chùi môi. Chương 42:

(1)

Máy bay đã cất cánh khỏi phi trường mà Hương vẫn chưa thôi đưa tay chùi miệng. Hai má nàng rần rần ngứa ngáy như có mảy có kiến xúm xít đốt.

- Đồ... con heo. - Hương ngượng quá hoá khùng.

Đây, chính là nụ hôn đầu đời của nàng.

- Trịnh Vũ! Tôi... tôi... - Hương càng nói lại càng cà lăm.

Biết vậy nàng đừng nghe lời mẹ vác xác ra đây cho rồi. Hương cố trấn tĩnh, một cái hôn nhằm nhò gì? Cuối đời hay đầu đời cũng thế thôi. Nàng lắc đầu, cúi xuống lượm hai bì ni-lon lên. Hai cái này, một cái đựng chuối, một cái đựng xôi gà mà bà Tần cố ý chuẩn bị cho “con rể”, có điều anh đến trễ thành ra... nàng sẽ xơi giúp.

“Tiểu yêu ở lại mạnh giỏi, anh đi rồi anh về, đợi anh nhé!” câu nói của anh như vang vọng bên tai nàng.

- Phải! - Hương cười đều. - Cái này nó đợi anh nè! - Nàng dứ dứ nắm đấm.

...

Đã hai ngày kể từ khi Trịnh Vũ đi, cuộc sống của Hương bây giờ thật là bình yên.

Nàng vừa rung đùi vừa gọt lê. Ăn lê vừa đẹp da vừa mát!! Cái hôn của Trịnh Vũ cũng đã bớt ám ảnh Hương.

Điện thoại đổ chuông.

- Ô...lô! - Cổ nuốt miếng lê to chừng, a-lô cho phải phép.

- Cô còn nhớ tôi không? - Bên kia, một giọng nói nhào choẹt vang lên.

- Ai vậy ta? - Hương làm bộ. - A! Nhớ rồi! Thì ra là “cô em” mê Trịnh Vũ. - Giọng nàng đầy vẻ khiêu khích.

- Hừ! Nhớ dai đấy. Tôi muốn gặp cô. - Cái giọng khó ưa kia lại chọc thẳng vào tai Hương.

- Ôi! Quý hoá quá nhỉ? - Hương làm bộ. - Nhưng tiếc là tôi không rảnh, lịch hẹn hò kín mít rồi.

- Mà... cô phải đến gặp tôi.

- Ô hay, bắt đầu lịch sự rồi này. Tiếc quá, tôi không có thời gian nói chuyện với cô. Chào!

Hương bực bội cúp máy một cái “Cạch!” thật hoành tráng. Tội nghiệp cái máy!!

...

Bên này là buổi sáng thì nơi Trịnh Vũ đang đứng đã là buổi tối.

Đứng trong căn chung cư cao cấp, anh ngược mặt nhìn bầu trời đêm. Ánh đèn đêm chiếu vào mặt anh những tia sáng nhàn nhạt, anh rất đẹp, nhưng đêm nay, anh cũng thật cô đơn. Anh tự hỏi liệu con tiểu yêu có đang nhớ đến anh không nhỉ? Chắc là không, nó đang hận anh thì đúng hơn. Bất giác Trịnh Vũ bật cười. Anh cũng không nhớ anh đã hôn bao nhiêu người rồi? Nhưng con tiểu yêu cho anh cảm giác thật đặc biệt. Nói theo các cửa Phong thì đó là YẾU, tất nhiên là anh không thừa nhận. Khói thuốc vẫn vít quanh mặt anh. Bất chợt anh lại nhớ đến cái mặt nhăn nhó của Hương ” Hút thuốc coi chừng ung thư đó, ở gần tôi thì đừng có hút nha!!”, anh phì cười rồi dụi điếu thuốc đang hút. Đã bao nhiêu lần anh ước trên đời đừng có con tiểu yêu, nhưng bây giờ không có nó thì lại thấy buồn.

Lúc ở sân bay, anh đã muốn nói với Hương câu ” Anh yêu em” rồi, nhưng có cái gì đó đã cản anh lại, anh không muốn sau này nàng bị tổn thương.

Chương 43: Đoạn kết cho cặp tình nhân

Đối với Hương, Trịnh Vũ đến thật bất ngờ và đi cũng nhanh quá!

Nàng nhớ ngày đầu tiên biết mặt anh, nghe tên anh nàng đã căm thù con người này đến mức nào, ôi chúa ơi! Đây chính là người mà số phận đã đem đến cho Hương.

Ở bên anh, lúc nào cũng có lắm chuyện xảy ra với Hương, cứ hết tai nạn này rồi đến tai nạn kia chồng chéo đổ lên đầu nàng, đặc biệt là không biết mấy cô nàng “người yêu theo lịch” của Trịnh Vũ từ đâu chui ra mà cứ lũ lượt kéo tới làm phiền.

Chỉ hơn một năm trước đây, là thế, mà sao bây giờ...

- Áiiiiii!!!!!!! - Hương vò đầu bứt tai.

Hương cũng không thể hiểu nổi mình những ngày gần đây nữa!

Kể từ bữa ở sân bay về, ông bà Tần thấy con gái họ cứ dật dờ như người mất hồn, ngồi một mình mà mặt mày cứ thoát trắng thoát xanh, lâu lâu họ còn nghe con gái lầm bầm mấy câu gì có chữ “Trịnh Vũ”.

Ông Tần lắc đầu.

- Chết rồi bà ơi, bà thấy chưa, tôi nói đâu có sai, haiz!! - Ông chỉ tay về phía con làm bộ am hiểu. - Lúc “chồng” nó còn ở đây thì bày đặt làm eo, giờ nó đi rồi thì ngồi tương tư, mới đó là đã si mê đến mức đó rồi, haiz,... Đúng là “con gái là con người ta, con dâu mới chứng thực được mẹ cha mua về” bà nhỉ???

Nói xong ông còn làm bộ tặc lưỡi mà bản mặt thì hí hửng hết chỗ nói. Thế là ông đã thắng con tiểu yêu rồi, hí hí!!

- Gớm! Ông chỉ được cái suy diễn!! - Ba tần bĩu môi hứ một tiếng khi thấy chồng “nghĩ xấu” cho con gái.

- Bà đợi mà xem, cái thằng con lão Trịnh ấy mà về nước thì có lấy xà beng này cũng không ra đâu!!! - Ông nói chắc như đinh đóng cột!!?

Ồ! Thì chừng nào cột mục nó mới sút đinh!!

...

Hương không phải dạng chăm học, suốt ngày ngồi ôm quyển tập tụng ngày tụng đêm nhưng không hiểu sao đường thi cử lại rất may mắn.

Lần này nhờ trí thông minh có sẵn cộng với sự may mắn trời cho, Hương đã dễ dàng lọt vào trường đại học danh tiếng nhì thành phố, ba Hương muốn con sau này nối nghiệp quản lý công ti nên một hai ép nàng học ngành quản trị kinh doanh cho bằng được!

Trong khoảng thời gian không có anh bên cạnh, nàng bỗng cảm thấy hết sức buồn chán. Đến chính Hương cũng không thể lý giải nổi suy nghĩ của mình, nàng không thể nào tự thuyết phục bản thân rằng nàng không nhớ Trịnh Vũ, ôi!!! Chết mất thôi! Mặc dù Phong cũng hay rủ đi chơi với cả nhóm nhưng Hương chẳng mấy hưng thú làm anh chàng cứ tặc lưỡi rồi lại điện thoại qua mach Trịnh Vũ, tất nhiên là với cái tật mồm năm miệng mười của mình, anh chàng kể lể nào là con bé nhớ mày khóc sưng húp cả mắt, rồi thì cứ nhằng nhằng theo tao hồi khi nào anh Vũ về, bla bla... nghe rất cải lương, làm Trịnh Vũ vừa buồn cười vừa muốn cho anh chàng ăn đòn.

- Thôi ngay đi ku!

- O hay, tao kể thật mà!

- ...

- Không tin hả???

- ...

- ...

- Tao điện thoại hỏi Hương thử nhé??

- Ế!! Thằng khỉ, mày điên à!! - Phong có ăn gan hùm cũng không dám lấy sợi lông ngoáy mũi con sư tử hà đông đang ngủ.

- Hề hề, tao biết mày bốc phét mà. - Trịnh Vũ bên kia cười rất kẻ cả, làm Phong quê quá xá!!

...

Một năm sau.

Hương đã bắt đầu quen với sự vắng mặt của Trịnh Vũ, nàng đã hết làm cái động tác chùi môi mỗi khi nghĩ đến anh, còn anh, sắp đến ngày về nước lại càng nhớ con tiểu yêu dữ dội. Suốt một năm trời không có ai quấy rối, Trịnh Vũ, thấy buồn không chịu được!! Thật là... Anh vẫn nhớ những ngày đầu Hương cứ bám theo lẳng nhặng phá đám bao nhiêu cuộc tình của anh, khiến anh cháy túi ngay giữa trung tâm mua sắm,... lúc đó, anh đã thầm ước với ông trời giá mà đừng có con nhỏ đó!! Hay ó biến quách đi đâu cho anh rảnh, ai dè càng bị quấy rối anh lại càng thích, nói ra thì thật là mất mặt nhưng mà, hình như anh đã yêu nó thật rồi, cái mỏ chim lợn của thằng Phong không ngờ lại nói trúng phóc!!?

Đó mà một ngày đầu hè hết sức oi ả, thiệt chẳng hứng thú đi bar với tụi Phong, Phương, Hương lang thang quanh các quán hang rong trước trường.

Trong ánh hoàng hôn, cô gái mặc pull áo trắng kia có vẻ đã lớn hơn con nhóc năm ngoái đứng ngoài sân bay, một tay chùi miệng, điệu bộ hung hăng, một tay dứ dứ nắm đấm theo ai đó. Chắc, mới một năm mà đã thay đổi quá nhiều rồi. Hình như có cao hơn, tóc cũng dài hơn, mặt mũi cũng xinh hơn và... đánh đá hơn thì phải!!?

Trịnh Vũ đứng bên này đường, bao nhiêu cô đi qua cứ giơ tay chỉ chỗ, xuýt xoa ai mà ĐÃ thế!!!! Nhưng, ánh mắt anh đã dành trọn cho cô gái ngồi bên hàng bắp nướng đang cò kè xem hai quả bắp thì năm hay sáu ngàn, chắc, anh tặc lưỡi, hình như xa anh mà con tiểu yêu nó chẳng nhớ gì cả, mặc dù biết Phong bốc phét nhưng anh cũng muốn Hương phải... thể hiện cái sự nhớ ra một chút chứ ai lại thế kia bao giờ. - Này! - Bên này đường, anh cất tiếng gọi làm bao nhiêu cô quay lại vì tưởng “Anh gọi em à??”.

- ...

- Tiểu yêu!

- ... - Đang ăn dở trái bắp nhưng Hương cũng phải ngừng lại, cái biệt danh độc and sốc này chỉ có Trịnh Vũ mới dám gọi thôi. Cái gì???? TRỊNH VŨ!!!!

Mất một phần nghìn giây Hương mới tiêu hóa nổi cái tên này và mất tròn một giây để nàng quay lại.

- Hả!!

Còn ai ở đây nữa mà hả!

...

Trịnh Vũ thật không ngờ con tiểu yêu còn phát sinh thêm cái tật ăn hàng, mua sắm chưa đủ Giết anh hay sao mà giờ còn ăn hàng nữa?? Sau này chắc... anh e hèm mấy lần... sau này mà cưới nó, chắc anh nai lưng ra làm mới đủ nuôi nổi quá... e hèm lần nữa... sinh con ra mà con cũng thế này thì thật là... giết bố đi cho rồi!!

- Này, sao biết ở đây mà tìm hay vậy?

Hương vừa ăn bắp vừa hỏi, thật là quá lăm rồi, anh không thể để nơi “hàn huyền tâm sự” sau một năm không gặp là MỘT QUÁN BẮP NƯỚNG !!!!!

Như biết ý của anh, Hương tăng tốc “làm việc”.

- Xong!! Hay mình đi ăn chè nha! Rồi nói chuyện?? - Hương cười rất hồn nhiên cụ!!

- Thôi chị! Sao mới có một ăn mà mọc thêm cái tài này nữa vậy??

- He he! - Nàng cười rất gian.

Hương chẳng biết Trịnh Vũ đang đưa mình đi đâu.

- Đi đâu thế!

- ...

- Này!! Giận hả?? - Hương trề môi.

- Bộ tưởng tôi nhỏ nhen như cô sao?

- Hứ! - Nhỏ nhen đến thế là cùng.

- ...

- ...

- Hương này! - Anh đột nhiên lên tiếng.

- Hứ!

- Anh nói này, đừng có hứ nữa!

- ... - Nghe cách xưng hô thay đổi đột ngột, tự dưng cái phản xạ ngày xưa xuất hiện, Hương đưa tay che miệng lại.

- Này, đừng có khiêu khích nhé! - Anh dở khóc dở cười.

- Cấm! - Mặt Hương đỏ lựng.

- He he! - Anh cười rất gian ác làm Hương hồi hận khi “nhẹ dạ” đi theo anh!?!

- Nè!!

- Anh bảo là đi hóng gió được không??

- ...

- Anh nhớ em lắm.

- ... - Mặc dù không nói nhưng Hương tự động nhích ra xa.

- Nè cô, làm gì sợ ghê vậy. - Anh nói đồng thời kéo Hương lại và ôm lấy nàng.

- Trịnh... Trịnh... - Hương ngượng chín cả người. - Đồ... bỏ ra coi, người ta nhìn kìa!!!

- Kệ họ, anh nhớ em lắm tiểu yêu à! - Anh hạ giọng. - Thật đấy. - Anh đã nói với ba mẹ em rồi, em nghỉ hè chúng mình sẽ cưới.

- Không được!! - Anh làm nàng xấu hổ quả xá. - Bỏ ra đi, trời ạ!! Em không cưới đâu!

- Sao thế?

- Bạn bè mà biết chắc em... - Hương lắc đầu quầy quậy.

- He he, đã thế em mời cả lớp em ăn cưới mình cho vui đi!

Chưa kịp phản đối, môi anh đã đặt lên môi cô, cẩn thận hơn, hai tay anh túm chặt hai tay cô. Giữa phố xá đông đen, một nam một nữ hôn nhau thắm thiết, bao nhiêu nhớ nhung suốt một năm trời chính là đây, vừa yêu thương lại vừa hờn giận.

- Anh là đồ mặt dày! - Hương thở như mới lặn xong.

- Ủ, mặt dày mới yêu em được, tiểu yêu của anh.

- Anh cười khúc khích.

.....The end.....

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-yeu-cua-anh>